

ข้าเป็นสัตว์เลี้ยง ของตาลด้าหลี่

大理寺少卿
的寵物生涯

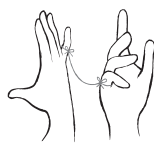
7

ไม่เชิงเหอรุหรือ 陌上人如玉 羨
เมษินาคราช เผล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดเราก็เดินทางร่วมกับชิงโมเหียนและหูเสี่ยวนั้นมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว ในเล่ม 7 นี้เกิดเรื่องราวขึ้นมากมายจริงๆ ค่ะ ไหนจะเรื่องค่ายกลในหมู่บ้านจิ้งซีเหมยจิ้ง ไหนจะเรื่องที่หูเสี่ยวนั้นถูกลอบทำร้ายและถูกเปิดผนึกความทรงจำ ไหนจะเรื่องที่ทางสุสานโบราณเกิดเพลิงไหม้ แล้วยังมีเรื่องที่เจ้าหมาโง่บาดเจ็บสาหัสอีก เล่ามาถึงขนาดนี้ ยังไม่พ้นช่วงต้นของเล่มเลยนะค่ะ

และหากนักอ่านกำลังรอคอยบทสรุปของเรื่องราวต่างๆ อยู่ละก็ ต้องบอกเลยว่า ไม่ผิดหวังแน่นอน เพราะในเล่มจบนี้จะมีคลี่คลายปมต่างๆ ที่เราเคยสงสัย ทั้งชาติกำเนิดของหูเสี่ยวนั้น ทั้งความลับของหูอู๋โจว รวมไปถึงเรื่องราวของตัวร้ายในเรื่องที่คอยมาวนเวียนตั้งแต่เล่ม 1 จนถึงเล่มนี้อีกด้วย ถ้าอยากรู้แล้วว่าพระ-นางและผองเพื่อนจะจัดการกับตัวร้ายอย่างไร โลกนี้จะกลับมาสงบสุขได้อีกหรือไม่ แล้วด้านความรักของหูเสี่ยวนั้นกับชิงโมเหียนเล่าจะมีอันต้องพลัดพรากกันอีกหรือเปล่า พลิกกระดาษหน้าถัดไป ก้าวเท้าเข้าไปพิสูจน์เรื่องราวต่างๆ นี้ไปพร้อมกันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

"เสียนั่น?" จึงไม่เหยียนยอตัวลง ยืนมือไปยั้งเล็กน้อยในความมืด พุดเสียงอ่อนโยนว่า
"เสียนั่นไม่ต้องกลัว ข้ามารับเจ้ากลับบ้านแล้ว"

ตามข้าไปเถอะ ไม่ต้องสนใจชะตาชีวิตบ้างอะไรนั่น

อยู่ข้างกายข้า เจ้าไม่ต้องไปเป็นผู้กอบกู้โลกอะไร และไม่ต้องแข็งแกร่งอะไรอย่างนั้น

กลับมาอยู่ข้างกายข้าเถอะ เจ้าแค่มามีชีวิตอยู่เป็นผู้หญิงของข้า อยากรักเราก็หัวเราะ
อยากร้องไห้ก็ร้องไห้ เป็นผู้หญิงที่มีความสุขคนหนึ่ง จนกระทั่งผมขาวทั่วหัว ฟันหลุดหมดปาก...

”

แนะนำตัวละคร

- * หรุเสียนัน ภายนอกอาจจะดูราวกับเด็กไร้เดียงสาที่ไม่เคยเห็นโลกกว้าง แต่ความจริงเป็นคนที่จิตใจเข้มแข็ง มีรักมั่นคงให้แก่ซิงโมเหียนเพียงผู้เดียว
- * ซิงโมเหียน เทพดรามังกรเขียว สีหน้าท่าทางดูเยือกเย็นราวกับจอมปีศาจ เป็นคนที่คบหาได้ยากมาก ทว่ากับหรุเสียนันกลับอ่อนโยนยิ่ง
- * หลิงเซียวเทียน เทพดาราหงส์เพลิง มีสายเลือดของเผ่าเซินอวี๋ แม้จะไม่มีดวงดาทิพย์ แต่มีประสาทสัมผัสไวกับเรื่องที่เป็นอันตราย
- * ชูโป่ง ภรรยารักของหลิงเซียวเทียน คู่เฟื่องหวงที่คืนชีพจากเปลวเพลิงด้วยกัน ฝีมือทำขนมและของว่างยอดเยี่ยมมาก
- * เสวียนจี้ คนรุ่นหลังของเสวียนอวี๋ รับหน้าที่ขับรถให้และคอยปกป้องดูแลหรุเสียนัน แม้ใจจะชมชอบอีกฝ่ายอยู่ แต่ก็คำนึงถึงความเหมาะสมเสมอ
- * จินไปเทอ สมาชิกคนสำคัญของสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่ย น้ำเสียงยั่ววนทรงเสน่ห์ รูปร่างงดงามและอ่อนวัยกว่าอายุ
- * คุณหง ตาอ้วนหง ผู้จัดการใหญ่บริษัทอสังหาฯ ท้าวอวี๋ ชอบกินอาหารดิบหรือเลือดสด ๆ

575

บนลานกว้างของหมู่บ้านจซึ่งี่เหมยจิ่ง ค่ายกลเริ่มแสดงประสิทธิภาพ
ดึงดูดใจความแค้นทั้งหมดบนท้องฟ้าในเมืองละแวกใกล้เคียงเข้ามา

หินเพิงหวงปล่อยเปลวเพลิงพุ่งสู่ท้องฟ้า

หูเสี่ยวนันสามารถรับรู้ได้ว่าเปลวเพลิงนั้นไม่มีความร้อน ต่อให้
หลังจากนั้นเปลวเพลิงกระจายตัวออกมา โอบล้อมพวกเขาอยู่ภายใน
แต่กลับไม่เกิดความไม่สบายตัวใดๆ เลย

ปีศาจถูกดึงดูดมา แต่พวกมันไม่ถูกเปลวเพลิงเผาทำลายโดยง่าย
อย่างนั้น พวกมันรวมตัวอัดแน่นอยู่บนท้องฟ้าเหนือค่ายกล เหมือน
อยากจะหาโอกาสลอบโจมตีคนข้างล่าง

หูเสี่ยวนันลอบหยิบยันต์ออกมา เตรียมพร้อมตลอดเวลาเพื่อ
ปกป้องหลังเขียวเทียบกับซูไป๋ถิงที่ยืนอยู่หน้าหินเพิงหวงไม่สามารถ
ขยับได้

"เจ้าคุณแลตัวเองให้ตีเถอะ" ซิงไม่เหยียนเอ่ยพลางตีตื้น

จอมกุ่มขยายตัวขึ้นทันใด

แม้แต่นกยูงเซอที่เกาะอยู่บนไหล่หรือเสียนันก็กางปีกบิน ต่อสู้ฆ่า
ฝูงปีศาจกลางอากาศเหนือค่ายกลเหล่านั้น

หรือเสียนันจนตาตายไปหมด ในใจกลับพูดไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร

มีหลายครั้งที่นางติดตามบุรุษการจางวานไปกำจัดปีศาจ บู้ล้วน
ต้องอาศัยกำลังของตัวเอง หากบู้มีทหารวิญญานที่แกร่งกล้าแบบนี้ได้
ก็ไม่ต้องลำบากอย่างนั้นแล้ว และภายหลังก็ไม่ต้องถูกทำร้ายจนตาย
อีกด้วย

แต่พอคิดดูอีกที่นางก็ได้แต่ยิ้มเศร้า ทหารวิญญานแกร่งกล้าแบบนี้
การรบได้ยากมาก พูดถึงที่สุดแล้ว เป็นเพราะมีซิงไม่เหยียนอยู่ สหาย
ข้างกายนางเหล่านี้จึงมีเพิ่มมากขึ้น

ความรู้สึกแบบนี้ ช่างดีเหลือเกิน...

ต่อให้เปลวเพลิงจากหินเพลิงหวงมีพลังอย่างยิ่ง แต่หลังเขียวเทียน
กับซู่ไปถองสองคนก็ต้องยืนอยู่เกือบหนึ่งชั่วโมงจึงชำระล้างไคความแค้น
ที่ตั้งดูตมายังค่ายกลจนหมดได้

"เหนื่อยแล้วกระมัง" บู้ป้อหลุนหยิบขวดน้ำแร่ยื่นไปให้พลางเอ่ย
"ที่เหลือมอบให้เป็นหน้าที่พวกเราอีกพอแล้ว"

หลังเขียวเทียนรับน้ำมา แล้วพาซู่ไปถองออกจากเขตค่ายกลไปก่อน

นักพรตเงินอยู่ข้างนอกมองจนตาค้าง

จอมเวทของสมาคมเทียนตั้งซีเยวียไม่มีคนลงมือแม้แต่คนเดียว
ตั้งแต่ต้นจนจบล้วนเป็นพวกซิงไม่เหยียนควบคุมสถานการณ์ทั้งหมด

อยู่ทางนี้

จอมเวทจำนวนไม่น้อยแอบกระซิบกระซาบกัน

"พวกเขาเป็นใคร ถึงได้ร้ายกาจแบบนี้..."

"นายไม่เคยได้ยินหรือ ครั้งก่อนคนที่ทำลายป้ายสะกดมารของ
นักพรตเงินก็คือคนคนนั้น..."

มีคนแอบเข้าไปที่ซิงโมเหยียน

"เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือ ฉันคิดว่าเป็นแค่ข่าวลือ"

"พวกเขาเป็นคนที่เพิ่งสอบผ่านได้หนังสือรับรองคุณสมบัติในปีนี้"

"พูดตกลงอะไร มือใหม่ก็มีพลังแบบนี้แล้ว?"

"พวกเขาไม่ได้เข้าสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่หรือ ถ้ามีพลังของพวกเขา
เทียนตั้งซีเยวี่ก็ไม่ต้องกลัดกลุ้มว่าไม่มีคนแล้ว"

"...ดูเหมือนจะไม่นะ"

หูเสียนวันเจียหูฟ่ง ความกระหึ่มยืมย่องในใจนั้นไม่ต้องพูดถึงเลย
แหะๆ สามี่ของข้าเท่าที่สุด

หึ พวกนายไม่ได้เรื่องสักคน รีบๆ ถอยไป!

ปีศาจที่เหลือใช้เวลาครึ่งชั่วโมงกว่าก็กวาดล้างได้เกือบหมดแล้ว
ประสิทธิภาพของค่ายกลใกล้จะจางหายไป ซิงโมเหยียนจึงได้หยุดลง

"ที่เหลือพวกคุณคงไม่มีปัญหาแล้ว" เขาเอ่ยกับจินไปเหอ

คำพูดนี้เป็นการดูหมิ่นอย่างยิ่ง

จินไปเหอเลิกคิ้วขึ้นพร้อมหัวเราะเบาๆ "ซิงโมเหยียน ปากของนาย
เคลือบยาพิษเสียจริง"

มู่ป้อหลุนยื่นมือไปหยิบหินเพิงหวงขึ้นมาจากบนโต๊ะ แล้วเอาออก

จากค่ายกลไป

นักพรตเงินซิงเดินเข้าไปหา "ของสิ่งนี้พวกนายเอาไปไม่ได้"

มูบ้อหลุนซ่อนหินเพ็งหวงไว้ข้างหลัง "ผมสงสัยว่าคุณยังรู้จักกาย
อยู่หรือเปล่า"

"นายว่าจะไรนะ!" นักพรตเงินถูกคำพูดตอกใส่จนเกือบหงายหลัง
คนที่นับว่าเป็นเด็กรุ่นใหม่คนหนึ่งกล้ำมาพูดจาแบบนี้ตรงหน้าเขาตั้งแต่
เมื่อใดกัน!

ควรต้องรู้ว่าเขาเป็นอาจารย์ผู้สอบประเมินของสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่
จอมเวทย์มือใหม่จำนวนเท่าใดอยากจะมาฝากตัวเป็นศิษย์ของเขา

มูบ้อหลุนถลึงตาเอ๋ย "จินไปเหอบอกแล้วว่าขอเพียงพวกเราช่วย
พวกคุณกวาดล้างไอความแค้นจนหมดก็จะมอบมันให้พวกเรา ตอนนี้
คุณคิดจะเปลี่ยนใจหรือ"

"นี่เป็นอาวุธเวทโบราณ จะให้พวกนายเอาไปตามใจชอบได้อย่างไร"
นักพรตเงินพูดอย่างโมโห "จินไปเหอรับปากพวกนายเอง ฉันทยังไม่ได้
คิดบัญญัติกับเธอเลย!"

"คิดบัญญัติหรือ" เสียงผู้หญิงดังมาจากข้างหลัง แผงด้วยความ
เย็นเยือกถึงกระดูกอย่างประหลาด

นักพรตเงินรู้สึกขนลุกขึ้นมาทันใด

จินไปเหอดวงตางามแผ่รังสีอำมหิต ไม่เหลือความมงดงามหยิ่งทะนง
เช่นที่ผ่านมา

"เรื่องที่ผมรับปากไม่เป็นผลตั้งแต่เมื่อไหร่ ถ้านายไม่พอใจก็ให้ฉันท
ออกจากเทียนตั้งซีเยวี่ได้"

พอคำพูดนี้ออกมา แม้แต่เหล่าจอมเวทที่มามุงดูความสนุกล้วน ตกตะลึงไปทันที

คนมีความสามารถของสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่มีน้อยลงทุกวัน ตอนนี้นั้น คนที่สามารถเป็นหน้าเป็นตาได้มีเพียงเงินไปเหอ บาทหลวงถึง และ นักพรตเงินสามคนเท่านั้น หากเงินไปเหอถอนตัวออกไปละก็...

"คุณเงิน คุณอย่าล้อเล่นเลย คุณจะออกไปได้อย่างไร"

"นั่นสิ ถ้าคุณออกไปแล้ว เทียนตั้งซีเยวี่คงอยู่ต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ"

เงินไปเหอไม่สนใจคำเกลี้ยกล่อมของคนอื่น จึงตรงไปที่นักพรตเงินคนเดียว

นักพรตเงินถูกเงินไปเหอจ้องจนไม่รู้จะจบเรื่องนี้อย่างไร เขาหันไปจ้องพวกซิงโม่เหียนอย่างโกรธเกรี้ยวแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้น "พวกเรา กลับห้องทำงานก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

ซิงโม่เหียนไม่สนใจอย่างไรเสีย หินเพิงหวงก็อยู่ในมือพวกเขาแล้ว หากนักพรตเงินคิดจะใช้ไม้แข็งเอากลับไปให้ได้ เขาก็ไม่ถือสาที่จะใช้ไม้แข็งด้วยเช่นกัน

ตอนที่ทุกคนอยู่ในห้องทำงาน แม้แต่หฺรูเสวี่ยนนั้นก็เห็นความผิดปกติแล้ว หากสู้กันขึ้นมาจริงๆ ซิงโม่เหียนเตรียมจะแย่งมันมาแน่ ดังนั้น นางจึงแอบกระตุกเสื้อของซู่ไปถิง แล้วซู่ก็ออกไปข้างนอก หากสู้กันขึ้นมา พวกนางอยู่ที่นี้จะเกะกะได้

ซู่ไปถิงรู้ความหมาย ทั้งสองคนจึงเดินออกจากห้องทำงานไป

ในตึกใหญ่ทางนี้ว่างเปล่า ไม่มีเงาร่างใครสักคน หฺรูเสวี่ยนนั้น พาซู่ไปถิงขึ้นไปบนยอดตึก

เมืองที่ไอความแค้นจางหายไปท้องฟ้าสว่างและใสกระจ่างยิ่ง
หรุเสียวนั่นยื่นแขนออกไป แล้วบิดขี้เกียจอย่างสบายตัว "อากาศ
สะอาดดีเหลือเกิน"

ซูไปถงฟังรั้วกั้นบนยอดตึกมองไปไกล

"สูงมากใช้หรือไม่ มองได้ไกลมากเลยสินะ" หรุเสียวนั่นพูดอย่าง
ภูมิใจ "สิ่งปลูกสร้างโบราณไม่มีตึกสูงๆ แบบนี้"

ในสมัยโบราณพิธีพินันเรื่องระดับชนชั้น หากสิ่งปลูกสร้างสูงเกินไป
จะถูกเอาผิดได้

ทั้งสองคนยืนคุยกันอยู่บนยอดตึก หรุเสียวนั่นเล่าเรื่องน่าสนุกต่างๆ
เกี่ยวกับเมืองในปัจจุบันให้ซูไปถงฟัง

"จริงสิ ได้ยินว่าเจ้าทำของว่างอร่อยๆ เป็นหรือ" หรุเสียวนั่นถามขึ้น

"เป็นเล็กน้อย" ซูไปถงมีท่าทีสงบเสียงมเรียบร้อยมาตลอด

"เจ้าอย่าล่อมตัวเลย ข้าได้ยินหลังเขียวเทียนบอกว่าของว่าง
ที่เจ้าทำอร่อยมาก เขาเคยโอดครวญกับพวกเราบ่อยครั้งว่าของว่าง
ในโลกปัจจุบันนี้ไม่อร่อยเท่า"

"เขาพูดเช่นนี้จริงหรือ"

หรุเสียวนั่นพยักหน้าหงึกๆ

ซูไปถงคิดสักครู่ก็เอ่ยว่า "ที่บ้านเจ้ามีกิลีบดอกไม้แห้งหรือไม่ คินนี้
ข้าทำให้พวกเจ้าลองชิมสักหน่อยก็ได้"

"ไม่มี แต่พวกเราซื้อได้" หรุเสียวนั่นพูดด้วยรอยยิ้ม "โลกปัจจุบัน
มีดีตรงนี้ ขอเพียงมีเงิน เจ้าอยากได้อะไรก็ซื้อหาได้"

พอหรุเสียวนั่นพูดถึงเงิน แววตาของซูไปถงก็สลดลง

หฺรูเสี่ยวนันหิวเราะแห่ง "เจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องเงินหรือ พวกเจ้า เป็นคนที่เข้าปลุกออกมา ข้าเป็นเจ้าบ้าน อีกทั้งยังมีซิงโมเหยียนอยู่ ย่อมไม่ปล่อยให้พวกเจ้าท้องหิวแน่นอน!"

ทั้งสองคนพูดจาหิวเราะกัน อยู่ด้วยกันนานเข้าซู่ไปถงก็ค่อยๆ เข้าใจ นิสัยของหฺรูเสี่ยวนัน นางค่อนข้างไร้เดียงสา แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา บางครั้งพูดจาโดยไม่กลั่นกรอง แต่ไม่มีความคิดร้ายอะไร

"คุณหฺรู พวกคุณอยู่ที่นี้เองหรือ" ตรงบันไดมีเสียงชายหนุ่มแปลกหู ดั่งลอยมาอย่างฉับพลัน

หฺรูเสี่ยวนันกับซู่ไปถงหันไปตามเสียง เห็นเพียงตรงบันไดมีชายหนุ่ม แปลกหน้าที่แต่งตัวเป็นจอมเวทสองคนยืนอยู่

"นักพรตเงินพูดคุยกับคุณซิงเสร็จแล้ว คุณซิงเตรียมจะกลับแล้ว ขอให้คุณหฺรูรีบลงไป"

"อ้อ รู้แล้ว" หฺรูเสี่ยวนันตอบรับเสียงใส แต่กลับไม่ขยับแม้แต่หน่อย ซู่ไปถงหันมองไปทางนางอย่างแปลกใจ

หฺรูเสี่ยวนันใบหน้ามีรอยยิ้ม แต่มือข้างหนึ่งกลับยื่นเข้าไปในกระเป๋า สะพายข้างใบเล็กข้างลำตัว

ซู่ไปถงดวงตาเปล่งประกาย

"คุณหฺรู ขอให้คุณรีบสักหน่อย คุณซิงเร่งแล้ว"

"รู้แล้ว พวกเราคุยกันจบแล้วจะไป" หฺรูเสี่ยวนันขยับไปข้างกายซู่ไปถง ด้วยรอยยิ้มสดใส แสร้งทำทำที่ดูลึกลับพลางพูดว่า "ข้าจะบอกความลับเจ้า สักอย่าง..."

จากนั้นซู่ไปถงก็ได้ยินหฺรูเสี่ยวนันพูดข้างหูนางอย่างชัดเจนว่า

• กำมันส์ตอร์เล็งงของตาคตันลี 7

"ผู้ชายสองคนนี้เป็นปีศาจแปลงกายมา อีกครู่เจ้าหลบอยู่ข้างหลังข้า
อย่าออกมาเด็ดขาด"

576

บนยอดดึก ชายหนุ่มแปลกหน้าสองคนรอพวกหูเสี่ยวนันเดินลงไป
ด้วยสีหน้าเป็นมิตร

หูเสี่ยวนันกระซิบข้างหูชูไปถงแล้วก็เดินไปทางสองคนนั้นด้วย
รอยยิ้มสดใส

ชูไปถงยืนอยู่กับที่ไม่ขยับเขยื้อน นางมองออกว่าสายตาของชายหนุ่ม
สองคนจ้องที่ตัวหูเสี่ยวนันอยู่ตลอด

ในตอนหูเสี่ยวนันจะเดินผ่านตัวพวกเขา นางชูยันต์ที่แอบซ่อนไว้
ในมือขึ้นมา

ชายหนุ่มสองคนเดิมทีก็มีความเคลื่อนไหวในเวลานี้เช่นกัน ทว่า
ยันต์นี้พอแตะตัวพวกเขา ก็เหมือนกับแทงรากเข้าไปในร่างกายของ
พวกเขาทันที

ทั้งสองคนขยับตัวไม่ได้

หรุเสียวมันสองมือทำมูทะระและตะโกนว่า "ทลาย!"

ความเคลื่อนไหวของทั้งสองคนชะงัก จากนั้นก็เหมือนกองดินโคลนไหลลงพื้นไป

หรุเสียวมันเดินไปตรงหน้าพวกเขาอย่างระวังตัว ก่อนจะใช้ปลายเท้าเตะผู้ชายคนหนึ่งในนั้น

แน่นอนว่าไม่มีการตอบสนอง

นางจึงได้ยิ้มสดใสหันหน้ากลับมายื่นมือทำท่า 'ชูสองนิ้ว' ไปทางชูไปถง "สบายใจได้ เรื่องการต่อกรกับปีศาจที่อ่อนหัดแบบนี้ข้าเก่งมาก"

"พวกเขาไม่ใช่มนุษย์หรือ"

"ไม่ใช่... ควรจะพูดว่าพวกเขายังใช้ร่างกายส่วนหนึ่งของมนุษย์ แต่ภายในถูกปีศาจควบคุมหมดแล้วกระมัง"

"เหมือนถูกฉงเหียงควบคุมไว้ละหรือ" ชูไปถงพยายามทำความเข้าใจด้วยวิธีของนาง

"เอ่อ... ฉงเหียง? หมายถึงจอมกู่ที่ชิงโมเหยียนควบคุมอยู่นั้นหรือ" คราวนี้ถึงตาหรุเสียวมันงุนงงบ้าง

นางเคยพบฉงเหียงเพียงครั้งเดียว แต่ไม่เคยเห็นว่าอีกฝ่ายควบคุมตัวหนอนอย่างไร

พวกนางสองคนเหมือนสื่อสารกันไปคนละทาง

หรุเสียวมันหาเบาะแสะอะไรจากตัวชายที่นอนอยู่บนพื้นไม่ได้ จึงเสนอว่า "พวกเราลงไปข้างล่างกันก่อนเถอะ"

หากบอกชิงโมเหยียน เขาคงสืบอะไรออกมาได้บ้าง

ชูไปถงเดินไปที่บันไดก่อน หรุเสียวมันเดินตามข้างหลัง

ทันใดนั้นหรุเสีวนันก็รับรู้ได้ว่ามีลมรุนแรงจู่โจมมาจากข้างหลัง
นางจึงหันหน้าไปตามสัญชาตญาณ

ข้างหลังเป็นคาดฟ้าที่ว่างเปล่า นอกจากชายหนุ่มสองคนที่นอน
อยู่บนพื้นก็ไม่มีใครคนอื่นอีก

ดูเหมือนมีอะไรบางอย่างเลื่อนมาใกล้ผ่านหน้าของนางไป และ
ตกกระทบบนผนังเสียงดังปัง ทำให้ผนังปูนทะเลาะเป็นรูใหญ่

ซู่ไปถึงตกใจและหลุดปากพูดออกมา "มีอาวุธลับ!"

หรุเสีวนันไม่ทันได้แก้ไขคำผิดของนาง เพราะตอนที่เห็นซู่ไปถึง
เข้ามาคิดจะดึงตัวนาง แสงสว่างซึ่งทำให้ตาพร่าล้าหนึ่งก็ยิงมาจาก
ยอดตึกใหญ่อีกหลังฝั่งตรงข้าม

แสงนั้นทำให้หรุเสีวนันต้องหรีตาลง

"รีบเข้าไป!" หรุเสีวนันผลักซู่ไปถึงให้หลบไปในทันที

ซู่ไปถึงร่างกายเสียการทรงตัว เกือบจะกลิ้งตกบันไดลงไป โชคดีที่
นางคว้าราวบันไดไว้ได้ทัน รอจนนางทรงตัวได้ก็เห็นร่างของหรุเสีวนัน
โชนเอนไปหนึ่งก้าว

"เสีวนัน?" ซู่ไปถึงเห็นที่หัวไหล่ของหรุเสีวนันมีสีแดงเป็นปื้นใหญ่
อย่างรวดเร็ว

เลือด!

ซู่ไปถึงรู้สึกตกใจ แต่เวลาต่อมามาก่อนที่นางจะคิดได้ว่าตัวเองควร
ทำอะไร นางก็กระโจนไปรับตัวหรุเสีวนันที่ล้มลงไว้แล้ว

"เสีวนัน! เจ้าถูกอาวุธลับหรือ" ซู่ไปถึงรีบตรวจดูที่บาดแผลของนาง
แต่ไม่เห็นอาวุธแหลมคมอะไรอย่างที่คิดไว้

ในตอนนี้อเองก็มีเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างล่างตึก
"ถงถง พวกเจ้าอยู่ข้างบนหรือไม่" หลังเขียวเทียนตามมาแล้ว
ชูไปถงกอดร่างของหฺรูเสี่ยวนันไว้แน่นพลางเอ่ย "เสี่ยวนันบาดเจ็บ
เจ้ารีบมาเร็วเข้า!"

หลังเขียวเทียนได้ยินดังนั้นก็ตกใจมาก รีบวิ่งมาที่ยอดตึกทันที
"มีอาวุธลับลอมมาทำร้ายเสี่ยวนันบาดเจ็บ แต่ข้ามองไม่เห็นว่าเป็นอะไร..." ชูไปถงพูดอย่างร้อนใจ

หลังเขียวเทียนตรวจดูสองคนที่นอนอยู่บนพื้น จากนั้นรีบพาชูไปถง
กับหฺรูเสี่ยวนันเข้าไปในตัวตึก

"นั่นไม่ใช่อาวุธลับ นั่นคือลูกปืน" หลังเขียวเทียนอธิบาย "ได้ยิน
ชิงโม่เหยียนพูดว่าของสิ่งนี้สามารถยิงได้ไกลที่สุดถึงสองลี้"

ชูไปถงตกใจ "มิน่าเล่าเมื่อครู่พวกเราจึงไม่เห็นใครเลย"

หฺรูเสี่ยวนันพึ่งอยู่ในอ้อมกอดของชูไปถง เลือดที่ไหลออกมาจาก
หัวไหล่ยอมให้กระโปรงสีขาวของชูไปถงเป็นสีแดง ทันใดนั้นหฺรูเสี่ยวนัน
ก็กุมหัวและกรี๊ดร้องออกมาเสียงดัง

"เสี่ยวนัน เจ้าเป็นอะไรไป!" ชูไปถงถูกทำให้ตกใจ นางพอจะรู้
วิธีการรักษาโรคช่วยคนอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ในมือนางไม่มีของอะไรที่เอามาใช้
ได้เลย

หลังเขียวเทียนตกใจเช่นกัน เกี่ยวกับเรื่องในยุคปัจจุบัน สิ่งที่เขา
เข้าใจไม่เพียงพออย่างมาก ดังนั้นจึงไม่กล้าแตะต้องหฺรูเสี่ยวนันส่งเดช
ในตอนนี้อเองมู่ป้อหลุนกับชิงโม่เหยียนก็ขึ้นมา
ตอนที่ได้ยินเสียงหฺรูเสี่ยวนันกรี๊ดร้อง ชิงโม่เหยียนก็จับราวบันได

กระโดดขึ้นเหยียบบนนั้น แล้วลอยตัวไม่กี่ก้าวก็ถึงตรงที่พวกหูลูเสียชีวิต
อยู่แล้ว

ซูไปเองเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ให้ชิงโมเหยียนฟังอย่างคร่าวๆ
หนึ่งรอบ

ชิงโมเหยียนรีบรุดขึ้นไปบนดาคฟ้า กวาดตามองไปรอบด้านด้วย
สายตาคมกริบ

มู่ป้อหลุนย่อตัวลงตรวจร่างชายหนุ่มแปลกหน้าสองคนที่ถูก
หูลูเสียชีวิตกำราบล้มลงบนพื้นอย่างละเอียด

"เป็นมนุษย์ที่ถูกปีศาจควบคุม" มู่ป้อหลุนพูด "พวกเขาคงจะไม่ได้
ทำร้ายเสียชีวิต"

หูลูเสียชีวิตกุมหัวกรีดร้องออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่ รวากับกำลัง
อดทนกับความเจ็บปวดบางอย่าง และสลัดหลุดจากมันไม่ได้

ชิงโมเหยียนรู้สึกร้อนรนใจ รีบเข้าไปอุ้มนางขึ้นมา

จากนั้นทั้งหมดก็ลงไปข้างล่างพร้อมกัน

ตอนที่ขึ้นไปเจอเห็นชิงโมเหยียนอุ้มหูลูเสียชีวิตที่ครึ่งตัวยอมด้วยเลือด
และพวกมู่ป้อหลุนสองศพที่ไม่รู้ที่มาแน่ชัดสองศพมาให้ สีหน้าของเงินไปเหอ
ก็เคร่งเครียดตามไปด้วย

"ที่นี่เทียนตั้งซีเยวี่รับผิดชอบ น่าจะรับประกันความปลอดภัยได้"
ก่อนจะจากไป ชิงโมเหยียนทิ้งคำพูดเย็นชาไว้หนึ่งประโยค "เรื่องนี้ผมหวังว่า
หลังจากนี้เทียนตั้งซีเยวี่คงจะให้คำตอบที่น่าพอใจกับผมได้"

เงินไปเหอมองดูนกยูงเซอที่อยู่ตรงลานกว้างแปลงกายเป็นพาหนะ
บรรทุกพวกชิงโมเหยียนลอยขึ้นฟ้า ในดวงตาก็ปรากฏประกายดุคติน

รีบเอ่ยลิ่งคนไต้บั้งค้บับัญชอทันทื่อว "ไปเรียกกจอมเวทที่รับผิตชอบค้อยกล
ในต้วต๊กมอให้หมต"

นักพรตเงินกลับไม่คิตดอยงันน้ เขาแค้นเสีงสภเถ็นชอพลางเอ่ย
"คิตจะให้เทียนตั้งซีเยวียให้ค้อยตอบเขา เขาคิตควอตัวเองเป็นคิรกัน"

จิ้นไปเหอหันชว้บมอมงนักพรตเงิน กอนจะพูตประชตประช้น
เสีงเถ็นชอ "นอยคิตควอเทียนตั้งซีเยวียเป็นสถนที่อะเร! ทังที่อยู่กยไต้
สยตอชอพวกรอกลับมีปีศอจบุกเข้อมอ แล้วย้งทำร้อยคนอื่กค้อย
จ้นคิตควอคร้งน้เป็นไปไต้มกวอจะมปีศอจปรกฏต้วตอนที่นอยนอหล้บ
แล้วเออห้วชอนอยไป"

นักพรตเงินริมผีปากกระตุกสองทื่อ

"ตรวจสอบค้อยกลทังหมต จอมเวทที่เคยเข้อมอชว้กับต๊กหลังน้
ทูกคนให้มอรวมกันทื่อ"

เพ็งลิ่งเสีงพูตชอจิ้นไปเหอกมีคนคนนึ่งวึ่งเข้อมอชว้กข้งนอ
หอยใจหอบพูตวอ "คูนจิ้น เมือครู่พวกรอชว้ในต๊กร้งหลังนึ่งพบศพ
ชอจอมเวทสองคนคร้บ...สภอพศพไม่ครบสมบูรณ้แล้ว"

จิ้นไปเหอสีหน้าเถ็นเยือกในทันทื่อ "พวกรอชว้ตอยย้งง"

"ถูกปีศอจชว้...แล้วก้...ค้อยกลป้องกันกัยชอต๊กหลังน้พวกรอ
เป็นคนรับผิตชอบคร้บ..."

นักพรตเงินแค้นเสีงสภเยียตหยัน หมุนต้วแล้วเดินอออกไป

จิ้นไปเหอนึ่งกลับลงไปบนเก้อชว้ๆ นอยรู้วอตัวเองลงมือชว้เก็นไป
ไม่วออื่กฝอยจะเป็นคิรก้ไต้ชิ่งลงมือกอนและก้อจ้ดเบอะเส้ทังหมตไปแล้ว

ความเร็วของนกยูงเซอเร็วกว่าเฮลิคอปเตอร์ เพราะมันเป็นปีศาจ สามารถลอบไปตามสายลมได้ เพียงไม่นานมันก็บรรทุกพวกซิงไม่เหยียน กลับมาถึงตำบลแล้ว

มู่ป้อหลุนโทรทัศน์แจ้งหมองจ้งไว้ตั้งแต่แรก เพื่อให้เขาเตรียม ยาสมานแผลเอาไว้ให้พร้อม

"ดูท่าแล้วเหมือนมีบางอย่างเกิดขึ้นกับมนตรีปิดผนึกในสมองคุณหฺรู่" หมองจ้งส่ายหน้าไม่หยุด เขาก็คิดไม่ถึงเช่นกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้มนตรี หายไปแล้ว เหตุใดจู่ๆ จึงเกิดขึ้นมาอีกครั้งได้

ซิงไม่เหยียนด้านหนึ่งปลอบขวัญหฺรู่เสี่ยวนัันที่ตื่นไปมาไม่หยุด อีกด้านหนึ่งตัดเสื้อผ้าตรงบาดแผลของนางออก

หมองจ้งหยิบที่คืบมา ยื่นเข้าไปในบาดแผลของหฺรู่เสี่ยวนััน ผ่านไป ชั่วครู่ก็คืบลูกปิ่นยาวครึ่งนิ้วลูกหนึ่งออกมา

"คุณซิง คุณรีบมาดูนี่สิ!" หมองจ้งพูดอย่างตกใจ

ซิงไม่เหยียนขยับเข้าไปใกล้ เห็นบนลูกปิ่นที่หมองจ้งใช้ที่คืบคืบอยู่บนผิวด้านนอกสลักลวดลายที่ซับซ้อนเอาไว้ แม้จะดูเล็ดสดบดบังจน มองเห็นไม่ค่อยชัดเจน แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นคือมนตรีชนิดหนึ่ง

"เป็นมันนี่เองที่พยายามซ่อมแซมมนตรีปิดผนึกในสมองของคุณหฺรู่ อีกครั้ง" หมองจ้งกล่าว

577

เมื่อซิงโม่เหยียนไต้ยีนคำพูดของหมอจงแล้วลมหายใจก็พลันติดขัด
มู่ป้อหลุนหน้าซี้ด "ทำ...ทำไมเป็นแบบนี้ได้"
หฺรูเสี่ยวนันสองมือเริ่มคว่ำไปทั่ว ก่อนจะทิ้งขวนหน้าและกระซาก
เส้นผมตัวเอง

ซิงโม่เหยียนจำต้องจับมือของนางไว้ ป้องกันไม่ให้นางทำร้าย
ตัวเองอีก

"เสี่ยวนัน เจ้าทนสักนิด อย่าข่วน เดี่ยวขวนหน้าเป็นแผลไป
จะไม่น่าดู" ซิงโม่เหยียนพูดกล่อมเสียงเบา หน้าผากมีเหงื่อผุด

"ซิงโม่เหยียน ข้าปวดหัวมาก...ปวดมาก..." เสียงของหฺรูเสี่ยวนันแผง
สะอื้น "มีเสียงมากมายอยู่ในสมองของข้า เหมือนจะระเบิดอยู่แล้ว..."

ซิงโม่เหยียนมองไปทางหมอจง จ้องอีกฝ่ายจนตาแทบถลน "มีวิธี
อะไร รีบคิดออกมาสิ!"

หมอจถูกซิงโมเหียนตะคอกจนตัวสั่นไปเล็กน้อย เพราะปกติแล้ว เขาเห็นซิงโมเหียนมีท่าทางเรียบเฉยใจกว้าง การเปิดเผยความรู้สึกแบบนี้ นับเป็นครั้งแรก

"ผม...ผมจะใช้ค้ายกลช่วยให้มนตรีที่คุณหลูถูกทำใส่เบาบางลง แม้จะไม่สามารถสลายผลของมันจนหมด แต่จะทำให้สบายขึ้นได้บ้าง"

"อย่างนั้นก็รีบเข้าสิ" มู่ป้อหลุนร้อนใจเช่นกัน

หมอจเริ่มเตรียมค้ายกลมือเป็นระวิง

ซู่ไปถงที่อยู่ข้างนอกฟังเสียงกรีดร้องเจ็บปวดของหฺรูเสี่ยวนันซึ่ง ดังออกมาจากในห้องไม่หยุด จนนางผลอเกร็งนิ้วมืออย่างห้ามไม่อยู่

"ถ้าข้างมือข้ามีกล่องเครื่องหอมก็ดีสิ" ซู่ไปถงพูดกับหญิงสาวที่เยียนเสียงเบา "อาจจะใช้ประโยชน์ได้"

หญิงสาวที่เยียนเสียงมือไปโอบไหล่ของนาง "อีกครู่ข้าจะลองถาม มู่ป้อหลุน เขาคงรู้ว่าหาเครื่องหอมได้ที่ใด เจ้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนเถอะ"

บนกระโปรงสีขาวของซู่ไปถงถูกเลือดของหฺรูเสี่ยวนันย้อมแดงหมดแล้ว

ทางด้านหมอจกำลังวุ่นวายกับการตั้งค้ายกล หลังเยียนเสียงรู้ว่า ขณะนี้ไม่มีเรื่องของพวกเขาแน่นอน ดังนั้นจึงพาซู่ไปถงไปที่เรือนคั่นสอง ที่ทั้งสองพักอาศัยอยู่

มู่ป้อหลุนช่วยพวกเขาเตรียมของไว้ไม่น้อย เสื้อผ้าและของใช้ประจำวัน ทุกอย่างล้วนพร้อมสรรพ แต่ซู่ไปถงเพิ่งมาถึงโลกนี้ ยังมีของหลายสิ่งที่ใช้ไม่เป็น

หลังเชียวเทียนทำได้เพียงเข้าไปในห้องอาบน้ำสอนนางว่าต้องใช้
ฝักบัวและอ่างอาบน้ำอย่างไร

หากไม่ใช่เพราะเกิดเรื่องกับหู่เสี่ยวนั้ หลังเชียวเทียนก็อยากจะ
ดั่งภรรยาของเขามาลองทำเรื่องบางอย่างในห้องอาบน้ำสักครั้ง

ถึงตอนนี้แล้วซู่ไปถงก็ยังดูกลัวกลัวอยู่บ้าง

"อีกครู่เจ้าเขียนใบรายชื่อวัตถุพิเศษเครื่องหอมที่ต้องการออกมา แต่
ชื่อเครื่องหอมบนโลกนี้อาจจะไม่เหมือนกับโลกของพวกเขา และวิธีเขียน
อักษรก็ไม่เหมือนกัน อาจจะไม่ยากสักหน่อย อาจจะรวบรวมได้ไม่ครบ"
หลังเชียวเทียนกลัวว่าถึงตอนนั้นจะทำให้นางผิดหวัง จึงทำเป็นเตือนนาง
อย่างไม่ใส่ใจนักเอาไว้ก่อน

รจนทางซู่ไปถงเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ตามหลังเชียวเทียนไปที่
เรือนหน้าอีกครั้ง หมอจกก็เตรียมค่ายกลเสร็จแล้ว

ภายในห้องเงียบมาก ไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของหู่เสี่ยวนั้อีก

"ได้ผลแล้วหรือ" มู่ป้อหลุนถามขึ้นอย่างเคร่งเครียด

หมอจกที่มีเหงื่อท่วมหัวเอ่ยตอบ "น่าจะใช่"

จึงไม่เหยียนยืนอยู่ข้างหัวเตียง มองดูหู่เสี่ยวนั้นอนหลับตาแน่น
บนใบหน้าของนางไร้สีเลือด

"ควบคุมมนตร์ปีศาจไว้ก่อน การจัดการบาดแผลที่เหลือก็ง่ายขึ้น"
หมอจกเตรียมยาสมานแผลแล้วจึงฉีดยาให้หู่เสี่ยวนั้หนึ่งเข็ม

จึงไม่เหยียนสังเกตเห็นว่าตอนที่หมอจกแทงเข็ม หู่เสี่ยวนั้ไม่มี
ปฏิกิริยาอะไรเลย

หลังเชียวเทียนยืนมองอยู่ตรงประตู ก่อนจะดึงตัวซู่ไปถงถอยออกมา

"เสี่ยวนันเป็นอย่างไรบ้าง" ชูไปถงเอ๋ยถามหลังเซียวเทียน

"นอนแล้ว"

ชูไปถงลิ่งเล่สักรู "จะให้ข้าเข้าไปชวยนางหรือไม่"

สิ่งที่นางทำเป็นแม่จะไม่ใช้วิชาแพทย์ แต่บางครั้งกลับใช้ประโยชน์
ได้ดีกว่าวิชาแพทย์เสียอีก

แต่เพราะชูไปถงเพิ่งมาถึงที่นี่ ทุกคนยังไม่รู้เรื่องวิชาการปรุงเครื่องหอม
ของนาง จึงอาจจะเกิดความรู้สึกไม่เชื่อมั่นขึ้นได้ นี่คือเรื่องที่ทำให้นาง
ลั้งเลใจ

หลังเซียวเทียนคิดสักครู่หนึ่งก็กล่าวตอบ "ให้มู่ป้อหลุนไปเตรียม
วัตถุดิบเครื่องหอมก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ ต่อให้เจ้าเห็นอะไร ในมือ
ไม่มีวัตถุดิบเครื่องหอมที่ใช้ได้ ก็ชวยคนไม่ได้อยู่ดี"

เมื่อมู่ป้อหลุนออกมาแล้วก็ถูกหลังเซียวเทียนเรียกตัวไป พอเห็น
ใบรายชื่อวัตถุดิบเครื่องหอมที่ชูไปถงเขียนออกมาแล้ว มู่ป้อหลุนรู้สึก
เพียงว่าหัวจะระเบิด

"นี่...นี่เป็นอักษรที่ใดกันหรือ"

"แคว้นต้าเยียน เจ้ากับซิงโม่เยียนก่อนหน้านี้เป็นคนแคว้นใด"

"แคว้นเยี่ยชยา"

ทั้งสองคนตาสบตา ไร้คำพูดใด นี่มันยากในการสื่อสารเพียงใด
กันหนอ

หลังเซียวเทียนรู้สึกสับสน หรือพวกเขาต้องแปลอักษรแคว้นต้าเยียน
เป็นอักษรแคว้นเยี่ยชยาก่อน จากนั้นค่อยแปลเป็นอักษรยุคปัจจุบัน

มู่ป้อหลุนรู้สึกเหมือนอยากจะเป็นบ้า ชื่อวัตถุดิบเครื่องหอมบางอย่าง

เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนด้วยซ้ำ โชคดีที่ชูไปดมมีใจเย็นมาก ท่าที่สงบนิ่ง
มากมาตลอด นางอธิบายให้เขาฟังอย่างมีความอดทนมากกว่ากลิ่น รูปร่าง
สีของวัตถุดิบเครื่องหอมแต่ละอย่างเป็นอย่างไรบ้าง

กว่าจะผ่านความมึนงงหายพักใหญ่เหล่านี้ไป ท้องฟ้าข้างนอกก็มีมืดลง
แล้ว

"แย่แล้ว สีมสังอาหาร" มู๋ป้อหลุนถอนหายใจ "เสียวันนั้ล้มป่วย
พวกเราจะให้ชิงโม่เหยียนทำอาหารให้พวกเรากินไม่ได้กระมัง"

"ชิงโม่เหยียนทำอาหารเป็นหรือ" ชูไปดมตกใจอย่างมาก

ในสมัยโบราณ ผู้ชายอย่าว่าแต่ทำอาหารเลย แม้แต่ห้องครัวก็ยัง
ไม่เข้าไป

"ใช่แล้ว แต่วันนี้เขาไม่มีอารมณ์มาสนใจปากท้องของพวกเราแล้ว
เข้าไปสั่งอาหารขึ้นมาดีกว่า"

ชูไปดมมองหลังเขียวเทียนแวบหนึ่ง "หรือไม่...ให้ข้าลองดู"

"เจ้าจะทำหรือ" มู๋ป้อหลุนพูดอย่างยินดี "เจ้าทำอะไรเป็นบ้าง"

มู๋ป้อหลุนจำได้ว่าหลังเขียวเทียนเคยบอกว่าก่อนหน้านี้เขาอยู่ที่
แคว้นต้าเยียนเป็นถึงองค์ชาย คนที่อยู่ในฐานะพระชายาปกติแทบจะ
ไม่ต้องหยิบจับทำอะไรเองเลยนี่

"เป็นบ้างเล็กน้อย แต่ข้าใช้เครื่องครัวเหล่านี้ไม่เป็น"

"ให้หลังเขียวเทียนช่วยเจ้าเถอะ หลายวันมานี้เขาคอยช่วยอยู่ในครัว
ตลอด" มู๋ป้อหลุนเก็บใบรายชื่อวัตถุดิบเครื่องหอมแล้วก็โทรศัพท์สั่งคน
ไปรวบรวมมา

หลังเขียวเทียนพาชูไปดมไปที่ห้องครัว

ซูไปถองมองดูเครื่องครัววาววับเหล่านั้นแล้วก็เ้มปาก ก่อนจะค่อยๆ
เผยรอยยิ้มบางๆ ออกมา

"มีอะไรหรือ" หลังเชียวเทียนสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของ
สีหน้านาง จึงถามอย่างไม่เข้าใจ

"ที่มู่ป้อหลุนพูดหมายความว่าบุรุษ...ผู้ชายที่โลกนี้ล้วนทำอาหาร
เป็นอย่างนั้นหรือ"

"ใช่แล้ว เขาพูดแบบนี้ ดั่งนั้นปกติพวกเราจะเข้ามาช่วยกัน
ในบ้านโบราณนี้ไม่มีบ่าวไพร่ ไม่มีข้ารับใช้ ดั่งนั้นทุกอย่างพวกเรา
เป็นคนจัดการเอง ถ้าเจ้าไม่เคยชิน..."

ไม่รอให้เขาพูดจบ ซูไปถองก็ยกมือขึ้นปิดปากของเขาเอาไว้

"นี่ดีมาก" นางยกมุมปากยิ้ม ในดวงตาส่องประกายสีเงินสุกใส
"ดีมากจริงๆ พวกเราได้อยู่ด้วยกันอีกครั้ง..."

ต่อให้ทุกอย่างต้องเรียนรู้ใหม่หมด ต่อให้ทำให้นางรู้สึกไม่สบายใจ
แต่ขอเพียงได้อยู่กับคนที่คิดถึงตลอดเวลา อยู่ที่ได้จะแตกต่างอะไรกันแล้ว
"ข้ารับหน้าที่ทำอาหารเอง"

"เช่นนั้นข้าช่วยเจ้าล้างผัก" หลังเชียวเทียนพับแขนเสื้อขึ้นพลางเอ่ย
สองสามีภรรยาต่างมองหน้าและยิ้มให้กัน

ที่ห้องหลัก หลังจากหมองจออกไป ซิงโมเหยียนก็ใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นเช็ด
คราบเลือดบนตัวหรือเสื้อวั้นจนสะอาด แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดให้นาง
หรือเสื้อวั้นตัวอ่อนพับพียงอยู่ในอ้อมอกของเขา ไม่ได้ตื่นขึ้นมาเลย
เสียงฝีเท้าดังมาจากนอกประตู ก่อนจะมีกลิ่นหอมของอาหารลอย

เข้ามา

"อาหารเย็นเสร็จแล้ว"

ซิงไม่เหยียนหันหน้าไป เห็นเพียงซู่ไปถงเดินเข้ามาวางอาหารลงบนโต๊ะ

"เสี่ยวนันก็ต้องกินสักหน่อย बादแผลจึงจะหายเร็วขึ้น"

ซิงไม่เหยียนเดิมทีไม่นึกอยากกินอะไรเลย ทว่าพอได้ยินคำพูดนี้แล้วเขาก็ลุกขึ้นเดินมาที่หน้าโต๊ะ

"เสี่ยวนันยังไม่ตื่นเลยหรือ" ซู่ไปถงเอ่ยถาม

ซิงไม่เหยียนส่ายหน้า มองดูอาหารบนโต๊ะ ในดวงตามีความประหลาดใจแวบผ่าน "เจ้าทำหรือ"

"อืม วัตถุประสงค์หลายอย่างข้าไม่เคยเห็นมาก่อน และไม่รู้ว่าทำได้ถูกปากหรือไม่ เจ้ากินเถอะ ข้าจะไปนอนเสี่ยวนันสักหน่อย"

"ไม่ต้องหรอก" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "ข้าทำเองดีกว่า"

ซู่ไปถงไม่ได้ดิ่งดัน นางหันไปมองหูลู่เสี่ยวนันที่นอนอยู่บนเตียง ในดวงตาค่อยๆ ว่างเปล่า เหมือนเข้าสู่ในภวังค์...

ซิงไม่เหยียนเพิ่งยกชามข้าวขึ้นมา ทันใดนั้นก็ได้ยินซู่ไปถงพูดโพล่งออกมาหนึ่งประโยค

"เสี่ยวนันตั้งครรรักษ์นานเท่าใดแล้ว"

เพลิง!

ชามในมือของซิงไม่เหยียนหลุดตกจากมือ

"เจ้า...เจ้าว่าอะไรนะ"

578

ซิงโมเหยียนเบิกตาโตยืนอยู่ตรงนั้น ซามในมือตกลงบนโต๊ะ
ข้าวกระจายไปทั่ว

"เจ้า...เจ้าว่าอะไรนะ"

ซูไปถงเห็นซิงโมเหยียนตกใจจนเป็นแบบนี้ก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึง
ท่าทางของหลิงเซียวเทียนตอนเพิ่งรู้ว่านางตั้งครรภ์ เขาทั้งตกใจและดีใจ

ผู้ชายหนอ แต่ละคนล้วนไม่ค่อยเอาใจใส่เช่นนี้กันหมดหรือ

ซูไปถงถอนใจเบาๆ "เสียวนันตั้งครรภ์แล้ว ไม่รู้หรือ"

ซิงโมเหยียนขยับปากอยู่นาน แต่กลับพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว
เขาไม่รู้จริงๆ ไม่รู้เลย

ซูไปถงเดินมาที่หน้าเตียง ยื่นมือเข้าไปได้ผ้าห่มกุมข้อมือหูเสียวนัน
เอาไว้ แล้ววางนิ้วมือลงบนชีพจรของนาง

"เจ้ารู้วิชาแพทย์หรือ" ซิงโมเหยียนตกใจเล็กน้อย

"ไม่นับเป็นวิชาแพทย์ แต่ก็สามารถช่วยรักษาโรคช่วยคนได้" ซู่ไปถงพูดเสียงเรียบ ผ่านไปครู่หนึ่งนางจึงยกนิ้วออกแล้วห่มผ้าให้ หลูเสี่ยวฉวนอีกครั้ง "ถูกต้อง เสี่ยวฉวนตั้งครรภ์แล้วจริงๆ ยินดีด้วย"

ซิงไม่เหยียนเหมือนถูกอะไรหนักรู้ๆ ทูบเข้าที่หัวใจ จึงก้าวถอยหลังไป ก้าวหนึ่ง เขาดีมไปว่าข้างหลังยังมีเก้าอี้อีกหนึ่งตัวและชนเก้าอี้จนล้มลง เขารีบหมุนตัวไปจับเก้าอี้ ทว่าหมุนตัวเร็วเกินไป แผ่นหลังชนเข้ากับโต๊ะ อีกครั้ง

ซิงไม่เหยียนตกใจมาก หมุนตัวอยากจะมาคว้าโต๊ะไว้ ผลปรากฏว่า คว้าอะไรไม่ได้สักอย่าง

โต๊ะเอียงลง จานชามก็ตกลงแตกเต็มพื้น

หลังเซียวเทียนกับมู่ป้อหลุนที่อยู่นอกประตูได้ยินเสียงก็รีบเข้ามา พอเห็นภาพในห้องนี้ก็พากันตกตะลึง

"ต่อให้โกรธก็อย่าขว้างปาข้าวของสิ" มู่ป้อหลุนเข้าใจผิดจึงพูด เกลี่ยกล่อมเสียงเบา "นางอุตสาห์หลังคร้วด้วยตัวเอง ไม่กินก็ทำแบบนี้ ไม่ได้นะ"

หลังเซียวเทียนไม่ได้พูดอะไรในทันที แต่มองไปทางภรรยาของเขา

ซู่ไปถงยิ้มบางๆ พลังสายน้ำให้เขา

"เกิดอะไรขึ้น" หลังเซียวเทียนเห็นนางส่งสัญญาณให้ตัวเอง จึงรู้ว่า เรื่องราวอาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่มู่ป้อหลุนคิดก็ได้

ซิงไม่เหยียนไม่เหมือนคนที่จะระบายความไม่พอใจของตัวเองกับ คนอื่นตามอำเภอใจ ซู่ไปถงจึงพูดแทน

"เป็นเสี่ยวฉวน...นางตั้งครรภ์แล้ว"

"จริงหรือ" หลังเสียวเทียนแย้มยิ้มด้วยความตื่นเต้นยินดี แล้วหันไป
เอ่ยกับซิงโมเหยียน "ยินดีกับท่านด้วย"

ซิงโมเหยียนมีใบหน้าแดงเรื่อ "ข้า..."

สุดท้ายมู่ป้อหลุนก็ทนไม่ไหวหัวเราะออกมา "ฮ่าๆ ซิงโมเหยียน
ท่านก็มีช่วงเวลาขวัญหายแบบนี้เหมือนกันหรือ..."

ซิงโมเหยียนกวาดตามองมู่ป้อหลุนแวบหนึ่ง แต่ไม่มีท่าทีโกรธเกรี้ยว
เขาขยับเข้าไปข้างเตียง มองดูหูเสียวหนึ่ที่หลับตาสนิทไม่ขยับเขยื้อน
ในใจพูดไม่ออกว่ารู้สึกเช่นใด ต้องโทษที่เขาไม่เอาใจใส่ ไม่สังเกตเห็นว่า
นางตั้งครรรภ์แล้ว

จริงสิ ดูเหมือนหลังจากรีบร้อนทำเรื่องอย่างว่ากับนางในสุสานโบราณ
วันนั้นแล้ว นางก็ไว้วางใจบ่อยครั้งว่าปวดท้อง โชคดีที่หลังจากนั้นหลายครั้ง
เขาล้วงอดกลั้นไว้ โชคดีที่เขามีการยับยั้งตัวเองที่สมบูรณ์แบบมาตลอด
นอกจากครั้งนั้น ครั้งที่ถูกเกียออสทำร้าย

ไม่อย่างนั้น...

เขายื่นมือปิดหน้า ซิงโมเหยียนไม่รู้ว่าควรจะใช้สีหน้าอย่างไร
มาเผชิญกับเรื่องนี้ ตื่นเต้นยินดี เกร็งเครียด ยังมีความไม่สบายใจและ
หวาดหวั่นอย่างมากอีกด้วย

มู่ป้อหลุนสังเกตเห็นความผิดปกติของซิงโมเหยียน จึงแอบ
ส่งสายตาให้หลังเสียวเทียน จากนั้นทั้งสามคนจึงออกจากห้องไปอย่าง
เบามือเบาเท้าที่สุด

พอไปถึงนอกประตู มู่ป้อหลุนก็ถามว่า "แม่นางซูเป็นคนพบเรื่องนี้
หรือ"

"ใช่" ซู่ไปถงพยักหน้า

"เหตุใดก่อนหน้านี้หมอจึงตรวจไม่เจอเล่า" หลังเชียวเทียนพูดอย่างไม่เข้าใจ

มู่ป้อหลุนดูบวมอกอย่างจนใจ "หมอในสมัยปัจจุบันไม่เหมือนหมอสมัยโบราณ พวกเขาไม่รู้จักรักษาตรวจชีพจรกระมัง อีกทั้งพวกเขาก็มีความรู้เฉพาะทาง หมอศัลยกรรมอาจจะไม่เชี่ยวชาญด้านสูติ-นรีเวช อีกทั้งคนยุคปัจจุบันถ้าอยากตรวจการตั้งครรภ์ก็ต้องไปโรงพยาบาลใช้เครื่องมือตรวจอะไรพวกนั้น..."

หลังเชียวเทียนขมวดคิ้วแน่น "ดูท่า...เรื่องราวของยุคปัจจุบันเชื่อว่า จะดีไปทุกอย่าง"

"ว่าแต่เนี้ยแม่นางซู่รุวิษาแพทย์ด้วยหรือ" มู่ป้อหลุนก็ถามคำถามเดียวกันกับซิงไม่เหยียน

หลังเชียวเทียนอธิบายแทนนาง "สิ่งนี้นางเป็นคือวิชาการปรุงเครื่องหอม แต่ในหลายด้านนางร้ายกาจกว่าหมอเสียอีก ทว่าตอนนี้ในมือนางไม่มีของที่ใช้ได้ ดังนั้นจึงไม่อาจแสดงความสามารถได้"

"นอกจากวัตถุดิบเครื่องหอมแล้วยังต้องการอะไรอีกหรือไม่" มู่ป้อหลุนถามต่อ

"ของใช้ในการปรุงเครื่องหอม กล้องเครื่องหอม ตะเกียบคืบเครื่องหอม ถาดเครื่องหอม ที่คืบถาด เตากายาน รุณเครื่องหอม ซ้อนตักเครื่องหอม..."

ซู่ไปถงแจงซื่อมากมายออกมารวดเดียว ทำให้มู่ป้อหลุนฟังจนตาค้าง "ซ้าก่อนๆ ซ้าต้องจดเอาไว้"

เพื่อรวบรวมของที่ซื้ไปถงต้องการให้ครบ มู่ป้อหลุนส่งคนไปหา เป็นเวลาสี่วันเต็มๆ

"คนยุคปัจจุบันปรุงเครื่องหอมกันน้อยมาก ดั่งนั้นีมีของบางอย่าง ต้องไปซื้ที่ร้านขายของโบราณจึงจะหาเจอ" มู่ป้อหลุนนอนอยู่บนโซฟา พุดอย่างหมดกำลัง

หลายวันมานี้คนที่ยุ่งที่สุดคงจะเป็นเขาแล้ว ต้องรับหน้าที่ติดต่อกับสมาคมเทียนตั้งซีเยวี่ย ทั้งยังต้องช่วยซื้ไปถงเก็บรวบรวมวัตถุโบราณเครื่องหอม ทางบ้านก็ยังมีงานอีกไม่น้อย

"ซึ่งไม่เหยียนเล่า เหตุใดจึงไม่เห็นเขา" มู่ป้อหลุนรับซาหอมที่ซื้ไปถง ยื่นมาให้ "อืม หอมจริง ของที่เอามาซงในนี้คืออะไร ดอกไม้หรือ"

"ซามะลิที่ทำขึ้นเอง" ซื้ไปถงพุดเสียงเรียบ "ซึ่งไม่เหยียนนอนอยู่กับเสียวันนในห้องตลอด เดิมทีซ้าคิดจะไปแทนเขา แต่ว่า...เขาอยากจะทำด้วยตัวเอง"

มู่ป้อหลุนถอนหายใจยาว "สี่วันแล้ว เสียวันนังยังไม่พิน เด็กคงไม่เป็นไรใช่หรือไม"

"พุดยาก" ซื้ไปถงขมวดคิ้วเล็กน้อย "เสียวันนังไม่ยอมพินก็กินอะไรไม่ได้ ย่อมไม่เป้นผลดีต่อร่างกาย"

"ซ้าจะให้หอมจงให้กู่โคสนางก็แล้วกัน" มู่ป้อหลุนเสนอความเห็น "ดีกว่ารออยู่เฉยๆ"

ทั้งสองพุดกันต่อสักครู่ ซื้ไปถงก็รีบกลับไปปรุงเครื่องหอม ดั่งนั้นจึงให้หลังเซียเทียนช่วยเอาของใช้ในการปรุงเครื่องหอมทั้งหมดส่งไปที่เรือนคั่นสอง

"ตอนนางปรุงเครื่องหอมไม่อนุญาตให้คนอื่นดู" หลังเชียวเทียนพูด "และจะไม่ออกจากห้อง บางครั้งแม้แต่อาหารก็ไม่กิน"

"ข้าเข้าใจแล้ว" มู่ป้อหลุนมีสีหน้าสิ้นหวัง "ก็หมายความว่าพวกเราสองคนถูกทอดทิ้งนั่นเอง"

หลังเชียวเทียนเลิกคิ้วขึ้น แสดงท่าทีเห็นด้วย

"เข้าไปพักที่เรือนคั่นสามด้านหลังเถอะ อย่างไรเสียช่วงสองสามวันนี้ข้าก็ไม่อยู่ที่นี้" มู่ป้อหลุนพูด "ข้าสั่งให้คนส่งอาหารสามมื้อจากในตำบลดแล้ว ต่อให้เสียวนันกับแม่นางซูไม่กิน เจ้าก็ต้องพูดกล่อมชิงโมเหียนสักหน่อย ไม่อย่างนั้นถ้าเขาล้มลงอีกคน พวกเราคงไม่มีหนทางแล้วจริงๆ"

"แล้วทางเทียนตั้งซีเยวี่เล่าว่าอย่างไรบ้าง"

"เบาะแสทั้งหมดขาดไปแล้ว คนที่ควรตายล้วนยังมีชีวิตอยู่ คนที่ไม่ควรตายกลับตายไปหมด" มู่ป้อหลุนกัดฟันพูด

ก่อนจากไป เขานึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหยิบกล่องกระดาษสองใบออกมาจากถุงกระดาษบนโต๊ะ

"นี่เป็นมือถือของเจ้ากับแม่นางซู วิธีใช้ครั้งก่อนข้าบอกเจ้าไปแล้ว ลองเล่นดูมาก" ไม่กี่วันก็เป็นแล้ว เบอริทอของข้าใส่ไว้ในนี้ล่วงหน้าแล้ว ถ้ามีเรื่องอะไรเจ้าก็โทรหาข้าได้เลย"

หลังเชียวเทียนรับมือถือมาแล้วมองดูมู่ป้อหลุนเดินจากไป

ในเวลาเดียวกันนี้ ภายในคฤหาสน์ของตาอ้วนหง ผู้จัดการใหญ่บริษัทอสังหาฯ ทัวอวีมีแขกแปลกหน้าคนหนึ่งมาเยือน

เขารีบไล่ทุกคนออกไปจนหมด ภายในโถงรับแขกเหลือเพียงเขากับ

แขกเท่านั้น "ทำไมไม่ฆ่ายายเด็กนั้นไปเสีย ถ้านางไม่ตาย แล้วปลูกสัตว์เทพอีกสองตัวออกมาจะทำอย่างไร"

แขกที่นั่งบนโซฟาตรงหน้าสวมเสื้อกันลมสีดำที่ยาวมาถึงหัวเข่า บนใบหน้าใส่แว่นดำอันใหญ่เอาไว้ แทบจะปิดครึ่งหน้าของเขาเลยทีเดียว

"นายท่านเปลี่ยนความคิดแล้ว" แขกพูดอย่างเยอหยิ่ง "เพื่อให้เขาสามารถฟื้นฟูพลังเดิมได้เร็วขึ้น ไม่มีของบำรุงอะไรดีไปกว่าสัตว์เทพอีกแล้ว เจ้าไม่ต้องกังวล ข้าได้สร้างมนตร์ปิดผนึกในสมองยายเด็กนั้นอีกครั้ง แม้จะไม่สมบูรณ์แต่จะทำให้นางเจ็บปวดอย่างมากในระยะเวลาสั้นๆ นี้ นางไม่มีโอกาสปลูกอีกสองสัตว์เทพขึ้นมาได้"

"ความคิดของนายท่านคือ..."

"จับมังกรเขียวกับหงส์เพลิงในตอนนี้อยู่ นายท่านจะกินบำรุง"

579

ณ บ้านโบราณ

หลังเที่ยวเทียนเข้าไปในเรือนคั่นสอง ชูไปถงซังตัวเองปรุงเครื่องหอม มาสองวันแล้ว ยามนี้ก็ยังไม้ออกมาเลย ถึงแม้ทุกครั้งเขาจะส่งพวกอาหาร และน้ำดื่มไปให้ แต่ตอนที่เขากลับมาอีกครั้ง มักจะเห็นว่าของเหล่านั้น ไม่ถูกแตะต้องและทิ้งไว้อยู่ตรงประตูเช่นเดิม

เขาทอดถอนใจด้วยความเป็นห่วง

ยามชูไปถงปรุงเครื่องหอมไม่เหมือนกับคนทั่วไป เครื่องหอมที่นาง ใช้น่าพิศมัยของตัวเธอปรุงออกมา มักจะมีประสิทธิภาพเหนือความ คาดหมาย

หลังเที่ยวเทียนเดินวนอยู่หน้าประตูสองรอบ เขาไม่กล้าไปรบกวนนาง แต่ก็ไม่อยากรจากไปแบบนี้เช่นกัน

ทันใดนั้นก็มึเสียงผู้หญิงพูดเบาๆ ดังขึ้นหลังประตูว่า "มีน้ำหรือไม"

หลังเซียวเทียนหันไปมองอย่างยินดี "มีสิ"

ประตูห้องถูกเปิดออกเป็นช่องเล็ก หลังเซียวเทียนยื่นขวดน้ำเข้าไปให้

ตอนที่ชูไปถืองย่นมือมารับ หลังเซียวเทียนก็ฉวยโอกาสคว้ามือของนางเอาไว้

ชูไปถึงตกระลิ่ง เยกหน้าขึ้นและยิ้มให้เขา "ไม่ต้องเป็นห่วง อีกสองวันก็ปรุ้งเสร็จแล้ว ข้าจะคิดหาวิธีทำให้เสียวนันฟื้นขึ้นมาให้ได้"

"ลำบากเจ้าแล้ว" ดวงตาดอกท้อของหลังเซียวเทียนโค้งขึ้น ทันใดนั้นก็โน้มตัวมาข้างหน้า จมพิตบนแก้มของนางอย่างแรงหนึ่งที จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไปราวกับวิงหนี

ชูไปถึงส่ายหน้าอย่างจวนใจ เป็นสามีภรรยากันมานานแล้ว เขายังคงเป็นเหมือนเด็กคนหนึ่ง

หลังเซียวเทียนเดินไปที่เรือนหน้า

ซึ่งไม่เหยียนอยู่กับหฺรูเสียวนันในห้องตลอด หลายวันมานี้แม้แต่หน้าประตูห้องก็ยังไม่ได้เดินออกมา

"ทำเช่นนี้ต่อไปก็ไม่ใช่วิธีที่ดี" หลังเซียวเทียนเกลี้ยกล่อมอีกฝ่าย "ถึงแม้เจ้าจะเป็นเทพดรามังกรเซียว แต่ก็มีกายเนื้อ ถ้าเจ้าล้มป่วยเช่นกัน ความมุ่นวายใหญ่โตเช่นนี้จะทิ้งให้ข้าอย่างนั้นหรือไร"

ซึ่งไม่เหยียนนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงพลางก้มหน้าลง

แท้จริงแล้วเตียงที่หฺรูเสียวนันนอนนั้นใหญ่พอ เขาสามารถนอนลงบนนั้นได้เลย แต่หลายวันมานี้เขากลับนั่งอยู่ตรงนี้ตลอด ใ่วว่าเขาไม่ยอมพักผ่อน แต่เขาไม่กล้า แค่ว่าเพียงหลับตาลง เขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องอย่าง

เจ็บปวดของหูเสียวมันอยู่ในฝันของเขา

"เสียวมัน นางไม่ได้นอนหลับ..." ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเบาขณะที่มองดูหูเสียวมันหลับสนิทอยู่บนเตียง ในน้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความทุกข์อัดอั้น "ข้ารู้ นางไม่ได้นอนหลับ"

"แล้วเป็นอะไรเล่า" หลังเซียวเทียนไม่เข้าใจ

"ข้าก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวนาง...แต่สิ่งเดียวที่ข้ารู้ก็คือนางไม่ได้สงบนิ่งเหมือนที่แสดงออกมาในตอนนี้" ในสมองส่วนลึกของนางถูกมนตร์ปิดผนึกกรรมมาอยู่ตลอดเวลา

"ทั้งหมดเป็นเพราะกระสุนลูกนั้นหรือ" หลังเซียวเทียนถามต่อ

ในดวงตาซิงไม่เหยียนแดงกำดุดสีเลือด เขาหรีตาลงเล็กน้อย "งู่ป้อหลุนสี่บะอะไรเกี่ยวกับกระสุนลูกนั้นได้หรือไม่"

"หลายวันนี่เข้ามาที่นี่สองครั้ง บอกว่าทางเทียนตั้งซีเยวี่เยาะแสะขาดไปแล้ว"

ซิงไม่เหยียนยิ้มเย็นชา "ไม่ใช่เยาะแสะขาดไปแล้ว แต่มีคนจงใจปกปิดความจริง กระสุนลูกนั้นไม่ใช่ของธรรมดา นอกจากเทียนตั้งซีเยวี่เยาะในสถานที่อื่นหาอาวุธเวทแบบนี้ไม่ได้อีกแล้ว มีเพียงจอมเวทชั้นสูงเท่านั้นที่จะสลักมนตร์ไว้บนกระสุนได้ ตอนนี้นักเขากลับบอกว่าไม่รู้ใช้อย่างนั้นหรือ"

หลังเซียวเทียนรู้สึกรังเกียจใจเช่นกัน "จนปัญญา ใครให้พวกเขามีอำนาจมากกว่าพวกเราเล่า"

ตอนนี้พวกเขาไม่ใช่ลูกหลานเจ้าแผ่นดินอีกแล้ว เป็นแค่คนธรรมดาเท่านั้น

ซิงไม่เหยียนกลับเหมือนถูกเตือนสติในทันใด "อำนาจ? เจ้าพูดถูกต้อง

...ขอเพียงอำนาจกล้าแกร่งพอ"

"เจ้าคิดจะทำอะไร" หลังเซียวเทียนสังเกตเห็นซิงไม่เหยียนสีหน้าเปลี่ยนแปลงจนค่อนข้างผิดปกติ

"เมื่อครูเจ้าพูดแล้วไม่ใช่หรือ เทียนตั้งซีเยวี่ใช้อำนาจรังแกคนนี่เป็นเพราะพวกเราไม่มีอำนาจ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก้ทำให้ตนเองมีอำนาจทัดเทียมกับพวกเขาสิ"

"มีอำนาจทัดเทียม? เจ้าคิดจะทำอย่างไร"

"เปิดสำนักงานจอมเวท แ่งการค้าใหญ่สักสองสามงาน"

ที่สมาคมเทียนตั้งซีเยวี่มีอำนาจก็เพราะสมาคมกับพวกคนชั้นสูงในสังคมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดจนแยกไม่ออก คนจำนวนไม่น้อยล้วนแอบอาศัยสมาคมมารับประกันความปลอดภัยของตัวเอง หรือทำให้บรรลุเป้าหมายของตัวเอง

"แย่งการค้าหรือ น่าสนใจ" หลังเซียวเทียนลูบปลายคาง

ในเวลานี้เองเสียงเห่าของเจ้าหมาโง่ก็ดังมาจากในลานบ้าน ฟังดูร้อนรนอย่างมาก

ทั้งสองมองตากัน แล้วรีบออกไปตรวจดู

เจ้าหมาโง่เงยหน้าขึ้น กำลังเห่าขึ้นไปบนท้องฟ้า

"เจ้าดูนั่นสิ!" หลังเซียวเทียนชี้ไปยังตำแหน่งบนเขา ที่นั้นมีแสงสว่างสีแดงวางๆ "เป็นไฟฟ้าหรือ"

ดูเหมือนมีไฟไหม้ เพราะเป็นกลางคืน พวกเขามองไม่เห็นควันหนา เห็นเพียงแสงไฟ

"นั่นเป็นทิศทางของสุสานโบราณ" ซิงไม่เหยียนพูดขึ้น "ข้าจะไปดู

สักหน่อย"

"ข้าก่อน" หลังเซียวเทียนคิดว่าตัวของเขาไว้ "เจ้าอยู่ที่นี้เถอะ ข้าไปเอง" มองดูสายตาสงสัยของชิงโมเหยียน หลังเซียวเทียนก็เข้าไปทางบ้านโบราณ "เสียนั้นกับถงถงล้วนอยู่ที่นี้ พวกเราออกไปกันหมดไม่ได้" "แต่ว่าเจ้า..."

หลังเซียวเทียนยิ้มบางๆ "วางใจเถอะ ข้าเป็นเทพดาราทองส์เพลิง ไม่เกิดเรื่องง่าย ๆ อย่างนั้นหรอก"

ชิงโมเหยียนจำต้องอยู่ต่อ แต่กลับไล่เจ้าหมาโง่ให้มันตาม หลังเซียวเทียนไป

ทางสุสานโบราณ เปลวเพลิงกำลังลุกโชน และมีแนวโน้มนรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

หลังเซียวเทียนไม่คุ้นกับทางบนภูเขา แต่เพราะมีเจ้าหมาโง่มาด้วย เขาก็ให้มันนำทาง ไม่นานก็มาถึงหน้าสุสานโบราณ

รอบสุสานโบราณวางกองฟืนไว้หลายกอง มันคือไฟป่าเสียที่ไหน นี่คือนักคนก่อไฟเองอย่างเห็นได้ชัด

เจ้าหมาโง่เดินวนไปวนมาหน้ากองฟืน ทั้งยังใช้จมูกดมกลิ่นไม่หยุด "เจอะอะไรหรือไม่" หลังเซียวเทียนถามขึ้น

เจ้าหมาโง่ยกหูขึ้น เหาเบาๆ สองที่ ทันใดนั้นก็กระโจนราวกับบินเข้าไปทางป่าด้านข้าง

หลังเซียวเทียนยืนนิ่งไม่ขยับ มือขวากลับแอบล้วงเข้าไปในอกเสื้อ หยิบกระเป๋าสเงินใบเล็กออกมาใบหนึ่ง นี่เป็นสิ่งที่หรูเสียนั้นตั้งใจเตรียม

ให้เขาก่อนที่จะเดินทางไปชำระล้างไอความแค้นให้สมาคมเทียนตั้งซีเยวี่
เขาหยิบยันต์สี่แผ่นออกมาจากในนั้น

เสียงร้องของเจ้าหมาโง่ดังขึ้นหลังฟุ่มไม้ ผสานกับเสียงคำรามด้วย
ความโกรธเกรี้ยว

ในตอนนี้อง หลังฟุ่มไม้มีแสงสีขาวลำหนึ่งปรากฏขึ้น หลังจาก
สิ้นแสง เสียงของเจ้าหมาโง่ก็หยุดลงทันที

ขณะเดียวกันหลังเซียวเทียนก็โยนยันต์สี่แผ่นในมือออกไป ยันต์
สี่แผ่นเหมือนถูกเชือกที่ไร้รูปลักษณะเส้นหนึ่งร้อยเอาไว้ เกิดเป็นแสงมนตร์
กลางอากาศ เพียงพริบตาก็กลายเป็นเปลวไฟกลุ่มหนึ่ง

"เอ๋?" แม้แต่หลังเซียวเทียนเองก็ตกตะลึงไปเช่นกัน เขาไม่เคยเห็น
อาวุธแบบนี้มาก่อน ทั้งยังเกิดจากยันต์สี่แผ่นเผาไหม้กลางอากาศอีกด้วย

บนโลกนี้มีอาวุธประหลาดแบบนี้อยู่ด้วยหรือ นั่นเป็นกระบี่ยาว
สีม่วงเข้มเล่มหนึ่ง บนตัวกระบี่มีเปลวเพลิงลุกไหม้

เขากุมด้ามกระบี่ ดึงกระบี่เข้ามาใกล้ตัวเอง เปลวเพลิงไหลวนผ่าน
นิ้วมือของเขา แต่ไม่มีความรู้สึกร้อนแต่อย่างใด นี่คือนิวเพลิงจริงหรือ
เขาไม่มั่นใจ

"เจ้าก็คือเทพดาราสีเพลิงสินะ" เสียงผู้ชายแหบแห้งเสียงหนึ่ง
ดังมาจากหลังฟุ่มไม้

หลังเซียวเทียนทำท่าระแວดระวัง

"อย่าร้อนใจไปสิ เวลาของพวกเรายังมีอีกมาก" ชายคนนั้นก้าวออกมา
จากเงามืดของฟุ่มไม้ ยืนอยู่ใต้แสงจันทร์

หลังเซียวเทียนจึงได้เห็นโฉมหน้าของอีกฝ่าย

คนคนนั้นส่วนหัวทั้งผอมและเล็ก บนหัวสวมหมวกเอียงข้างไว้
ใบหนึ่ง ปิดใบหน้าส่วนใหญ่เอาไว้

"เจ้าหมาโง่!" หลังเขี้ยวเทียนไม่ได้สนใจคนตรงหน้า เพียงตะโกน
เรียกไปทางฟุ่มไม้

มีเสียงครางหึ่งๆ ดังมาจากในฟุ่มไม้ ดูท่าเจ้าหมาโง่ยังมีชีวิตอยู่
แต่วิเคราะห์จากเสียงแล้ว มันคงจะได้รับบาดเจ็บ

"เจ้าเป็นใครกัน" หลังเขี้ยวเทียนในตอนนี้อาจมองสำรวจศัตรูตรงหน้า
อย่างจริงจัง

580

คนตรงหน้าหลังเขียวเทียนยกมือขึ้นมาขยับหมวก "ที่แท้เป็นเทพดาราหงส์เพลิงหนึ่งในสี่สัตว์เทพจริงๆ แต่เหตุใดมีเจ้าเพียงคนเดียวเล่า หวงอยู่ที่ใด..." เขาพูดพลางมองไปข้างหลังตัวหลังเขียวเทียน

กระบี่ในมือของหลังเขียวเทียนตัวดำขึ้นมาโดยไม่มีปีมีขลุ่ย หากไม่ใช่เพราะคนคนนั้นปฏิบัติยาว่องไว รีบบิดตัวหลบจาก กระบี่เมื่อครู่ ก็คงจะผ่าเขาเป็นสองท่อนแล้ว

"อ้า เกือบไปแล้วว" เขาตบอกเหมือนไม่ใส่ใจ "ข้าคิดว่าเทพดาราหงส์เพลิงคงจะเป็นคนที่มีมารยาทคนหนึ่ง ก่อนจะลงมืออย่างไรก็ต้องพูดล่วงหน้าบ้างสิ"

หลังเขียวเทียนยกกระบี่ในมือขึ้นสูงขนานกับไหล่ "เจ้าเป็นคนหรือปีศาจ"

"เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า" ชายหนุ่มตัวเตี้ยหัวเราะคิกคักแล้วพูดว่า

"พบกันครั้งแรกข้าต้องตกท่ายหวงสักนิดจึงจะถูก เหตุใดไม่เห็นนางออกมา
เอ? นั่นสายตาอะไรของเจ้า เทพดาราหงส์เพลิง เจ้าอย่ามองข้าเช่นนั้นสิ
น่ากลัวจริงๆ"

ในดวงตาดอกท้อของหลิงเซียวเทียนเต็มไปด้วยความเย็นเยือก
ต่อให้อีกฝ่ายไม่ได้บอกฐานะชัดเจน แต่เขาเดาคำตอบได้แล้ว สามารถ
มาที่นี่ได้โดยไม่มีใครรู้ ไม่มีทางเป็นมนุษย์เด็ดขาด

ชายหนุ่มตัวเตี้ยหัวเราะภูมิใจ หลิงเซียวเทียนเดินตรงไปหาเขา

"นี่ โกรธจริงหรือ" ชายหนุ่มถามเสียงสูง

หลิงเซียวเทียนไม่ได้ตอบ กระบี่ในมือฉวยโอกาสแทงไปอีกครั้ง

"นี่! อย่าทำเช่นนั้นสิ ข้ายังพูดไม่จบเลย..." คนคนนั้นเอี้ยวตัวขยับหลบ
กระบี่ของหลิงเซียวเทียนหวัดผ่านข้างเอวของเขาไป แม้จะไม่ได้ต้องตัวเขา
แต่เปลวเพลิงบนกระบี่ก็สัมผัสผิวหนังเขา ยังไม่ทันรอให้เขาพูดจบ เปลวเพลิง
ก็ลุกไหม้ตัวเขาในทันที

"โอ๊ย!" ชายหนุ่มตัวเตี้ยร้องเจ็บปวด บัดตัวอย่างลนลาน

หลิงเซียวเทียนค่อนข้างแปลกใจ เพราะเปลวเพลิงนั้นเขาดูแล้ว
ไม่มีความร้อนแม้แต่หยด

ชายหนุ่มตัวเตี้ยโผล่บนพื้น กิ่งไม้กึ่งไปกึ่งมา อยากจะดับเปลวเพลิง
บนตัว แต่เปลวเพลิงนั้นเหมือนออกมาจากตัวเขา เพียงชั่วครู่ก็กระจาย
ไปทั่วตัวของเขา

หมวกตกกลงแล้ว หลิงเซียวเทียนก็เห็นหน้าของเขาชัดเจนขึ้น

ผิวสีเขียวนั้นพองขึ้นมาอย่างน่ากลัว ถึงแม้ใบหน้าจะมีลักษณะ
เหมือนมนุษย์ แต่เพียงมองดวงตาของเขาก็จะรู้ว่าเขาไม่ใช่คนปกติทั่วไป

แน่นอน นั่นเป็นดวงตาคัลลายดวงตาของสัตว์คู่หนึ่ง

เขากำลังตัวบนพื้นอยู่นาน เห็นว่าไม่อาจดับไฟบนตัวได้ ดังนั้นจึงส่งเสียงกรี๊ดร้องแสบหูออกมา เสื้อผ้าบนตัวปริขาดจากด้านในตัวเสื้อทันที ปีกคล้ายค้างคาวคู่หนึ่งโผล่ออกมาจากแผ่นหลังของเขา กระพือปีกสองที่ เขาก็ลอยขึ้นฟ้าไป

"เทพดาราหงส์เพลิง! วันนี้พวกเราพอเท่านี้ก่อน วันหน้าข้าค่อยมารบกวนอีกที" เขาตะโกนลงมาบนพื้นอย่างโกรธเกรี้ยวพลางแสดงท่าทางนำกลัวออกมา

หลังเซียวเทียนสีหน้าเรียบเฉยมองดูปีศาจที่ลอยอยู่กลางอากาศเตรียมจะหลบหนี

ปีศาจที่เดิมที่เป็นชายหนุ่มตัวเดียวพูดจบก็กระพือปีกสองที่คล้ายเตรียมจะบินหนี แต่พอเขากระพือปีกต่อกันหลายที ในดวงตาก็ฉายความตกใจกลัวออกมา

"เพราะ...เพราะเหตุใด" ร่างกายของเขากลับบินไปไม่ได้ รวากับถูกพลังที่ไร้รูปร่างอยู่กลางอากาศ ต่อให้เขาใช้แรงทั้งหมดกระพือปีกก็ยังคงไม่อาจขยับได้แม้แต่แต่น้อย

เปลวเพลิงกระจายตัวต่อไป สุดท้ายเผาไปถึงปีกของเขา

"โอ๊ย!" ในตอนนี้ปีศาจจึงลนลานขึ้นมาจริงๆ ใช้พลังทั้งหมดในร่างคิดจะสลัดให้หลุด

หลังเซียวเทียนยืนส่ง่าอยู่ตรงนั้น ในดวงตาปรากฏแสงจางๆ

"เจ้า...เจ้าทำอะไร!" ปีศาจตะโกนพูด เปลวเพลิงเผาปีกของเขาไปก่อน แต่ร่างกายยังคงลอยอยู่กลางอากาศ ถูกตรึงไว้ตรงนั้นอย่างน่าประหลาด

ราวกับไก่อ่างที่อยู่บนโครงไม้รอการย่างไฟ

"ข้าไม่ไห้เจ้าหนีไปหรอก" หลังเขียวเทียนพุดไปทีละคำ

หากอีกฝ่ายคิดจะมายังเชิงเขา หรืออยากจะทำเอาชีวิตของเขา
เขาคงไม่โกรธเกรี้ยวแบบนี้ แต่มันคิดจะตะตองถงถงของเขา เช่นนั้น
ก็ตายแล้วไปสำนึกผิดในนรกเถิด

ในดวงตาของปีศาจสะท้อนเงากระป๋ายวมีเปลวเพลิงร้อนแรง
ใกล้ตัวเข้ามา ใกล้เข้ามายิ่งขึ้น...

"ไอ้ย!" ท่ามกลางเสียงร้องโหยหวน กระป๋ายวราวกับจะปลดปล่อย
ความโกรธเกรี้ยวที่ไร้ที่ระบาย เปลวเพลิงสีทองลอยมาตามลม ราวกับ
วิหคเพลิงที่พุ่งฉิวตัดร่างของปีศาจออกเป็นสองท่อน

เปลวเพลิงร้อนแรงเผาร่างของปีศาจจนหมดกลางอากาศ สูดท้าย
ไม่เหลือเศษซากแม้แต่เนื้อ

ลมกลางคืนพัดมา พัดกลิ่นไหม้เกรียมให้จางไป

หลังเขียวเทียนดับกองไฟที่ล้อมรอบสุสานโบราณ จากนั้นไปตามหา
เจ้าหมาโง่กลับออกมาจากในพุ่มไม้

เจ้าหมาโง่ถูกปีศาจขว่นบาดเจ็บที่ส่วนท้อง นอนหายใจหอบอยู่
หลังพุ่มไม้

"ช่างเป็นเจ้าหมาโง่ที่ดีอรั้น ถ้าผู้ศัตรูไม่ได้เหตุใดจึงไม่หนีไปเล่า"
หลังเขียวเทียนเก็บอาวุธของเขา เขาแผ่นยันตีใส่ในกระเป่าเงินอีกครั้ง
จากนั้นถอดเสื้อห่อท้องเจ้าหมาโง่เอาไว้แล้วผูกปม

เจ้าหมาโง่ร้องครางเบาๆ แลปลิ้นออกมาอยากจะทำเลียหน้าของ
หลังเขียวเทียน

หลังเชียวเทียนหันหน้าหลบ เขาหัวเราะเบาๆ พลังพูดว่า "ไม่ได้
ตรงนี้เป็นพื้นที่ของถงถงนะ"

เจ้าหมาโง่ทำหน้าที่ละห้อย

มาแสดงความรักต่อหน้าหมาอย่างซ้า เจ้าคิดว่าซ้าไม่มีคนรัก
อย่างนั้นหรือ!

ตอนหลังเชียวเทียนกับเจ้าหมาโง่กลับถึงบ้านโบราณ ซิงไม่เหยียน
กำลังยืนอยู่ตรงหน้าประตูบ้าน คลายแขนเสื้อที่พับไว้ลงตามเดิม

"ที่นี่ก็เจอปีศาจเช่นกันหรือ" หลังเชียวเทียนเอ่ยถาม

"พวกเศษสวะ ไม่ควรค่าจะพูดถึง" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ
ตอนที่เขาเห็นอย่างชัดเจนว่าเจ้าหมาโง่ถูกหลังเชียวเทียนอุ้มกลับมา
ก็ตกใจเล็กน้อย "เจ้าหมาโง่บาดเจ็บหรือ"

"ถูกปีศาจขวนบาดเจ็บที่ส่วนท้อง" หลังเชียวเทียนวางเจ้าหมาโง่ไว้
ตรงระเบียงทางเดิน

เกี่ยออสที่กลายเป็นหมาขาวถูกผูกไว้ใกล้ๆ นั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นมองดู
เจ้าหมาโง่

"ซ้าคิดว่าพวกเขากำลังหยั่งเชิงพวกเรา จากนั้นคิดจะทำลายทุกคน"
หลังเชียวเทียนหยิบกล่องยามา พลิกหายาสมาณแผลจากในนั้น

"ซ้าก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน" ซิงไม่เหยียนพึมพำ ประกายในดวงตา
เย็นเยือกขึ้นทุกที

เป็นเพราะสภาพของหูเสี่ยวหนัน เขาจึงไม่ว่าจะออกมาต่อกรกับ
คนเหล่านั้น และทำให้แผนเดิมของเขารวนไป เขาจำต้องรอดต่อไปอีกสักนิด

ทนต่อไปอีกสักหน่อย ต้องรอจนวันที่หูลู่สี่วันนั้นฟื้นขึ้นมา เขาจึงจะวางใจ
ไปต่อกรกับศัตรูได้

ไม่อย่างนั้นสิ่งที่เขาทำไปทั้งหมดก็ไม่มีความหมายอะไร ไม่มี
เจ้าตัวเล็กของเขา ต่อให้ช่วยนางแก้แค้นจะมีประโยชน์อะไร

ครั้งนี้เดิมที่เขาไม่คิดจะไปสู้เพื่อความถูกต้อง แค่อายากจะดูแลนาง
ให้ดี ใช้ชีวิตอยู่กับนางไปชั่วสิ้นลมหายใจ แต่ตอนนี้ดูไปแล้วทุกอย่าง
คงไม่เป็นไปอย่างใจเขา ในเมื่อกล้ายื่นมือมาแตะต้องเจ้าตัวเล็กของเขา
ก็ต้องกล้ารับไฟโทษของเขาด้วยจึงจะดี

"เจ้าหมาโง่เป็นอะไรไป" เสียงผู้หญิงเสียงหนึ่งตัดบทความคิดของ
ซิงไม่เหยียน

"ถงถง!" หลังเขียวเทียนตกใจที่เห็นซู่ไปถงเดินมาตามระเบียบทางเดิน

"เจ้าทำแผลเช่นนี้ไม่ได้ ข้าทำเอง" ซู่ไปถงรีบเดินมาตรงหน้าเจ้าหมาโง่
ย่อตัวลงตรวจดูอาการบาดเจ็บของมัน จากนั้นทำแผลใหม่อีกครั้ง

"เหตุใดเจ้าจึงออกมา" หลังเขียวเทียนทั้งตกใจและดีใจ "เจ้าปรุง
เครื่องหอมเสร็จแล้วหรือไร"

"ในที่สุดข้าก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดสี่วันนั้นจึงไม่ยอมฟื้น" นางช่วย
ทำแผลให้เจ้าหมาโง่ปลางอ่อย

ซิงไม่เหยียนรีบเดินเข้ามาหา คิดจะจับไหล่ของซู่ไปถงอย่างร้อนใจ
"เหตุใดนางจึงไม่ยอมฟื้น"

ก่อนที่มือของเขาจะไปถึงตัวซู่ไปถง หลังเขียวเทียนก็คว้าข้อมือ
ของเขาไว้ก่อนหนึ่งก้าว

หลังเขียวเทียนพูดกึ่งล้อเล่นว่า "ซิงไม่เหยียน เจ้าทำเช่นนี้จะทำให้

ถงถงของข้าตกใจ"

เจ้าหมาโง่ยกอุ้งเท้าขึ้นปิดตาของตัวเอง

ไสหัวไปให้หมด ไซ่ว่าพวกเจ้าจะเป็นใหญ่ในบ้านนี้อยู่ฝ่ายเดียว
หมาอย่างข้าก็มีสิทธิ์เช่นกัน

มันหันหน้ามองไปทางหมาขาวเกียออกสแล้วเห่าหลายที

หมาขาวล้งเลอยู่นาน จึงก้มหน้าก้มตาเดินมา แล้วนั่งนิ่งข้างกาย
เจ้าหมาโง่

ซึ่งไม่เหยียนพาซู่ไปถงกับหลังเขียวเทียนเข้าไปพุดคุยกันในห้องแล้ว
เจ้าหมาโง่ก็วางท่าราวกับเป็นเจ้าของบ้านอีกคน

เลียขนให้ข้าที!

เกาให้ข้าที!

เกียออกสโกรจจนสิ้นไปทั้งตัว แต่กลับทำอะไรไม่ได้ เพราะพลัง
ของนางถูกผนึกไว้จนหมด ตอนนี้นางเป็นเพียงหมาตัวหนึ่งเท่านั้น

581

ณ สุสานโบราณ

ท่ามกลางคำคืนมีดมืด ผู้ชายสวมเสื้อกันลมตัวยาวสีดำคนหนึ่ง
เดินออกมาจากเงาไม้มีดครีမ် มองดูบ้านโบราณที่อยู่ตรงแนวสันเขา

"คิดไม่ถึงว่าเทพดาราหงส์เพลิงจะมีความสามารถมากเช่นกัน"
ดวงจันทร์โผล่หน้าออกมาจากปุยเมฆ ส่องสว่างร่างของชายคนนั้น

บนใบหน้าของเขาสวมแว่นดำเอาไว้ ต่อให้เป็นในเวลากลางคืน
ก็ดูเหมือนไม่ได้กระทบกับการมองเห็นของเขาเลย

"ทางด้านเทพดรามังกรเขียวเป็นอย่างไบบ้าง" เขาถามไปในความมืด
มีนกพิราบตัวหนึ่งบินลงมาเกาะบนกิ่งไม้ ดวงตาเปล่งประกาย
อย่างประหลาด "กั๋ว มังกรเขียวร้ายกาจมาก กั๋ว ไม่สำเร็จ"

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมสองมือล้วงกระเป๋าเสื้อ "ดูท่าก่อนหน้านี้พวกเรา
ดูถูกพวกเขาเกินไป"

"กั๋ว ร้ายจากมาก กั๋ว" นกพิราบตอบกลับ

"ตอนนี้เหลือเพียงหงที่ไม้ได้ปรากฏโฉมหน้า ไม้รู้ว่านางเป็นคนแบบใด บางทีอาจจะลงมือได้ง่ายกว่า"

"จับมาเป็นตัวประกัน กั๋ว!" นกพิราบกระพือปีกอย่างตื่นเต้น "จับมากินเลย!"

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมยกขาเตะต้นไม้ กิ่งไม้ไหวโยก นกพิราบที่เกาะบนนั้นพยายามเกาะกิ่งไม้ไว้แน่นไม้ให้ตัวเองตกลงไป

"อยากกินหงหรือ ถ้าเจ้าอยากตายก็รีบออกมา ข้าจะทำให้เจ้าสมหวัง" ผู้ชายพูดประชด "อาหารของนายท่านเจ้าก็กล้าแตะต้องหรือไร"

นกพิราบกระพือปีก ร้องเสียงดัง "กั๋ว กั๋ว!"

"ถ้าว่างมาพูดพลาบที่นี้ สุริบไปจัดการรูปปั้นสัตว์เทพในสุสานนี้ดีกว่า ภายในเวลาอันสั้นนี้ผู้หญิงคนนั้นคงปลุกสัตว์เทพไม้ได้อีก แต่พวกเราก็จะประมาทไม้ได้"

นกพิราบบินขึ้นจากกิ่งไม้ ไปเกาะบนซอกแผ่นหินครึ่งแผ่นหน้าสุสานโบราณ นั่นคืออกไก่เปิดปิดทางเข้าสุสานโบราณ

นกพิราบเพิ่งเกาะลงบนนั้น แสงเย็นลำหนึ่งก็ส่องลงมาจากฟ้า

"กั๋ว?" นกพิราบเอียงคอ ร่างถูกแสงเย็นผ่ากลางเป็นสองท่อน

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมที่ตามมาตกใจ

ยามนี้เองมีคนกระโดดลงมาจากยอดของสุสานโบราณ สวมชุดผู้หญิงโบราณ บนหัวสวมหมวกม่านแพร ใต้ผ้าบางนั้นมองไม่เห็นสีหน้าของอีกฝ่าย

"เจ้าคือ..." ผู้ชายสวมเสื้อกันลมมองสำรวจอีกฝ่าย เขาเดาฐานะ

ของอีกฝ่ายไม่ออก

คนที่พักอยู่ทางบ้านโบราณนี้เขาตรวจสอบหมดแล้ว ไม่เคยเห็น
คนคนนี้นี่มาก่อน

ศพนักพิราบตกลงบนพื้น บนหัวที่แยกเป็นสองส่วนนั้นลุกต้ายังกลอก
ไปมา จะอวยปากอ้าพะงาบ

"ห้าม... เข้าใกล้ที่นี่" ผู้หญิงชุดโบราณเปล่งเสียงแบบเครื่องจักร
พูดไปที่ละคำ

"เจ้าคือ... ทหารวิญญูณหรือ" ผู้ชายสวมเสื้อกันลมลงถามหยิ่งเชิง
ผู้หญิงชุดโบราณยืนอยู่หน้าสุสานโบราณไม่ขยับ ทั้งที่มีรูปร่างนับว่า
ออรชร แต่นางยืนอยู่ตรงนั้นกลับให้ความรู้สึกเหมือนกำแพงที่ไม่มีลมผ่าน
แถบหนึ่ง ทำให้คนไม่อาจข้ามไปได้

"ถ้าไม่อยากตาย ทางที่ดีเจ้าหายไปจากสายตาในตอนนี้เลย" ผู้ชาย
สวมเสื้อกันลมเอ่ยเตือน

คนตรงหน้ายังคงนิ่งไม่ขยับ

"นี่เจ้ารนาหาที่เองนะ ช่วยไม่ได้" ผู้ชายสวมเสื้อกันลมยื่นมือเข้าไป
ในเสื้อ หยิบปืนพกออกมาหนึ่งกระบอก

"ต่อให้เป็นทหารวิญญูณที่จอมเวทเลี้ยงไว้ก็ได้เก่งไปทุกอย่าง
ถูกกระสุนของข้าแล้วตายได้เช่นกัน" เขาหยิบกระสุนลูกหนึ่งมาไว้ในมือ
และแสดงให้คนตรงหน้าดูทันที

"เห็นมนตร์บนนี้หรือไม่ เอาไว้ใช้ต่อกรกับทหารวิญญูณโดยเฉพาะ
ดูเจ้าผีมือไม่เลว แม้จะนำเสียตาย แต่ในเมื่อเจ้าเห็นปืนของข้าแล้ว ข้าก็
ให้เจ้ามีชีวิตกลับไปไม่ได้"

เขาบรรจุกุ๊กปิ่นใส่ที่บรรจุกะสุน แล้วชูขึ้นเล็งไปข้างหน้า ในตอนที่
เขากำลังจะเหนียวไก ร่างของผู้หญิงตรงหน้าก็ขยับ วินาทีต่อมา นางก็
โถมตีมาทางเขาราวกับสายฟ้า

เร็วจริง! ผู้ชายสวมเสื้อกันลมตกใจมาก เขาขยับปากกระบอกปิ่น
ข้อดีของปิ่นก็คือไม่ว่าจะเป็นที่ไกลหรือที่ใกล้ เขาล้วนสามารถ
ควบคุมศัตรูให้อยู่ในขอบเขตที่ต้องการได้ ทว่าตอนที่เขาเตรียมจะ
เหนียวไกปิ่นอีกครั้ง เรื่องที่ทำให้เขาตกใจกลับก็เกิดขึ้น

ได้แขนเสื้อผู้หญิงชุดโบราณมีกระเป๋ายาวยื่นออกมาสองเล่ม ฟันปิ่น
ของเขาออกเป็นสองท่อนในครั้งเดียว

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมสับสน พยายามเงยหน้าไปทางด้านหลัง
แต่กระเป๋ยี่เยียวเล็กยังคงวาดผ่านร่างของเขา

แย่แล้ว!

เขารีบยื่นมือไปกระซากของสิ่งหนึ่งออกมาจากคอ แล้วบีบจนเหล็ก
พร้อมตะโกนว่า "นายท่านคึดครอง!"

หมอกดำกลุ่มหนึ่งกระจายตัวมาตามมือของเขา แยกเขาก็กับผู้หญิง
ชุดโบราณออกจากกัน

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมใช้ฝ่ามือยันพื้น หอบหายใจแรง เขาไม่เคยเห็น
ทหารวิญญูณแบบนี้นี่มาก่อน เขาถึงขั้นมองฐานะแท่งจริงของอีกฝ่ายไม่ออก

ปีศาจหรือ ไม่เหมือน

ถึงแม้บนตัวนางจะมีไอความแค้นรุนแรง แต่นางไม่เหมือนมีตัวตน
อย่างภาพลวงตา ในทางตรงกันข้าม นางดูมีตัวตนจริงชัดเจน

หมอกดำหนาขึ้นทุกที สุดท้ายห่อหุ้มผู้ชายสวมเสื้อกันลมไว้ภายใน

ทิ้งตัวแล้วสลายหายไปกับลม

เขียนซางมองไปโดยรอบอย่างงุนงง ศัตรูของมันหายไปอย่างนี้
เลยหรือ มันยืนตะลึงอยู่ตรงนั้นสักครู่ จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป
มันไม่ลืมหน้าที่ของตัวเอง หูเสียวนั้นอยากให้มันเฝ้าสุสานโบราณเอาไว้
ไม่ให้ใครอื่นนอกจากพวกเขาเข้าไปใกล้ คำสั่งของเจ้านายเป็นความหมาย
ในการมีตัวตนอยู่ของมัน

เขียนซางกระโดดลอยตัว และหายเข้าไปในเงามืดของสุสานโบราณ
อีกครั้ง

ตรงฐานซากแผ่นหินหน้าสุสานโบราณ นักพิราบที่ถูกผ่าครึ่งยังนอน
อยู่ตรงนั้น ไต้ศฟไม่มีแม่เลือดสักหยด ลูกตาของมันยังคงกลอกไปมา
ราวกับสปริงที่ถูกดีดเต็มแรง...เสียงดังกลุกๆ กลักๆ...

หมอกดำหนึ่มตัวผู้ชายสวมเสื้อกันลมกลายเป็นสายลม สูดทำย
มาปรากฏตัวภายในห้องของคฤหาสน์หรูหราแห่งหนึ่ง

"คารวะนายท่าน..." ผู้ชายสวมเสื้อกันลมตัวโอนเอนแทบจะล้มลง
บนพื้น ร่างกายของเขามีเลือดไหลออกมาจำนวนมาก ย่อมเสื้อกันลม
จนเป็นสีเข้ม

กระบี่ของอีกฝ่ายเมื่อครู่ เกือบจะผ่าเขาออกเป็นสองส่วนเช่นกัน
ภายในห้องปูพรมหนาเอาไว้ เครื่องเรือนเก่าแก่เป็นแบบยุโรปโบราณ
อย่างเห็นได้ชัด

"คิดไม่ถึงว่าแม้แต่เจ้าก็ยังล้มเหลว" บนเก้าอี้พนักสูง ไร่อำวางเลื่อน
กลุ่มนั้นลอยอยู่บนนั้น พอมองเห็นเงาร่างคนได้ร่างๆ

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมก้มหน้าลง "ลั่วนเป็นเพราะข้าประมาทเกินไป
ทำให้นายท่านผิดหวังแล้ว"

ไอดำกลุ่มเล็กลอยมา วาดผ่านร่างของผู้ชายสวมเสื้อกันลม เลือด
ของเขาหยุดไหลในทันที

"เจ้าพูดไม่ผิด วันนี้เกิดขึ้นเพราะเจ้าประมาทศัตรู เจ้าควรจะรู้ว่า
เป็นแค่เยี้ยยาอีการาตรี ก็ควรจะอยู่แต่ในความมืด" ไอดำส่งเสียง
ทรงอำนาจออกมา

"ขอรับ"

"เจ้ากลับไปเถอะ เรื่องสุสานโบราณข้าจะส่งคนอื่นไปทำ เจ้า
รับหน้าที่พามังกรเกี่ยวกับหงส์เพลิงมาให้ข้าที่นี้ก็พอ"

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมถอยออกไปจากห้อง

ในระเปียงทางเดินที่หรรษา ตาอ้วนหงจากบริษัทอสังหาฯ ทิวอวี
ยื่นอยู่ตรงนั้น บนใบหน้ามีรอยยิ้มที่เขามีประจำ

"เยี้ยยากี่บาดเจ็บได้หรือ" เขามองสำรวจเลือดบนเสื้อผ้าของผู้ชาย
สวมเสื้อกันลมพลางกลืนน้ำลายหนึ่งอีก "รสชาติดูแล้วไม่เลว"

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมแค้นเสียงสทเหยียดหยัน แล้วเดินเฉียดไหล่
ของอีกฝ่ายไป

จนกระทั่งเขาเดินห่างออกไปหลายก้าวจึงพึมพำพูดหนึ่งประโยค
"รู้จักแต่กิน"

ตาอ้วนหงยิ้มจนมองไม่เห็นแม้แต่ตา "ครั้งนี้ถ้าเจ้าล้มเหลว ข้าจะ
ขอรับรองนายท่านให้ยกเจ้าให้ข้ากินเสีย"

ผู้ชายสวมเสื้อกันลมสีหน้าโกรธเกรี้ยว เร่งฝีเท้าเดินจากไป

• น้ำมันสกัดเลี้ยงของศาลธานี 7

ประตูห้องเปิดออก บ่าวหญิงที่ผูกผ้ากันเปื้อนสีขาวคนหนึ่งเดินออกมา
พูดอย่างนอบน้อมกับตาอ้วนหง "นายท่านขอเชิญท่านเทาเทีย"

582

ณ บ้านโบราณ สีท้องฟ้าทางตะวันออกค่อยๆ สว่างขึ้น
ภายในห้องหลัก ชูไปถองเปิดกล่องเครื่องหอม หยิบเครื่องหอมชวนหนี*
ชิ้นหนึ่งออกมาจากในนั้น

"นี่เป็นเครื่องหอมถอดวิญญาณ ใช้มันแล้วจะทำให้วิญญาณของ
เจ้าออกจากร่างเจ้า เข้าไปในความฝันของเสี่ยวนันทน์" ชูไปถองหยิบแปรง
อันหนึ่งขึ้นมา แล้วทาผงสีทองไว้เต็มตัวชวนหนี

"ความหมายของเจ้าก็คือเสี่ยวนันทน์ถูกความฝันของตัวเองขังเอาไว้
หรือ" ชิงไม่เหยียนถาม

"เรื่องนี้... ข้าไม่รู้แล้ว" ชูไปถองพูดเสียงเรียบ "เรื่องที่เหลือต้องให้เจ้า
ไปจัดการเองแล้ว หลังจากเข้าไปในความฝันของเสี่ยวนันทน์ พวกเขา
ก็ช่วยเจ้าไม่ได้แล้ว และการถอดวิญญาณเป็นเรื่องอันตรายมาก ถ้าเจ้า

* ชวนหนีเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน รูปลักษณะคล้ายสิงโต

อยู่ในความฝันของนางหาด่วนางไม่เจอ หรือว่าหลงทาง รอคี่องหอม
ชวนหนีตัวนี้เผาใหม่จนหมด เจ้าจะไม่สามารถตื่นขึ้นมาได้อีกเลย"

ชิงไม่เหยียนจ้องไปยังเครื่องหอมชวนหนีที่ทาผงสีทองเอาไว้ทั่วตัว
อย่างจริงจัง "เครื่องหอมนี้จะเผาใหม่หมดต้องใช้เวลานานเท่าใด"

"ถ้าคำนวณตามเวลาในโลกนี้ คงประมาณสิบห้านาทีกระมัง"
หลังเซียวเทียนพูดต่อ

เวลาค่อนข้างสั้น ชิงไม่เหยียนไม่เคยเจอเรื่องนี้มาก่อน ดั้งนั้นแม้แต่
เขาเองก็ยังไม่มั่นใจ

"เวลาในความฝันผ่านไปช้ามาก เรื่องนี้ไม่ต้องกังวล" ชูไปถองพูด

"เจ้ารู้ได้อย่างไร" ชิงไม่เหยียนถาม

"เพราะข้าเองก็เคยใช้เครื่องหอมชวนหนี เครื่องหอมนี้ไม่ดีต่อร่างกาย
มาก ต่อให้ปลูกเสียวนันออกมาจากความฝันได้สำเร็จ กว่ำร่างกายเจ้า
จะฟื้นตัวกลับเป็นปกติก็จะใช้เวลาหลายวัน"

ชิงไม่เหยียนไม่กลัวว่าร่างกายจะไม่ดีอะไร ต่อให้ไม่สบายตัว
อย่างมากก็ทนให้ผ่านไป เขาอยู่อย่างโดดเดี่ยวในสุสานโบราณมาพันปี
ยังมีอะไรทนไม่ได้อีก

เขาเพียงแค่มิ่อยากเห็นเจ้าตัวเล็กของเขานอนอยู่บนเตียง
มิ่ขยับเขยื้อนแบบนี้ไม่ว่าเขาจะจุมพิตนาง กอดนาง นางก็ไม่มีปฏิกิริยา
ตอบสนองเขาเลย ความรู้สึกแบบนี้น่ากลัวเหลือเกิน รวากับจะถูกรอดทิ้ง
น่ากลัวจริงๆ

ผงสีทองบนตัวชวนหนีแห้งแล้ว ชูไปถองหยิบแป้งขึ้นมาก่อครั้ง
ผสมหมึกจำนวนหนึ่ง ทาหมึกดำลงเต็มตัวของชวนหนี ปิดทับผงสีทอง

เอาไว้

ซิงไม่เหยียนนั่งเจียบอยู่ตรงนั้น มองดูชูไปถงหยิบรูปเส้นดอกหนึ่ง ออกมา รูปเส้นสั้นๆ มีขนาดยาวประมาณนิ้วก้อย

หลังจากตากชวอนหนีจนแห้งแล้วก็หย่อนรูปเส้นเข้าปากชวอนหนีลงไป ที่ช่องท้องของมัน นางกำลังจะหันหน้าไปหยิบเทียนไข หลังเขียวเทียน กลับยื่นมือมาก่อน รับชวอนหนีไป

"ข้าทำเอง" เขาหยิบไฟแท๊กขึ้นมาจุดเทียนไข

ชูไปถงยืมแล้วปล่อยมือ ปล่อยให้หลังเขียวเทียนเอาไฟจุดที่ ส่วนหางของชวอนหนี

ซิงไม่เหยียนแหวดตาเคร่งเครียด เขาเคยได้ยินหลังเขียวเทียนพูดว่า ภรรยาของอีกฝ่ายกลัวเปลวเพลิง ไม่ชอบสีแดงสด แต่นางยังยินดีให้เขา สวมชุดสีแดงสด เพราะมีเพียงสีนี้เท่านั้นที่คู่ควรกับเขา หลังเขียวเทียน กับภรรยาระหว่างพวกเขาคงจะมีความรักอันลึกซึ้ง ดังนั้นจึงได้เชื่อใจกัน เช่นนี้

"ตอนที่ข้าเข้าไปในความฝันของเสี่ยววันน ทางบ้านโบราณนี้ก็มอบให้ เจ้าแล้ว" เขามองไปทางหลังเขียวเทียน "ขอให้ปกป้องพวกนางให้ดี"

หลังเขียวเทียนดวงตาดอกท้อยกโค้งขึ้น "เรื่องนี้ต้องพูดอีกหรือ ขอเพียงมีข้าอยู่ ต้องไม่ให้นางนางเกิดเรื่องแน่นอน"

หลังเขียวเทียนจุดไฟชวอนหนีเสร็จแล้วก็วางมันลงในเตากำยาน

เตากำยานเป็นของที่มู่ป้อหลุนซื้อมาจากตลาดชายของเก่า มีความโบราณอย่างมาก

"ถ้าเจ้าใคร่ครวญดีแล้วจริงๆ ก็เริ่มเถอะ" ชูไปถงพูดเสียงเรียบ

ขณะเดียวกันก็มองไปทางซิงโมเหียน

ซิงโมเหียนยกมูมปากยิ้ม "อย่างนั้นยังจะรออะไรอยู่"

เจ้าตัวเล็กของเขายังรอให้เขาปลุกนางฟื้นขึ้นมาอยู่ เขาจะทำให้นาง
รอนานเกินไปไม่ได้

ซูไปถ่วงเตากำยานไว้บนโต๊ะ

หลังเขี้ยวเทียนปิดประตูห้อง และถอยออกไปอยู่นอกประตู

ซิงโมเหียนนั่งอยู่ข้างเตียง ยื่นมือเข้าไปใต้ผ้าหมกมมือของหลูเสี่ยวฉัน
เอาไว้ มือเล็กนุ่มนิ่มไม่มีสัมผัสสออบอิมเหมือนเช่นก่อนหน้านี้แล้ว

รอข้ามันส์ นันนั้น รอข้ามันส์พร้อมกับลูกของพวกเรา ตอนนี้อย่าจะพาเจ้า
กลับมา...

ภายในเตากำยาน ชวนหนี่ฟื้นคืนออกมา ควันลอยวนก่อนจะ
ค่อยๆ ลอยขึ้นมาและกระจายไปทั่ว

ซิงโมเหียนรู้สึกเหมือนว่าตัวเองถูกแช่ลงไปใต้น้ำ ทุกอย่างรอบข้าง
เหมือนถูกกันออกไปภายนอก

เขาได้กลิ่นเครื่องหอมจางๆ

ทันใดนั้นเขาเห็นซูไปถ่วงยี่นขึ้นและออกจากห้องไปช้าๆ

เขาหลับตาลง พุบ่วงลงกับท่อนแขนของตัวเองอย่างไร้เรี่ยวแรง
การรับรู้ของเขากระจางชัดเป็นพิเศษ รวากับปุยมะเมฆเบาหวิวลอยละล่อง
ตอนที่ลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาพบว่าตัวเองอยู่ในความมืด มีเพียง
ทางเล็กคดเคี้ยวใต้ผ้าเท้าที่ทอดยาวไปข้างหน้า ดูเหมือนไม่มีจุดสิ้นสุด
ในเมื่อมีเพียงทางสายเดียนี่ เช่นนั้นก็ต้อเดินไปข้างหน้าแล้ว
ซิงโมเหียนเดินตามทางเล็กไปข้างหน้า ไม่รู้ว่าเดินไปนานเท่าใด

จู่ๆ ตรงหน้าก็มีแสงสว่างขึ้นทันใด

พอเรามองดูทุกอย่างรอบข้าง...กลับเหมือนอยู่ที่แคว้นเยี่ยชยา เพียงแต่ทุกอย่างเหมือนเป็นภาพลวงตา ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของก็ดี หรือจะเป็นเงาคนเดินไปมาก็ดี ทุกอย่างดูไร้ตัวตนราวกับควันบางเบา

"จืดๆ!"

เสียงร้องคุ่นหูเสียงหนึ่งลอยมาเข้าสู่หูของชิงโมเหยียน เขามองไปตามเสียงก็เห็นชะมดเซ็ดสีดำตัวหนึ่งยกอุ้งเท้าเล็กวิ่งทะยานมาทางเขา

ในดวงตาของชิงโมเหยียนปรากฏม่านน้ำหนึ่งชั้น เขาย่อตัวลงยื่นมือไปอยากจะทำอุ้มตัวมัน แต่ชะมดเซ็ดกลับวิ่งผ่านตัวเขาไป และวิ่งไปทางด้านหลังตัวเขาอย่างดีใจ

มือที่คิดว่าลมเย็นค้างอยู่กลางอากาศ ความรู้สึกหดหู่ในใจสลับอย่างไรก็สลับไม่หลุด

"จืดๆ!" ชะมดเซ็ดร้องอย่างดีใจวิ่งไปหาชายหนุ่มที่ยืนอยู่ในมุมย้อยนแสง

ชิงโมเหยียนยืนขึ้น เขาเห็นคนคนนั้นสวมชุดขุนนางชั้นสี่ ข้างเอวมีหยกห้อยประดับ...นั่นคือชุดขุนนางของรองตุลาการศาลดำหลิ

คนคนนั้นโน้มตัวลงมาจับตัวชะมดเซ็ด แล้วอุ้มไว้ในอ้อมกอด

ชะมดเซ็ดแลบลิ้นเล็กสีชมพูเลียใบหน้าคนคนนั้น

ชิงโมเหยียนยืนอยู่ตรงนั้น มองดูภาพตรงหน้าค่อยๆ เปลี่ยนแปลงสุดท้ายกลายเป็นภาพเลื่อนราวกับผ้าบาง และค่อยๆ หายไปมองไม่เห็นสิ่งใดอีก...

เมื่อเขาเดินต่อไปข้างหน้า ภาพรอบข้างล้วนเป็นภาพที่เขาคุ้นตา

นั่นคือทุกภาพเหตุการณ์ที่หุ่รูเสี่ยวนันเคยผ่านประสบการณ์ที่
แคว้นเยี่ยช่า นั่นเป็นความทรงจำที่เป็นของนางเพียงผู้เดียว

เขามองเห็นหุ่รูเสี่ยวนันที่อวบอ้วน นิ่งพุดเจ้อยแจ้วอยู่บนตักของเขา
จ้องมองรอให้เขาแกะกึ่งแซ่เหล้าให้นางกิน

เขาเห็นนางเบิกตากลมโตแอบมองเขา กลัวว่าเขาจะโกรธและ
ตำหนินาง

เขาเห็นนางก้อเรื่อง น้ำตาคลอเดินตามหลังเขาราวกับหางเล็ๆ
กลัวว่าเขาจะสลัดนางทิ้ง

เสี่ยวนัน เจ้าเด็กโง่...

ชิงไม่เหยียนยกมือขึ้นปิดหน้าตัวเอง

ความทรงจำทั้งหมดของนางล้วนมีเขา นี่ก็ใช่ นั่นก็ใช่

เสี่ยวนัน ตอนนีเจ้าอยู่ที่ใดกันแน่... รีบออกมา ข้าจะพาเจ้ากลับบ้าน

ยามนี้เองบนขาของเขาเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ชนปุกปุยมาถูไถ

ชิงไม่เหยียนก้มลงไปดูอย่างช้าๆ

"จี้ดๆ!" ชะมดเซ็ดสีดำตัวหนึ่งพียงอยู่ข้างขาของเขา กำลังโก่งตัวถูไถ

ขาของเขาด้วยความเปลิดเปลิน

ชิงไม่เหยียนตกตะลึง เขาไม่มั่นใจว่านี่เป็นความจริงหรือเป็น

ภาพลวงตาที่เขามองเห็น

หากยื่นมือออกไป มันคงจะจางหายไปกระมัง

"จี้ดๆ!" ชะมดเซ็ดยื่นขึ้นอย่างร้อนใจ คู้งทำเล็คคว่าชายกางเกง
ของเขา แล้วส่งเสียงร้องของสัตว์ตัวน้อยที่ยังไม่หย่านมตัวหนึ่ง

"เสี่ยวนัน?" เขาลองเรียกหยั่งเชิง

"จืดๆ" ชะมดเซ็ดก็ร้องตอบ

เขาย่อตัวลง ชะมดเซ็ดก็กระโดดเข้ามาในอ้อมกอดของเขา สัมผัส
ขนปุกปุยถูไถที่ใบหน้าของเขา ให้ความรู้สึกอบอุ่นแก่หัวใจที่แห้งเหี่ยว
ไร้เรี่ยวแรงของเขา "เสียนั่น เป็นเจ้าจริงหรือ"

ชะมดเซ็ดแลบลิ้นเล็กอุ่นเลียแก้มของเขา ในดวงตาสีเขียว
สุกใสมีประกายน้ำวาววับ

"เป็นเจ้าเด็กโง่จริงๆ ด้วย นี่หาทางกลับบ้านเองไม่ได้สินะ"
ซึ่งไม่เหยียนพูดแผ่วเบา สัมผัสอบอุ่นบนใบหน้าเหมือนจริงจนทำให้
หัวใจของเขาเจ็บแปลบ

583

ชิงไม่เหยียนอุ่มชะมดเซ็ดขึ้นมา "ไป ข้าจะพาเจ้ากลับบ้าน"
"จี้ตๆ!" เจ้าตัวเล็กในอ้อมกอดขัดขึ้น ตวัดอึ้งทำอย่างไรให้ความ
ร่วมมือขึ้นมาทันใด

ชิงไม่เหยียนตกใจ ทำท่าแบบนี้...ไม่ยอมไปหรือ
ในช่วงที่เขาตกใจอยู่นี้ ชะมดเซ็ดก็ดิ้นออกมาจากอ้อมกอดของเขา
และกระโดดลงไปบนพื้น

"จี้ตๆ..." มันวิ่งไกลออกไปหลายก้าว จากนั้นชะงักก็เฝ้าหันหน้า
มามองเขา

ชิงไม่เหยียนขมวดคิ้ว เกิดเรื่องอะไรขึ้น เหตุใดมันจึงไม่ยอมกลับไป
ดูท่าทางแล้ว...มันเหมือนกำลังเรียกให้ตัวเขาตามมันไปมากกว่า

"เจ้าจะพาข้าไปที่ใด" ชิงไม่เหยียนเอ่ยถาม

ชะมดเซ็ดวิ่งไปข้างหน้าอีกหลายก้าว แล้วหันหน้ามามองเขา

ซึ่งไม่เหยียนล้งเลใจครู่หนึ่งก็ก้าวเท้าตามไป เขาไม่รู้ว่าเครื่องหอม
ชวนหนีงเหลืออีกเท่าใด เพราะอยู่ในความฝัน ดังนั้นจึงไม่มีความเข้าใจ
เรื่องเวลา เขาอยากจะบังคับพานางกลับไปอย่างมาก แต่เห็นชะมดเข็ด
วิ่งไปกระโดดไปนำทางอยู่ข้างหน้า เขาก็รู้สึกไม่ค่อยมั่นใจ

หรือว่า...อยากจะทำอะไรกับข้า

เขารับเดินตามไป สิ่งต่างๆ รอบข้างเคลื่อนผ่านตัวเขาไปอย่าง
รวดเร็ว ภาพเป็นฉากๆ ไหวจจนทำให้ตาลาย

ภาพในแว่นเขี่ยชยาหยุดชะงักลง ความมืดเข้ามาโอบล้อมทุกอย่าง
อีกครั้ง...

"เสียวนั้น!" เขามองไม่เห็นชะมดเข็ดที่นำทางอยู่ข้างหน้า แต่กลับ
ได้ยินเสียงร้องของมันได้ เหมือนไกลบ้างใกล้บ้าง นำทางเขาเดินไป
ข้างหน้าไม่หยุด

ได้ทำให้มีเสียงสะท้อนจากพื้นที่โล่ง เขาเหมือนเดินอยู่ในระเบียง
ทางเดินแห่งหนึ่ง สองฟากเป็นห้อง บนประตูยังแขวนป้ายเอาไว้อีกด้วย
เพราะมืดเกินไป เขาก็มองอักษรบนนั้นได้ไม่ชัดเจน

ทว่าตอนที่เขาเดินไปจนสุดทาง ตรงหน้าก็ปรากฏประตูกระจก
สองบาน บนประตูติดอักษรสีแดงตัวใหญ่เอาไว้ว่า

'งดใช้เสียง'

ที่นี่คือ...โรงพยาบาลในตำบล!

ชะมดเข็ดนำทางเขามาถึงชั้นสามของโรงพยาบาล และหยุดลง

หน้าห้องผู้ป่วยห้องหนึ่ง

ชะมดเข็ดกัมหน้าออกแรงดันประตู เปิดประตูออกเป็นช่องเล็ก
จากนั้นมุดตัวเข้าไป

"จืดๆ..."

มันดูเหมือนกำลังเรียกเขาอยู่ ให้เขาเข้าไปเช่นกัน จึงไม่เหยียนจึง
ผลึกเปิดประตูแล้วเดินเข้าไป

ภายในห้องผู้ป่วยมืดมาก ไม่ได้เปิดไฟ

รอบเตียงคนไข้วางเทียนไขไว้หลายสิบเล่ม เทียนไขจุดไฟอยู่
ส่องกระทบบนผนังสีขาวสะอาด รวากับเป็นภาพวิญญูณาร้าย

ซึ่งไม่เหยียนกลั้นหายใจ ภาพนี้...เขาเคยได้ยินหูเสียวนั้นบรรยาย
มาก่อน นั่นเป็นฝันร้ายของนาง

คงจะเป็นที่นี้ เจ้าตัวเล็กของเขาถูกสิ่งนี้ขังเอาไว้ กลายเป็นเงื่อนตาย
คลายไม่ออกในใจของนาง

เขาเดินเข้ามา คนสองคนในห้องผู้ป่วยเหมือนไม่สังเกตเห็นเลยว่า
มีเขาอยู่

เขาเดินเข้ามาใกล้เตียงคนไข้

บนเตียงคนไข้มีผู้หญิงที่ตัวเต็มไปด้วยเลือดคนหนึ่งนอนอยู่ ใบหน้า
ปิดเบี้ยว เต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ใบหน้านี้ละม้ายกับหูเสียวนั้นอยู่เจ็ดส่วน

"ไม่...คลอดไม่ออก..." ผู้หญิงคนนั้นหายใจหอบแรง เสียงพูดราวกับ
ลำโพงแตก ตรงทรวงอกของเธอมีบาดแผลแห่งหนึ่งที่ได้เห็นได้อย่างชัดเจน
ลึกจนถึงกระดูก เลือดทะลักออกมาไม่หยุดทุกครั้งที่เธอออกแรง

ข้างเตียงมีผู้ชายคนหนึ่งกึ่งคุกเข่าอยู่ เขากำลังวุ่นวายกับการห่อผ้าปูเตียงเป็นก้อน อยากจะเอามาอุดบาดแผลที่ทรวงอกของผู้หญิงเอาไว้

"ไม่มีประโยชน์..." ผู้หญิงส่งเสียงร้อง "เลือดของพวกเราถูกปนเปื้อนด้วยไอความแค้นในค่ายกลเลี้ยงปีศาจ...หยุดไม่ได้หรอก..."

ผู้ชายก้มหน้าลงร้องไห้อย่างเศร้าโศก

"ให้ฉันคลอดลูกออกมาเถอะ จะให้ลูกตายพร้อมกับฉันไม่ได้..."

ผู้หญิงพยายามพูด

ซึ่งไม่เหยียนยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉยราวกับเป็นคนนอกเหตุการณ์

เขาเห็นผู้ชายคนนั้นใช้มนตร์ ตั้งค่ายกลไว้รอบเตียงคนไข้ จากนั้นใช้มีดเปิดหน้าต่างของภรรยา แล้วดึงตัวทารกที่มีเลือดอาบคนหนึ่งออกมาจากในนั้น ยกขาทารกน้อยให้หัวห้อยลง แล้ววางลงบนเตียงผู้ป่วยที่มีเลือดไหลนองเป็นสายน้ำนั้น

"ให้ฉัน...ดูหน่อย..." เธอเหลือเพียงลมหายใจสุดท้ายแล้ว

ผู้ชายร้องไห้วางตัวเด็กไว้บนทรวงอกของผู้หญิง

ทารกอ้าปาก นอนคว่ำอยู่บนร่างของผู้หญิงที่ตัวเต็มไปด้วยเลือด

มนตร์พรุ่งพรูออกมาจากปากของผู้ชายไม่หยุด เขาเอามือวางบนหัวของทารกหญิงแล้วรำยมนตร์ต่อเนื่อง

"ลูกของเรา...ลูกที่น่าสงสาร..." ผู้ชายมือหนึ่งอุ้มทารก อีกมือโอบผู้หญิงและร้องไห้ ก่อนจะพูดทั้งน้ำตาว่า "จะมอบมนตร์ให้พวกเขาไม่ได้...เรื่องที่เราทำไม่ได้ ก็ให้ลูกเป็นคนทำเถอะ"

ฝ่ายผู้หญิงในตอนนั้นพูดอะไรไม่ออกแล้ว

ผู้ชายหยิบกระดาษหนึ่งแผ่นแก่ออกมา ใช้มีดกรีดฝ่ามือตัวเอง ลอกแบบตามลายมนตร์บนนั้นวาดมนตร์เช่นเดียวกันออกมา จากนั้นแปะมันลงไปบนหน้าผากของทารก

"ถ้าพวกเราตายไป มนตร์นี้อาจจะตกอยู่ในมือของพวกเขาได้ ต่อจากพวกเราไม่รู้ว่าจะมีจอมเวทมากมายเท่าใดที่ตายในค่ายกลเลี้ยงปีศาจ... มีเพียงมันจึงจะหยุดทุกอย่างได้... ตอนนี้พวกเราอมมันให้ลูก ช่วยพวกเราทำความปรารถนาสุดท้ายให้สำเร็จด้วยเถอะ..."

ผู้ชายร้องไห้พลางร่ำมนตร์

ชิงโมเหียนสังเกตเห็นว่าภายในห้องคนใช้ทุกที่ล้วนปรากฏลายมนตร์ภาพที่ซับซ้อนหมุนราวกับโคมม้าย่อง สุดท้ายแทรกเข้าไปในสมองของทารก

ทารกอ้าปากร้องไห้เสียงดังขึ้นมาทันใด

ผู้ชายไม่สนใจเสียงร้องของทารก ยังคงร่ำมนตร์ของเขาต่อไป กระดาษหนึ่งแผ่นค่อยๆ กลายเป็นกองเถ้าถ่าน

ทารกร้องไห้ดังขึ้นทุกที่ ราวกับใกล้จะขาดใจ เสียงร้องไห้จนแทบหมดแรงราวกับมีดกรีดลงไปไนใจของชิงโมเหียนครั้งแล้วครั้งเล่า

"มนตร์นี้แกร่งกล้าเกินไป สมองคนธรรมดาทั่วไปบรรจุไม่ได้ เด็กคนนี้จะ เป็นบ้าเอา" ตรงประตูมีเสียงผู้ชายทุ้มต่ำดังลอยมาในทันใด

ชิงโมเหียนเอียงตัวไปเล็กน้อย เห็นเพียงหูหรือใจปรากฏตัวที่ประตู ด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว

"พวกเราไม่มีทางเลือกแล้ว" ผู้ชายพูดด้วยน้ำตา "พวกเรารู้ความลับ

ของเทียนตั้งซีเยวี่ พวกเขาไม่มีทางปล่อยพวกเราไปแน่นอน มนตร์นี้
เป็นความหวังเดียวของพวกเรา พวกเราต้องเก็บมันเอาไว้ มีเพียงมัน
จึงจะกำจัดศัตรูตัวจริงได้"

"แต่เด็กคนนี้เป็นผู้บริสุทธิ์" หรูอี่ใจพุดอย่างโมโห

"พวกเราไม่มีทางเลือกอื่น" ผู้ชายไม่ได้หยุดมนตร์ เขาไม่สนใจ
เสียงร้องไห้ของเด็ก กรอกมนตร์ที่ซับซ้อนลงในสมองของนางไม่หยุด
หรูอี่ใจย่นอยู่ตรงนั้น หน้าซีดไร้สีเลือด

มนตร์ร้ายต่อเนื้อไปเกือบครึ่งชั่วโมง สีหน้าของผู้ชายย่ำแย่ขึ้นทุกที
สุดท้ายผิวภายนอกของเขาก็ปรากฏไอแห่งความตาย รวากับคนที่ถูกสูบเลือด
จนหมดและกลายเป็นร่างที่เหี่ยวแห้ง

"หรูอี่ใจ...พาเธอไป..." ผู้ชายพยายามพุด "อย่าให้พวกเขา...
หาเธอเจอ..."

"เด็กคนนี้ทนรับมนตร์ที่แกร่งกล้าแบบนี้ไม่ไหวหรอก เธอจะตายได้"
หรูอี่ใจโอดครวญ "นายอยากให้เธอเป็นเหมือนพวกนายที่ต้องตายอย่าง
น่าอนาถหรือ!"

ผู้ชายมุมปากกระตุกสองที เผยรอยยิ้มเศร้าออกมา "ไม่ต้องกังวล...
ฉันใส่มนตร์ปิดผนึกไว้ให้เธอแล้ว ขอเพียงคนของพวกเราแตะต้องเธอ...
ก็จะสะกิดผนึก เธอจะกลายเป็นผู้กอบกู้โลกอย่างแน่นอน...ไม่มีทาง
ให้เธอตายไปโดยเปล่าประโยชน์หรอก..."

ซิงไม่เหยียนเห็นหรูอี่ใจใช้เสื้อห่อตัวทารกเอาไว้ แล้วออกไปจาก
ห้องผู้ป่วยโดยไม่หันหน้ากลับมาอีก

ประตูห้องปิดลงแล้ว

ผู้ชายพยายามขยับตัวไปข้างกายภรรยาที่ตายไปแล้ว "จะให้พวกเขาพบศพของพวกเราไม่ได้...มนตร์นั้นจะทิ้งร่องรอยเอาไว้ จะให้พวกเขารู้การมีตัวตนของลูกสาวเราไม่ได้..."

เขาร่ำมนตร์ครั้งสุดท้าย ปิดผนึกห้องนี้เอาไว้

"สุดท้าย...ต้องใช้ร่างของเธอเป็นเครื่องสังเวท ที่รัก..."

ผู้ชายก้มหน้าจุมพิตภรรยาของเขา มองดูศพของภรรยาค่อยๆ สลายกลายเป็นผุยผงต่อหน้าเขา กระจายลงบนเตียงคนไข้ที่ย้อมไปด้วยเลือด ซิงไม่เหยียนรู้สึกหายใจไม่สะดวก ถึงแม้จะอยู่ในความฝัน และเขาไม่จำเป็นต้องหายใจ

เขาคิดมาตลอดว่าชะตาชีวิตของตัวเองแย่มาก ถึงขั้นเรียกได้ว่าไม่มีโชคเลย ดังนั้นเขาจึงได้ถูกรอยยิ้มที่สดใสของหญิงสาวนั้นดึงดูดใจ ถูกแวตาบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของนางจับตรึงไว้

แต่ตอนนี้เขาจึงรู้ว่าเขาผิดไปแล้ว ผิดไปอย่างมาก หญิงสาวนั้นของเขาแม้แต่สิทธิ์ในการเลือกหรือปฏิเสธยังไม่มีเลย นางถูกชะตาชีวิตดึงเข้าไปเกี่ยวข้อง กลายเป็นของสังเวทให้กับแผนร้าย

ทำความปรารถนาสุดท้ายให้สำเร็จแทนพวกเจ้าหรือ

กลายเป็นผู้กอบกู้โลกหรือ

ซิงไม่เหยียนเพียงอยากหัวเราะเย็นซา

พวกเขาไม่ใช่นางเสียหน่อย มีสิทธิ์อะไรมาตัดตัดสินใจแทนนาง มีสิทธิ์อะไรมากำหนดโชคชะตาของนาง

"จี้ตๆ" ในมุมที่มีมิติมีเสียงร้องอ่อนแรงของชะมัดเซ็ดดังลอยมา

ซิงไม่เหยียนมองไปตามเสียง เห็นเพียงมุมหนึ่งได้เตียงคนไข้

เงาร่างเล็กๆ ร่าเงาหนึ่งซดตัวอยู่ คุไปแล้วมีขนาดเท่ากับเด็กอายุสี่ห้าขวบ
แขนขาขดเป็นก้อน รวากับท่าทางของทารกน้อยที่อยู่ในตัวมารดา

ชะมดเซ็ดกระโดดลอยตัว กลายเป็นเงาเงาหนึ่ง หลอมเข้าไปในร่าง
ของเด็กคนนั้น

"เสียวนน?" ซิงไม่เหยียนย่อตัวลง ยื่นมือไปยังเด็กน้อยในความมืด
พูดเสียงอ่อนโยนว่า "เสียวนนไม่ต้องกลัว ข้ามารับเจ้ากลับบ้านแล้ว"

ตามข้าไปเถอะ ไม่ต้องสนใจชะตาชีวิตบ้างอะไรนั้น

อยู่ข้างกายข้า เจ้าไม่ต้องไปเป็นผู้กอบกู้โลกอะไร และไม่ต้อง
แข็งแรงแอะไรอย่างนั้น

กลับมาอยู่ข้างกายข้าเถอะ เจ้าแค่มามีชีวิตอยู่เป็นผู้หญิงของข้า
อยากหัวเราะก็หัวเราะ อยากร้องไห้ก็ร้องไห้ เป็นผู้หญิงที่มีความสุข
คนหนึ่ง จนกระทั่งผมขาวทั่วหัว ฟันหลุดหมดปาก...

584

หรุเสียนันจำได้เพียงว่านางขดตัวอยู่ตรงมุมหนึ่งในความมืด รอบข้างมีเสียงมนตร์ลอยมาไม่ขาด ไม่หยุดเลยแม้แต่วินาทีเดียว เสียงดัง จนในสมองของนางเหมือนจะระเบิด

"เสียนัน"

เสียงของซิงโม่เหยียน? เป็นเสียงของซิงโม่เหยียนหรือ

นางขดตัวอยู่ในมุมมืด เบิกตาโตอย่างตื่นกลัว

ซิงโม่เหยียน... ข้าอยู่ที่นี้... อยู่ที่นี้...

ในสายตาที่พร่ามัวปรากฏมือข้างหนึ่งขึ้น

"เสียนันไม่ต้องกลัว ข้ามารับเจ้ากลับบ้านแล้ว" เสียงที่คุ้นเคยพูดแบบนี้

หรุเสียนันทนไม่ไหวร้องไห้ออกมา ความรู้สึกที่นางคุ้นเคย เหลือเกิน ความหวาดกลัวกับความกังวลทั้งหมดราวกับหายไปจนสิ้น

แม้แต่เสียงมนตร์ที่ลอยอยู่ในสมองของนางไม่หยุด ก็กลายเป็นไม่หนวกหูมากอย่างนั้นแล้ว

หูเสื้อยวนันได้ยินเพียงเสียงของซิงโมเหียน เสียงอ่อนโยนของเขา นางยื่นมือออกไปอย่างหวาดกลัว วางมือไว้ในฝ่ามือของเขา

อบอุ่นเหลือเกิน...

แขนทรงพลังคู่หนึ่งดึงนางออกมาจากความมืด อ้อมกอดที่อบอุ่น ทำให้ความสงบมาเยือน

"พวกเราไปกันเถอะ เจ้าไม่จำเป็นต้องกลับมาที่นี่อีกแล้ว"

เมื่อเสียงของซิงโมเหียนดังขึ้น ภาพรอบข้างราวกับกระจกที่แตกหัก พากันแตกเป็นเสียงตกลงพื้น

แสงอาทิตย์แสบตาเหลือเกิน ต่อให้หลับตาลงนางก็ยังคงรู้สึกถึงความอบอุ่นของแสงอาทิตย์ที่ส่องเข้ามาได้ ปวดหัวเหลือเกิน ในลำคอแสบร้อน แม้แต่กลิ่นน้ำลายก็ยังรู้สึกถึงความเจ็บได้ กระจกหย่น้ำเหลือเกิน นางขยับริมฝีปาก อยากจะอำปากพูด แต่ลึกลับรู้สึกชา เปล่งเสียงออกมาไม่ได้แม้แต่บ่อย

นางพยายามจะลืมตา แต่นั่งตากลับหนักจนยกเปิดไม่ขึ้น

นี่ซ้ำเป็นอะไรไป

"หูเสื้อยวนันเป็นอย่างไบบ้าง" เสียงของหญิงสาวที่ยืนดังมาจากข้างเตี้ย

"ยังไม่ฟื้น แต่น่าจะใกล้แล้ว" เสียงของหญิงสาวดังขึ้น "ซิงโมเหียนเพิ่งตื่นเมื่อครู่ เขาคงจะพานางกลับมาได้สำเร็จแล้ว"

พวกเขากำลังพูดอะไรอยู่ พวกกลับมาสำเร็จแล้วอะไรกัน...

"เจ้าก็ไปนอนสักครู่เถอะ ทางนี้ข้าจะเฝ้าเอง" หลังเชียวเทียนพูดเร่ง
"รอนางฟื้นแล้วต้องให้นางกินอาหารอ่อนๆ สักหน่อย อย่านอนมากเกินไป
ต่อให้นางไม่หิวก็ต้องให้นางกินสักนิด ไม่อย่างนั้นจะไม่ใช่ผลดีต่อลูก
ในท้อง"

เสียงของชู่ไปถงค่อยๆ ไกลออกไป
หูเสี่ยวนันทันเกร็งไปทั้งตัว
พูดอะไรอยู่ล่ะ ลูกหรือ ลูกของใคร... เป็นของใคร ของข้าหรือ
นางร้อนใจอยากจะทำอะไรไปที่ท้อง แต่น่าเสียดายเหลือเกิน
มือของนางไม่ฟังคำสั่ง นางจำต้องนอนอยู่ตรงนั้นราวกับท่อนไม้
เป็นลูกของข้าหรือ ลูกของข้ากับชิงไม่เหยียน...
ยังไม่ทันคิดเรื่องนี้ให้กระจ่าง สติก็จากนางไปไกลเสียแล้ว
ไม่รู้ว่าจะนอนหลับไปนานเท่าใด นางจึงถูกความรู้สึกอยากเข้าห้องน้ำ
ทำให้ตกใจตื่น

อันตรายจริงๆ เกือบจะฉีртที่นอนแล้ว
หูเสี่ยวนันทันทำหน้าเหยงเกล็ดตาขึ้น
แสงอาทิตย์อัสดงสีส้มส่องเข้ามาจากนอกหน้าต่างฉลุลาย สีสวย
เหลือเกิน
นางหรีตาลงเล็กน้อย หันมองไปทางเตียงอีกด้านหนึ่งข้าๆ
ชิงไม่เหยียนนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง ตั้งข้อศอก เอียงหัวไปข้างหนึ่ง
กำลังหลับสนิทอยู่ เขาดูเหมือนผอมลงไม่น้อยเลย
น่าแปลก นางหลับไปได้อย่างไรกัน เหตุใดจึงไม่มีความทรงจำ
เลยสักนิด

นางยันตัวอยากจะนั่งขึ้นมา แต่มีความรู้สึกเจ็บแปลบส่งมาจากตรงไหล่

"ซู้ด..." นางหดตัว ล้มนอนลงบนหมอน

จำได้แล้ว ตอนนางอยู่ที่หมู่บ้านจิงซีเหมยจิงนางถูกยิง กระสุนนั้นยิงมาจากตึกใหญ่ฝั่งตรงข้าม ตอนนั้นนางผลัดขูไปถงออก...แต่หลังจากนั้นแล้ว นางขมวดหัวคิ้วอย่างงุนงง ไม่มีความทรงจำเลยสักนิดจริงๆ

เสียงนางล้มลงบนหมอนทำให้ซิงโมเหี้ยนตกใจตื่น เขาลืมตาขึ้นทันที เยหน้ามองมาทางนาง

หูเสี่ยวนัรูตัวว่าผมเฝ้าอยู่เหิง นางแยมั้มอย่างก้อเงิน อยากจะหัวเราะ แต่ริมฝีปากที่แห้งผากกลับถูกยึดจนจึก และมีเลือดซึมออกมาทันที

เจ็บเหลือเกิน! นางบ่องปาก เจ็บจนน้ำตาแทบไหลออกมาอยู่แล้ว ซิงโมเหี้ยนมูมปากกระตุกสองที ทำทางทั้งเหมือนกำลังยิ้มและเหมือนกำลังร้องไห้เช่นกัน

"จะเติมน้ำสักนิดหรือไม" เขาถามเสียงเบา

หูเสี่ยวนันพยักหน้า สมองกลับรู้สึกมีเนเบลอไปพักหนึ่ง

"เป็นเพราะใช้เครื่องหอมชวนหนี ต้องใช้เวลาหลายวันจึงจะกลับมาเป็นปกติ" ซิงโมเหี้ยนอธิบายด้วยเสียงแหบแห้ง ขณะเดียวกันก็ไปช่วยเทน้ำอุ่นมาให้นางหนึ่งแก้ว

หลังเติมน้ำจากแก้วในมือของเขาเต็มหนึ่งแก้ว นางยังรู้สึกว่ามีพอ แต่ความรู้สึกที่ในท้องบวมเต่งแทบจะทนไม่ไหวแล้ว

"ซิงโมเหี้ยน...ข้าอยากไปห้องน้ำ"

ชิงไม่เหยียนยืนมือมาหานาง เหมือนเตรียมจะอุ้มนางขึ้นมา

"เข้าไปเองได้" นางรีบพูด

"ไม่ได้" ชิงไม่เหยียนปฏิเสธเด็ดขาด

"เพราะอะไร" ถ้าแม้แต่เข้าห้องน้ำยังต้องถูกคนจับตามอง...คงไม่ดี

กระมัง

"เจ้านอนหลับไปเกือบหกวัน ร่างกายอ่อนแอเกินไป ตอนเจ้าลุกขึ้นเองจะหกล้มได้ จะกระเทือนไปถึงลูกของพวกเรา"

หูเสี่ยววันนเผยอปากขึ้น เบิกตาเหม่อมองหน้าเขา เมื่อครู่เขาพูดอะไร ลูก...

จริงสิ ตอนก่อนจะหมดสติ นางเหมือนจะได้ยินชู่ไปถ่วงพูดถึงลูกเช่นกัน

"ลูก...ลูกอะไรหรือ"

ชิงไม่เหยียนยืนมือไปลูบจมูกของนางทีหนึ่ง "เจ้าไม่รู้หรือ ลูกของพวกเราอยู่ในท้องของเจ้าแล้ว"

ไม่รอให้นางมีการตอบสนองอะไร ชิงไม่เหยียนก็ซัดตัวนางขึ้นมา จากเตียงและเดินเข้าห้องน้ำแล้ว

"จริงหรือ มีลูกแล้วจริงหรือ" นางลูบท้องของตัวเอง

"ใช่แล้ว" ดังนั้นเจ้าต้องเป็นเด็กดีเชื่อฟังไม่อย่างนั้นวันหน้าลูกคลอดออกมาจะซนเหมือนเจ้า" เขาวางตัวนางลงบนซักโครก จากนั้นยืนอยู่ตรงนั้น ก้มลงมองดูนาง

"ท่านออกไปสิ ท่านมองข้าแบบนี้ข้าจะไม่ออก" หูเสี่ยววันนแทบจะร้องไห้แล้ว

"ไม่ได้ ตอนนี่ย่างกายเจ้าจะไม่มีคนอยู่ด้วยไม่ได้"

"ท่านไปรอหน้าประตูก็ได้ แค่นี้ก็แล้ว...ขอรับรองท่านละ" นางพูด
ขอรับรอง

ในตอนนี่ยี่สิบเสียงของซู่ไปถังกิ่งดังลอยมาจากนอกประตู "เสี่ยวหนัน
ฟื้นแล้วหรือ"

ซิงไม่เหยียนถอนหายใจ พูดกำชับว่า "เสร็จธุระแล้วเรียกข้า อย่า
ลุกขึ้นเอง"

พอเห็นนางพยักหน้าอย่างจริงจัง เขาจึงเดินออกจากห้องน้ำไป
พูดคุยกับซู่ไปถังกิ่ง

ซู่ไปถังกิ่งส่งน้ำแกงข้นที่เพิ่งเคี่ยวเสร็จมาให้ ยังมีขนมถ้วยฟูที่หอมกรุ่น
และอ่อนนุ่มอีกหลายชิ้น

"ฟื้นแล้วก็ดี อีกครู่ให้นางค่อยๆ กิน" ซู่ไปถังกิ่งวางอาหารไว้บนโต๊ะ
ทั้งสองคนพูดกันยังไม่ถึงสองประโยค ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดังตึกมาจาก
ในห้องน้ำ

ซิงไม่เหยียนพุ่งเข้าไปในทันที เห็นเพียงหูลูเสี่ยวหนันล้มอยู่หน้า
อ่างล้างมือ ยิ้มแห้งๆ มองเขาด้วยท่าทางละอายใจ

"ข้า...ข้าคิดไม่ถึงว่าจะ..."

ซิงไม่เหยียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเดินเข้าไปอุ้มนางขึ้นมาจากพื้น
"บอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าตอนจะออกมาให้เรียกข้า"

หูลูเสี่ยวหนันรับรู้ได้ว่าเขากำลังสะกดความโกรธอยู่

"ข้าคิดว่าเดินแค่สองก้าวก็ไม่ใช่ไร..." นางประเมนสภาพของตัวเอง
สูงเกินไป

สองขาราวกับเส้นปะหมี รอคจนนางลุกขึ้นมาจึงรู้ว่าตัวเองผิดไปแล้ว
ขาของนางไม่มีเรียวยแรงพยุ่งร่างกายของนางได้เลย แต่ว่าตอนที่ล้มลง
นางพยายามกุมท้องของตัวเองเอาไว้ ดังนั้นที่ล้มเจ็บมีเพียงบันท่าย
เท่านั้น

"อีกครู่ให้ชู่ไปถงช่วยตรวจเจ้าสักหน่อย" เขาขมวดคิ้วปล่อยนาง
กลับลงบนเตียง

กลิ่นหอมของน้ำแกงขุ่นลอยมา นางกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ "ข้าหิวแล้ว"
ชิงไม่เหยียนยกมือขึ้นกุมขมับ เขาควรจะทำอย่างไรกับนางดี
เจ้าตัวเล็กที่ไร้หัวคิดคนนี่...

585

หรุเสียนั่นดมกลิ่นหอมของน้ำแกงข้นบนโต๊ะ ท้องก็ร้องจ๊อกๆ
ขึ้นมา

ไอ้สวรรค์ หิวเหลือเกิน ความรู้สึกแบบนี้เหมือนกระเพาะจะถูกย่อย
ไปด้วยอย่างไรอย่างนั้น

ชูไปถ่มนั่งลงข้างเตียง เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยนมากกว่า "เอามือมาให้ข้า"
หรุเสียนั้นยื่นมือออกไปอย่างเชื่องช้า ดวงตากลมจับจ้องไปยัง
ของที่อยู่บนโต๊ะข้างหลัง

ซึ่งไม่เหยียนหยิบโต๊ะเล็กตัวหนึ่งมากางไว้บนเตียง เห็นหรุเสียนั้น
กลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ลงไปอย่างแรง เขาก็ลั่นไม้ไหว่อุ้มออกมา
"ความอยากอาหารดีมาก ดูท่านางไม่เป็นอะไรแล้ว"

ชูไปถ่มขยับมือออกจากซีฟวรของนาง "ใช่แล้ว นอกจากนางร่างกาย
อ่อนแอไปสักหน่อย เด็กไม่มีปัญหาอะไร"

หรุเสี่ยวนันอยู่ปาก พิมฟ้าเสียงเบาว่า "ก็แค่ลึมนิดเดียว จะมีปัญหาได้อย่างไร"

"จะรอให้มีปัญหาที่หายไปแล้ว" จึงไม่เหยียนถิ่งตามองนางอย่างดูคิน

ตอนนี้หากไม่ทำให้นางกลัว วันหน้าไม่แน่วนางจะก่อเรื่องอะไรออกมาอีก

หรุเสี่ยวนันห่อไหล่ แต่กลับกระเทือนไปถึงบาดแผลที่หัวไหล่ เจ็บจนนางเบ้าปาก

จึงไม่เหยียนสีหน้าบึ้งตึงไม่พอใจ แต่กลับไม่กล้าตำหนินางอีก
ฐูไปถงลุกขึ้น พุดกำชับว่า "อย่าให้นางกินมากเกินไป พรุ้งนี้ข้าจะมาดูนางอีกที"

ในที่สุดก็กินอาหารได้แล้ว!

หรุเสี่ยวนันมองดูจึงไม่เหยียนยกหม้อน้ำแกงวางบนโต๊ะ ยังมีชามเล็กหนึ่งใบ ช้อนน้ำแกง ขนมห้วยฟู่ที่หอมกรุ่นและอ่อนนุ่ม

"นี่ใครทำหรือ" นางทนไม่ไหวเอ่ยถามออกมา

"ฐูไปถง" จึงไม่เหยียนเปิดหม้อน้ำแกงและตักให้นางชามเล็ก

คิดไม่ถึงว่านางนอนหลับไปไม่กี่วันนี้ ฐูไปถงจะเริ่มคุ้นเคยกับโลกใบนี้แล้ว

"ทานตักน้อยไปแล้วระวัง..." หรุเสี่ยวนันโอดครวญ แต่ความรำคาญใจของนางอยู่ไม่นานนัก เพราะนางถูกกลืนอาหารดังดูดีใจอย่างรวดเร็ว ตีมน้ำแกงคำเล็กทีละคำ

รสเลิศมากจริงๆ

แต่คอของนางเจ็บ ตอนกลืนยิ่งรู้สึกเจ็บมากขึ้น
 "เจ็บคอหรือ" ซิงไม่เหยียนสังเกตเห็นหัวคิ้วของนางขมวดเป็น
 ปมใหญ่

"ไม่เป็นไร" ความอยากอาหารสะกดความรู้สึกเจ็บเอาไว้จนสิ้น
 ซิงไม่เหยียนบิขนมด้วยพู่ซิ่นเล็กยื่นให้นาง "อย่างนั้นก็กินให้น้อย
 ตอนกลางคืนหิวแล้วค่อยกินอีกที"

"น้อยแบบนี้ บ่อนนาก็ยังไม่พอเลย" หฐเสี่ยวร่นกินจากมือของเขา
 แล้วกลืนลงไปเลย

ตอนที่ซิงไม่เหยียนคิดจะยับยั้งก็ไม่ทันการณ์แล้ว นางกลืนอาหาร
 ในปากลงไปแล้ว

หลังจากนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นก็ไม่เหนือความคาดหมายอะไร...อาหาร
 ติดคอนาง

ซิงไม่เหยียนรีบหยิบช้อนน้ำแกงขึ้นมา ยื่นน้ำแกงหนึ่งช้อนไป
 ช่างริมฝีปากของนาง "รีบดื่มเสีย"

ฮือๆ...

หฐเสี่ยวร่นดื่มน้ำแกงต่อกันไปหลายคำจึงกลืนขมด้วยพู่ในคอ
 ลงไปได้ นางมองสีหน้าของซิงไม่เหยียนอย่างหวาดหวั่น "ท่าน...โกรธหรือ"

"เปล่า" ซิงไม่เหยียนขมวดคิ้ว

"เปล่าจริงหรือ"

"เปล่า" น้ำเสียงของซิงไม่เหยียนอ่อนโยนมาก แต่สีหน้าของเขา
 กลับแฝงความสิ้นหวังไว้ราวๆ

"ท่านอย่าโกรธเลย...ข้าไม่กินแล้ว..." นางผลักชามน้ำแกงออกอย่าง

อวารณ์ แล้วมองหน้าเขาอย่างระแວดระวัง

"ดื่มอีกสามเถาะ" ซิงไม่เหยียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แล้ว
ตักให้นางอีกครั้งสามเล็ก

นางแอบมองไปที่ขนมถ้วยฟูชิ้นนั้นอีกครั้ง

ซิงไม่เหยียนกลับยกมันออกไปทันที

แงๆ...ปวดใจจัง ยังกินไม่พอเลย...นางทำหน้าที่เศร้าใจ ก้มหน้าลง
ดื่มน้ำแกง

"ในห้องครัวยังมี พู่นี้เจ้าก็ได้กินอีก" ซิงไม่เหยียนมองแวบเดียว
ก็รู้ถึงความคิดในใจของนาง

ก็ได้ๆ หลูเสี่ยวหนันได้แต่ปลอบใจตัวเองแบบนี้

ในที่สุดยามนี้นางก็รู้สึกไม่หิวมากอย่างนั้นแล้ว ซิงไม่เหยียนยก
อาหารที่กินเหลือออกไป

"ชานอนหลับไปกี่วันหรือ" หลูเสี่ยวหนันถามขึ้น

"หกวัน"

"กระสุนลูกนั้นมีปัญหาใช่หรือไม่"

ซิงไม่เหยียนคิดไม่ถึงว่านางจะเดาจุดสำคัญของเรื่องราวได้อย่าง
รวดเร็ว เขาคิดสักครู่ก็ตัดสินใจที่จะบอกความจริงกับนาง "บนลูกกระสุน
สลักมนตร์เอาไว้ มันส่งผลกระทบต่อเจ้า เจ้ามออยู่ในความฝันของตัวเอง
ไม่ยอมตื่น ชูไปถองทำเครื่องหอมชนิดหนึ่งขึ้นมา...ปลุกเจ้าให้ตื่น"

เขาไม่อยากจะพูดถึงความฝันเหล่านั้น ดังนั้นจึงตัดรายละเอียด
ระหว่งนั้นไป เห็นนางยังคิดจะถามต่อไป เขาจึงช่วยนางขยับผ้าห่ม
"เอาละ ตอนนี้เป็นเวลาพักผ่อนแล้ว นอนลงไปและหลับเสีย"

ถึงแม้นางจะรู้ว่านอนมานานแล้ว แต่ยังคงรู้สึกเหนื่อยมากอยู่ดี
 "ท่านจะไปทีใด" หรุเสี่ยวนันจ้องมองเขาพลางเอ่ยถาม
 "อีกครู่มีปู่อหุลุนจะมาที่นี่ พวกเรามีเรื่องต้องพูดคุยกัน"
 หรุเสี่ยวนันจำเป็นต้องนอนลงอย่างเชื่องช้า
 ซิงไม่เหยียนช่วยห่มผ้าห่มให้นาง "หลับตาลง เด็กดี"
 หรุเสี่ยวนันอยู่ปาก "จุมพิตราตรีสวัสดิ์ละ"
 ซิงไม่เหยียนยิ้ม ไน้มตัวลงจุมพิตบนหน้าผากของนาง พอเห็นนาง
 หลับตาลงด้วยความพอใจแล้ว เขาจึงหมุนตัวเดินออกนอกประตูไป
 ยามนี้ปู่อหุลุนมารอที่ระเบียงทางเดินแล้ว
 "เสี่ยวนันเป็นอย่างไรบ้าง ได้ยินว่านางฟื้นแล้วหรือ"
 "อืม ฟื้นตัวได้ไม่เลวนัก กินอาหารแล้ว เพิ่งจะนอน" ซิงไม่เหยียน
 พาเขาไปที่ห้องหนังสือ
 "จะเรียกเทพดาราหงส์เพลิงมาพร้อมกันหรือไม่" ปู่อหุลุนถามขึ้น
 "เรื่องนี้ข้าคิดว่าควรจะให้เขามาฟังด้วยเช่นกัน"
 ซิงไม่เหยียนคิดสักครู่ก็พยักหน้าเห็นด้วย
 ตอนที่หลังเขียวเทียนมากี่พาเข้าไปถงมาด้วย
 "ถ้าไม่สะดวก ข้าจะออกไปก่อน" ซิงไม่เหยียนเห็นสภาพการณ์ในห้องหนังสือ
 แล้วก็ค่อนข้างลังเลใจ
 ในสมัยโบราณ ตอนพวกผู้ชายพูดคุยงานกันมักจะกันไม่ให้ผู้หญิงฟัง
 "ไม่เป็นไร คนยุคปัจจุบันไม่ถือเรื่องเหล่านี้" ปู่อหุลุนพูดปลอบใจ
 "อีกอย่างเจ้าก็ไม่ใช่คนนอก ฟังไว้ก็ดี"
 ทุกคนจึงนั่งลง ซิงไม่เหยียนช่วยซางมะลิที่นางทำขึ้นเอง

มูป้อหลุนหลังจากได้ดื่มไปครั้งหนึ่งก็ชอบของสิ่งนี้เข้าแล้ว แม้แต่กาแพที่เขาสอบดื่มที่สุดก่อนหน้านี้อีกยังโยนทิ้งไป

เขาหยิบเอกสารหลายฉบับโยนไว้บนโต๊ะ "ตรงนี้มีรายละเอียดฉบับหนึ่งที่ร้านอวิซันให้ข้าเอาขึ้นมาด้วย ในร้านของพวกเขาเดิมที่ก็ตุนหยกโบราณเอาไว้ไม่น้อย รวมกับที่บ้านของข้ารับซื้อเอาไว้ ยังมีที่ซื้อมาจากตลาดมืด ถึงแม้ราคาจะสูงกว่าไม่น้อย แต่ข้าเชื่อว่าในด้านนี้ท่านคงไม่ตระหนี่เรื่องเงินทองแน่นอน"

ชิงไม่เหยียนหยิบเอกสารขึ้นมาพลิกดูไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา "ถูกต้องอย่างมากถ้าไม่มีเงินแล้วก็ให้บ้านเจ้าออกเงิน"

"นี่...เจ้าช่างหน้าไม่อายเลย" มูป้อหลุนทำหน้าอมทุกข์

"มีอะไรต้องอายกัน ถ้าไม่มีข้าสกุลมู่ก็จบสิ้นไปนานแล้ว"

"หึ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องโกหก" มูป้อหลุนถอนหายใจ

หลังเซียวเทียนเหมือนไม่เข้าใจ "พวกเจ้ารวบรวมหยกเก่าจำนวนมากด้วยเหตุใดหรือ"

"ทำเป็นแผ่นหยก สลักมนตร์ไว้บนนั้น จากนั้นใช้พวกมันมาสร้างค่ายกล" มูป้อหลุนอธิบาย "ตามที่ชิงไม่เหยียนคิดไว้ เขาจะเอาภูเขาทั้งลูกใช้มนตร์ปีดผนึกเอาไว้ ปีศาจแม้เพียงครั้งตัวก็บินเข้ามาไม่ได้"

"ภูเขาทั้งลูก?" หลังเซียวเทียนพูดอย่างตกใจ "ต้องใช้เงินไม่น้อยเลยกระมัง"

"ไม่เพียงแค่นี้" มูป้อหลุนพูด "แม้แต่ในตำบลก็ยังคงจัดวางโครงสร้างใหม่ วันหน้าหากปีศาจตัวใดกล้าเข้ามาในตำบลนี้ก็จะถูกค่ายกลขับออกไปทันที"

หลังเขี้ยวเทียนสีหน้าเคร่งขรึม "เป็นเพราะเรื่องครั้งก่อนหรือ"

ครั้งก่อนเกิดไฟไหม้หน้าสุสานโบราณยามวิกาล ตอนเขาไปตรวจสอบ ก็พบว่ามီးปีศาจลอบเข้ามา ดูท่าครั้งนี้ซึ่งไม่เหยียนตัดสินใจเด็ดขาด ก่อนที่จะลงมือกับฝ่ายตรงข้าม ต้องป้องกันที่อยู่ของตัวเองให้แข็งแกร่งแน่นอนหาเสียก่อน

"ข้าให้มู่ป้อหลุนอาศัยเส้นสายของตระกูลพวกเขา ช่วยขอใบอนุญาตเปิดสำนักงานจอมเวท ถ้าเป็นไปได้อย่างรวดเร็วเดือนนี้ก็น่าจะได้อมาถึงตอนนั้นที่นั่นจะมีคนจ้างวานมาเยือน พวกเขาไม่สามารถจับตาผู้คนเหล่านั้นได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพื่อป้องกันการมีคนแทรกซึมเข้ามา ข้าต้องสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยอย่างยิ่ง ถ้าพวกเขากล้ามาเหยียบที่นี่ ข้าก็จะให้พวกเขามาได้แต่กลับไม่ได้"

ซึ่งไม่เหยียนยกถ้วยชามะลิขึ้นพลาถเผยแพร่รอยยิ้มเย็นชา เหมือนตอนที่เขานั่งอยู่ในตำแหน่งรองตุลาการศาลต้าหลี่ในอดีต มีความมั่นใจต่อสิ่งที่ตัวเองคิดอย่างเต็มเปี่ยม

586

หรุเสี่ยวนันถูกความหิวปลุกให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ
ตั้งครรรภไช่หรือไม๊ นางรู้สึกว่ตัวเองเหมือนเป็นผีที่หิวโหย ทั้งที่ตอน
พลบค่ำเพิ่งดื่มน้ำแกลงไปจำนวนหนึ่ง แต่ตอนนี้กลับเหมือนไม่ได้กินอะไร
มาหลายสัปดาห์

หรุเสี่ยวนันลืมตาขึ้นมองไปที่หมอนด้านข้าง ตรงนั้นว่างเปล่า
เห็นได้ว่าชิงโมเหยียนยังไม่กลับมา

มือถือไปไหนแล้ว...นางยื่นมือคลำไปได้หมอน หาไม่เจอ บน
ตุ้หัวเตียงก็ไม่มี เธอไปวางไว้ที่ใดกันหนอ

นางกุมไหลดที่มีบาดแผลแล้วลุกขึ้นนั่ง อยากจะมองให้ชัดเจน
สักหน่อย

พี่บ๊

เสียงกระพือปีกดังขึ้นนอกหน้าต่าง

เป็นนกกู่ยเซอหรือ

หลูเสี่ยวนันมองไปทางหน้าต่างด้วยความสงสัย นางจำได้ว่า
คอนเกาะของนกกู่ยเซออยู่ทางฝั่งห้องหนังสือ อีกอย่างซิงโม่เหยียน
เป็นคนที่ละเอียดมาก ตอนนางพักผ่อน เขาจะไม่เอานกที่เสียงดังแบบนั้น
มาอยู่ตรงหน้าต่างของนางอย่างเด็ดขาด

นกน้อยบินมาหยุดนอกหน้าต่าง นางเห็นเงาของมันสะท้อนบน
หน้าต่าง ดูจากรูปร่างภายนอกแล้วมันตัวเล็กกว่านกกู่ยเซอ เหมือนเป็น
นกพิราบตัวหนึ่ง

"กู่ๆ" นกน้อยส่งเสียงร้องเบาๆ

คงจะเป็นนกน้อยที่หลงทางตัวหนึ่งกระมัง หลูเสี่ยวนันคิดแบบนี้
เพราะนางสัมผัสกลิ่นอายน่าสงสัยอะไรไม่ได้เลย

จะเปิดหน้าต่างให้มันเข้ามาดีหรือไม่ ปล่อยมันอยู่ข้างนอกหากถูก
เจ้าหมาโง่พบเข้า ต้องถูกเห็นเป็นของเล่นแน่นอน

นางคิดแบบนี้ จึงลงยืนเท้าออกมาจากใต้ผ้าห่ม เตรียมจะลง
จากเตียง

นกพิราบนอกหน้าต่างกางปีกบินหนีไปในทันที

"เอ?" นางตกใจ

นกน้อยเวลากลางคืนล้วนมองเห็นสิ่งของได้ไม่ปกติ นางคิดไม่ตกว่า
เหตุใดนกตัวนั้นจึงบินหนีไปในทันใด

เสียงฝีเท้าที่คุ่นหูดังมาจากกระเบื้องทางเดินนอกประตู

วินาทีที่ซิงโม่เหยียนเข้ามา นางรีบหุดเท้ากลับเข้าไปใต้ผ้าห่ม แต่
การเคลื่อนไหวของนางยังคงเข้าไปลักหน้อยและถูกเขาเห็นเข้าแล้ว

"ดูท่าเด็กบางคนไม่เชื่อฟังอย่างมาก" ซึ่งไม่เหยียนปั้นหน้าหนึ่ง
"ข้า...ข้าหิวแล้ว ท่านไม่อยู่ ข้าหามือถือไม่เจอด้วย..." นางพูด
ตะกุกตะกัก

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว ท่าทีของซึ่งไม่เหยียนก็อ่อนลง "เจ้ารอก่อน
ข้าจะไปเอาของกินกลับมาให้เจ้า"

"จริงสิ..." นางลั้งเลใจ

"อะไรหรือ"

"เมื่อครู่ท่านอยู่ตรงลานบ้านเห็นนกพิราบตัวหนึ่งหรือไม่"

ซึ่งไม่เหยียนสีหน้าเต็มไปด้วยความตกใจ "อะไรนะ นกพิราบหรือ"

"...อ้อ ไม่มีอะไร ข้าอาจจะคิดไป"

เห็นท่าทางจริงจังของเขาแล้ว นางรู้สึกงุนงงว่าตัวเองทำเรื่องเล็กให้เป็น
เรื่องใหญ่ ก็แค่นกน้อยยลทางตัวหนึ่ง อีกร้อยนางก็ไม่ได้สัมผัสถึง
ไอมรณะอะไร คงไม่มีปัญหาหรอก

"ข้าหิวแล้ว แต่ข้าไม่อยากดื่มแค่น้ำแกง" นางบ่นเสียงเบา

ซึ่งไม่เหยียนจึงเข้าไปในดวงตาทั้งคู่ของนาง

นางรู้ว่าตอนนี้เขากำลังมองสำรวจนาง เดาความคิดของนางอยู่

หลังนั่งเสียบไปชั่วครู่ เขาก็พยักหน้า "รู้แล้ว ข้าจะไปดูว่ายังมีอะไร
ที่เจ้ากินได้อีกบ้าง"

จากนั้นเขาก็หมุนตัวเดินออกไป

หูเสียนนั้นลึ้มตัวลงนอนอีกครั้งราวกับขยักเขาออกจากอก โชคดี
ที่เขาไม่ได้ตำหนินางเรื่องที่นางจะลงจากเตียงโดยพลการ แคเห็นสีหน้า
เคร่งขรึมของเขาก็ทำให้ในหัวใจรู้สึกเย็นวูบแล้ว แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้

นางก็ยั่งรู้สึกถึงความหวานในหัวใจได้

นางดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดหน้าและแอบหัวเราะอยู่ใต้ผ้าห่ม เพราะนางจำทุกอย่างในฝันได้ สิ่งที่น่ากลัวเหล่านั้น ฝันร้ายที่วนเวียนอยู่ในความฝันของนางไม่หยุด ล้วนถูกเขาตีแตกไปหมดแล้ว ต่อให้อยู่ในความฝัน เขาก็ยังหานางเจอได้เช่นกัน นางยังมีอะไรต้องกลัวอีกเล่า

บนชายคาห้อง มีนกพิราบตัวหนึ่งเกาะอยู่ และก้มหัวมองดูในลานบ้าน

ตอนที่ซิงโมเหยียนถือของกินเดินผ่านระเบียงทางเดิน มันก็หัดคอกกลับมา จนกระทั่งซิงโมเหยียนเดินเข้าห้องหลักไป มันจึงกางปีกบินจากบนหลังคาห้องลงมาบนพื้นดิน

เจ้าหมาโง่กำลังหมอบนอนอยู่มุมหนึ่งของกำแพงบ้าน นับตั้งแต่มันได้รับบาดเจ็บ ซิงโมเหยียนก็ไม่ได้สั่งให้มันรับงานเฝ้ายามใดๆ เลย และเขาก็ไม่กล้าบอกหูเสื้อี่วนั้นเรื่องเจ้าหมาโง่บาดเจ็บอีกด้วย

พอรับรู้ถึงความเคลื่อนไหว เจ้าหมาโง่ก็ยกหูขึ้น

นกพิราบตัวหนึ่งเดินอาดๆ มาทางมัน

เจ้าหมาโง่เอียงคออย่างประหลาดใจ

"กั๋ว" นกพิราบกลอกตา รวากับเป็นเครื่องจักรที่ไซลานไว้

หมาขาวเกี้ยวออสที่อยู่ไม่ไกลออกไปก็ยกหูขึ้นอย่างระแວดระวัง

"กั๋ว" หนึ่งในสี่อสูรร้ายในตำนาน ยุ่นตุ่น ซ่างตกที่นั่งลำบากเสียจริง กั๋ว

นกพิราบพูดภาษามนุษย์ออกมา

เจ้าหมาโง่ค่อยๆ ยืนขึ้น ส่วนท้องของมันยังพันผ้าพันแผลเอาไว้ ตอนที่ยืนขึ้นส่วนหลังจึงดูโค้งงอ ไม่มีความน่าเกรงขามเหมือนช่วงปกติ

"ถอยไป เจ้าโง่" นกพิราบกลอกตา กระพือปีกอย่างเยาะหยัน
เจ้าหมาโง่แยกเขี้ยวแหลมคม

เกียอออสยืนขึ้นมาเช่นกัน แต่นางกลับพูดภาษามนุษย์ไม่ได้
ทำได้เพียงใช้สายตาจ้องตรงไปที่อีกฝ่าย

"กั๋ว เกียอออส ต้องการความช่วยเหลือหรือไม่" นกพิราบมองข้าม
ความน่าเกรงขามของเจ้าหมาโง่ ก้าวเท้าค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้

เกียอออสขยับปาก นางไม่ยอมส่งเสียง ไม่ยอมเปล่งเสียงที่ทำให้
นางรู้สึกเหมือนถูกดูหมิ่นนั้น...

นกพิราบก้มหน้าหัวเราะออกมา "กั๋วๆ...ให้ข้าช่วยเจ้าเถอะ"

พอเห็นมันยกปีกขึ้น เจ้าหมาโง่ก็กระโจนใส่มันในทันที หนึ่งหมา
หนึ่งนกกลิ้งรวมกันเป็นก้อนในทันที

เกียอออสอยู่ด้านข้างอย่างตั้งเครียด

การประมือของทั้งสองฝ่ายใช้เวลาเพียงสองวินาทีก็สิ้นสุดลง

นกพิราบล้มอยู่บนพื้น ถูกเจ้าหมาโง่ฉีกเป็นสองส่วน ขนกระจาย
ไปทั่ว ดวงตาไร้แววจ้องมองท้องฟ้า

เกียอออสไม่ได้คลายความระแวงระวัง ตอนที่เจ้าหมาโง่ทำความสะอาด
อุ้งเท้าของตัวเอง เกียอออสยังคงจับจ้องศพของนกพิราบที่อยู่บนพื้น

กับความเจี๊ยบของเกียอออส เจ้าหมาโง่ราวกับสัมผัสอะไรได้ มันหมุนตัว
มองมาที่เกียอออสแวบหนึ่ง

ในตอนที่ยหมุนตัวไปนี้เอง ศพนกพิราบบนพื้นก็กลอกตา ปีกขยับ
เล็กน้อย

ยังไม่ทันรอให้เจ้าหมาโง่หันกลับมา ขนสองเส้นก็แทงทะลุคอของมัน

เสียแล้ว

เจ้าหมาโง่อ้าปากไอแค้นๆ เหมือนอยากจะขย้อนอะไรออกมา แต่คอกของมันถูกแทงทะลุแล้ว มันร้องไม่ออก เลือดไหลตุงๆ ออกมาจากในปากของเจ้าหมาโง่

ศพของนกพิราบค่อยๆ ประสานกัน เชื่อมกลับไปอีกครั้ง และมีสภาพเช่นเดิม

"กฐู๋ คราวนี้สงบเสียขึ้นมากแล้ว" มันมองข้ามเจ้าหมาโง่ เดินตรงมาตรงหน้าเกียออส กระพือปีกบินขึ้นบนหลังของเกียออส ก้มลงจิกปลอกคอบนคอของอีกฝ่าย เพียงไม่กี่ที ปลอกคोनั้นก็ขาดออก

หลังจากเกียออสหลุดจากพันธนาการของปลอกคอแล้วก็ราวกับถูกผีผลัก มันเงยหน้าหันไปมองทางเจ้าหมาโง่ก่อน

เจ้าหมาโง่แม้จะได้รับคำสั่งมาจับตาตุเกียออส แต่มันก็ปฏิบัติตามเกียออสนับว่าไม่เลวนัก มีของอร่อยยังให้เกียออสกินก่อนด้วย

แต่เกียออสยังคงแค่นั่นจรรู้สึกคันรากลึก ฟัน นางที่เป็นถึงหนึ่งในสี่สุรวิราย นี่เป็นรอยต่างที่ไม่อาจลบทิ้งไปได้ตลอดกาล

"กฐู๋ พลังของเจ้าถูกฉีกไว้หรือ" นกพิราบสายหน้าอย่างไม่พอใจ "ข้าช่วยเจ้าแก้ทั้งหมดไม่ได้ ที่เหลือต้องรอกลับไปแล้วค่อยว่ากัน กฐู๋"

เกียออสรู้สึกตัวเบาขึ้นมาก ก่อนจะเอ่ยออกมา "ให้ตายสิ"

ในที่สุดก็พูดภาษามนุษย์ได้แล้ว เกียออสโกรธจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ร่างกายยังคงเป็นร่างหมา

"พวกเราไปกันเถอะ" พอหมุนตัวแล้วเกียออสก็วิ่งไปที่ประตูบ้านโดยไม่หันกลับมาอีกเลย

"กลัว เหตุใดจะไปเช่นนั้นล่ะ"

"ไม่อย่างนั้นคิดจะทำอย่างไร"

"กลัว เจ้ากลับไปเช่นนั้นนายท่านคงหัวเราะห้องแตกแน่นอน"

"หุบปาก!" เกี้ยวออสต้าด้วยความโมโห ขณะเดียวกันก็หันไปมองข้างหลังแวบหนึ่ง

เจ้าหมาโง่ไม่ได้ไล่ตามมา มันนอนอยู่บนพื้น เหยอปากขึ้น มองจากไกลๆ เหมือนกับตายไปแล้ว

"คอหอยของมันเกือบจะถูกตัดขาด กลัว เจ้าไม่อยากจะลงมือครั้งสุดท้ายกับมันหรือ"

"หึ มันไม่ควรค่าให้ฆ่าทำเช่นนั้น แค่ม้าสัตว์เดรัจฉานตัวหนึ่ง" เกี้ยวออสพูดอย่างโกรธเกรี้ยว ทำแบบนั้นเหมือนเป็นการดูถูกตัวเองอย่างหนึ่ง

587

ภายในห้องหลัก บ้านโบราณ
หฐเสี่ยวนันกำลังกินอาหารอยู่ ทันใดนั้นมือที่ถือชามก็หลุดลื่น
"เป็นอะไร ร้อนมือหรือ" ซิงโมเหยียนเอ่ยถาม ขณะเดียวกันก็ยื่นมือ
ไปคลำดูความร้อนของชาม
หฐเสี่ยวนันเงยหน้าขึ้น ในดวงตาเปล่งประกายประหลาดออกมา
"เกิดเรื่องกับเจ้าหมาโง่แล้ว"
ซิงโมเหยียนรีบลุกขึ้น "ข้าจะออกไปดูสักหน่อย เจ้าห้ามลงจากเตียง"
"แต่..."
"ไม่มีแต่" ซิงโมเหยียนสีหน้าซึ่งซัง "ข้าไม่ยอมให้ตอนออกไปยังต้อง
เป็นห่วงทางเจ้าอีก"
"ก็ได้" หฐเสี่ยวนันพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง
ซิงโมเหยียนออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว เขาเดินไปที่ตรงมุมกำแพง

บนพื้นมีคราบเลือดกองเล็กกองหนึ่งอยู่

เจ้าหมาโง่กับเกียออสหายไปหมดแล้ว

ชิงโมเหี้ยนหยิบมือถือมาโทรหาหลังเชียวเทียน ขณะเดียวกัน
ก็เดินออกจากบ้านโบราณ

"ชิงโมเหี้ยน" มือถือดังอยู่หลายครั้งทางหลังเชียวเทียนจึงรับโทรศัพท์
น้ำเสียงฟังแล้วไม่ค่อยปกติ ยังแฝงความโมโหเอาไว้ราวๆ อีกด้วย

"อีกครู่ค่อยหาความสุกกันใหม่ รบกวนพวกเจ้าช่วยจับตาดูเสี่ยวนัน
ให้ที เกิดเรื่องกับเจ้าหมาโง่ เกียออสหายไปแล้ว ตอนนี้ข้าจะออกไปหา
พวกมัน เจ้าช่วยดูแลความปลอดภัยในบ้านให้ที" ชิงโมเหี้ยนไม่รอให้
อีกฝ่ายรับปากก่อนก็ตัดสายทันที

ภายในเรือนคั่นสอง หลังเชียวเทียนถือโทรศัพท์ชะงักอยู่ตรงนั้น

ซูไปถงเสื่อผ้าหูลดลงมาครั้งตัวนั่งอยู่บนตัวของเขา

"เกิดเรื่องหรือ" นางเอ๋ยถาม

หลังเชียวเทียนถอนหายใจ ขมวดหัวคิ้วอย่างโมโห "เจ้าหมาโง่กับ
เกียออสหายตัวไป เขาออกไปตามหาให้พวกเราช่วยดูหูเสี่ยวนันเอาไว้"

ซูไปถงโน้มตัวมาจุมพิตหน้าผากของเขา "เช่นนั้นก็รีบไปเถอะ"

หลังเชียวเทียนกวาดตามองเรือนร่างของภรรยาตัวเอง "แต่ว่า...
น่าเสียดายภาพความงามนี้"

พอเห็นเขาคิดเล็กคิदन้อยเหมือนเด็ก ซูไปถงจึงพุดปลอบใจ
"รีบไปเถอะ กลับมาค่อยว่ากันใหม่"

หลังเชียวเทียนสดชื่นขึ้นจริงดังคาด "ถงถงพุดแล้วต้องรักษาสัญญานะ"

ซูไปถงแสวงทำเป็นโกรธถึงตาจ้องเขาแวบหนึ่ง

หลังเขี้ยวเทียนหัวเราะร่วน สวมเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็ลงจากเตียงไปก่อน

ภายในป่าบนภูเขาไม่ไกลจากบ้านโบราณ

หลังจากเกี้ยวออสกับนกพิราบหนีออกจากบ้านโบราณก็ไม่ได้ลงจากเขาไป นกพิราบพานางวิ่งเข้ามาในป่า

"กู้ เจ้ายังกลายร่างเป็นคนได้หรือไม่"

"ไม่ได้" คิดถึงเรื่องนี้เกี้ยวออสก็พูดอย่างเคียดแค้น หากอยากจะทำลายร่างเป็นมนุษย์อีกครั้ง นางต้องไปหาผู้ชายอีกคนหนึ่ง...แต่ผู้ชายคนใดจะยอม...มีสัมพันธ์กับหมาตัวหนึ่งแล้ว

นกพิราบเบิกบานใจอย่างมาก หัวเราะจนตากลอกไปมาราวกับเสียดสี

"หากยังหัวเราะอีกข้าจะกัดหัวของเจ้าเสีย" เกี้ยวออสพูดอย่างโมโห

"กู้ รอให้พลังของเจ้าฟื้นตัวแล้ว ข้าจะจับผู้ชายสองสามคนมาให้ก็แล้วกัน กู้" นกพิราบยังคงเป็นเหมือนที่ผ่านมาก็คือเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน

เกี้ยวออสหนึ่งเงียบไปชั่วครู่ "ได้"

ตอนนี้นางไม่มีทางเลือกอื่น อยากจะกลับเป็นมนุษย์อีกครั้งก็ต้องบังคับ...มีอะไรกับผู้ชาย

น่าขายหน้าเสียจริง เป็นถึงอสูรร้ายขุนด่าน ที่ผ่านมานางล้วนอาศัยเสน่ห์หลอกล่อผู้ชาย คิดไม่ถึงว่าจะมีวันหนึ่งที่นางต้องบังคับ...

เกี้ยวออสกำลังคิดอะไรในใจ ทันใดนั้นก็รู้สึกเจ็บแปลบที่แผ่นหลังราวกับมีอะไรแทงหลังมาทะลุขาทั้งสี่ของตัวเอง

เอ๋? ร่างขยับไม่ได้แล้วหรือ

เกียออสพยายามจะหันไปมอง เห็นเพียงนกพิราบตัวนั้นไม่รู้ว่า
เอาขนนกแห้งเข้ามาในร่างกายของตัวเองตั้งแต่เมื่อใด

ดูเหมือนเป็นขนนกธรรมดา แต่กลับเหมือนแท่งเหล็กแทงทะลุเข้ามา
ในร่างกายและควบคุมขาทั้งสองของเกียออสเอาไว้

"กั๋วหลังจากกลายเป็นหมาความฉลาดของเจ้าก็เป็นเหมือนหมา
ไปด้วยจริงๆ" นกพิราบสะบัดคออย่างภูมิใจ มันเงยหน้าขึ้นและสูดดม
ปรมาณูขั้นต้นที่ลอยมาจากร่างของเกียออสอย่างละโมภ

"เจ้า...เจ้าทำอะไร!" เกียออสพูดอย่างตกใจ

ปรมาณูขั้นต้นก็คือร่างแท้จริงของเกียออส แม้จะดูเหมือนไร้รูปลักษณะ
แต่หากถูกคนอื่นสูดไปหมด พลังปีศาจของเกียออสก็จะสูญสิ้นไป
ถึงตอนนั้นก็จะกลายเป็นเพียงอากาศธาตุที่ไร้รูปลักษณะแล้ว

หากคิดจะมีญาณรวมร่างใหม่อีกครั้ง เกอร์ว่าต้องรอไปอีกนานเป็น
ร้อยปี

"เจ้ากล้าชิงพลังของข้าไปหรือ นายท่านไม่ปล่อยเจ้าไปแน่นอน!"
เกียออสพูดอย่างโมโห แต่ว่าตอนนี้ร่างกายถูกอีกฝ่ายควบคุมเอาไว้
ไม่สามารถขยับได้เลย

"กั๋ว นายท่านไม่มีทางรู้หรือ กั๋วพาเจ้ากลับไป ก็เป็นได้เพียงอาหาร
ของนายท่าน สู้ข้าชิมก่อนดีกว่า..."

"อะ...อะไรนะ" เกียออสตกใจจนขนหมาทั่วตัวลุกเกรียว "นายท่าน
จะเอาข้าไปเป็นอาหารได้อย่างไร ข้าเป็นหนึ่งในสี่สุรร้าย เป็นสมุนที่เขา
เชื่อใจที่สุด!"

"กั๋วๆ..." นกพิราบหัวเราะออกมา "นั่นเป็นเมื่อก่อน ตอนนั้นเจ้าไม่มีประโยชน์ต่อนายท่านแล้ว กั๋ว ข้าจะปรานีเจ้าสักหน่อย กินพลังปีศาจ เจ้าหมดแล้วจะไร้ชีวิตเจ้า ถ้ากลับไปที่นายท่านแล้ว เขาต้องกลืนกินเจ้า ลงไปทั้งหมดทันทีแน่นอน กั๋ว ข้ายังนับว่ามีน้ำใจกับเจ้าใช่หรือไม่..."

พูดว่า 'มีน้ำใจ' อะไรกัน หากอีกฝ่ายชิงพลังทั้งหมดของเกียออสไป ถึงตอนนั้นความเป็นความตายของตัวเองก็ต้องอยู่ในกำมือของคนอื่นแล้ว

เห็นปรานีสุนัขตัวนกกพิราบดูดีไปไม่หยุด พลังของเกียออสอ่อนลง ทุกที สีขาราวกับสูญเสียดังไป แทบจะยืนไม่อยู่

เสียงซ่าๆ ดังขึ้นหลังพุ่มไม้

สายตาของเกียออสเหลือบมองไปอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนจะเบิกตาโต อย่างตกใจ

นกพิราบสังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของเกียออส จึงหันหน้ามองไปทางพุ่มไม้

ในตอนนี้อองเงาดำเงาหนึ่งก็กระโจนออกมาจากในพุ่มไม้ และกดนกกพิราบให้อยู่ใต้ร่างได้อย่างแม่นยำ

"กั๋วๆ! ปล่อยข้า เจ้าสัตว์เดรัจฉานตัวนี้! ใสหัวไป อย่ามารบกวนข้ากินอาหาร!"

เกียออสตะลึงอยู่ตรงนั้น แทบไม่กล้าเชื่อสายตาของตัวเอง

เป็นเจ้าหมาโง่หรือ มันใกล้ตายแล้วไม่ใช่หรือ เหตุไฉนยังไล่ตามมาได้...

ขนของนกกพิราบปลิวกระจายไปทั่วราวกับลูกธนูยิงไปโดยรอบ แม้แต่บนร่างของเกียออสยังถูกแทงไปหลายเส้น เจ้าหมาโง่อยู่ใกล้บนร่างถูกแทงเต็มไปด้วยขนนก ดูราวกับเม่นตัวหนึ่ง

จนกระทั่งชนนททั้งหมดบนร่างนกพิราบที่สามารถถึงออกมาได้ ล้วนยิงจนหมดแล้ว เจ้าหมาโง่ก็ยังไม่ล้มลง

"กั๋ว เหตุใดเจ้าจึงยังไม่ตาย!" นกพิราบพูดเสียงแหลม

ทรงเล็บของเจ้าหมาโง่กัดตัวของนกพิราบไว้แน่น ค่อยๆ ก้มหน้าลง เลือดในปากไหลลงมาเติมตัวของนกพิราบ

"กั๋ว สกปรกจริง กั๋ว สกปรกจริงๆ" นกพิราบบ่น "เกียออส รีบมา ช่วยข้าสิ! ซ่ามันเสีย!"

เกียออสไม่ขยับเขยื้อน

"กั๋ว เกียออส!"

เกียออสสะบัดตัว ชนนทสี่เส้นที่ตรึงเกียออสเอาไว้ถูกสะบัดหลุดได้ในที่สุด มันเงยหน้าขึ้น เริ่มดูตปราณฮุ่นตุนที่เสียไปเมื่อครู่กลับมา

"กั๋ว เจ้าคิดจะทรยศนายท่านหรือ!" นกพิราบส่งเสียงโกรธเกรี้ยว ออกมา "กั๋ว ข้าไม่ให้เจ้าเอาพลังกลับไปหรอก!"

เพ็งลั่นเสียงพูด ร่างของนกพิราบก็เหมือนตุ๊กตาไม้ที่เชือกขาด ในทันใด ล้มพับลงบนพื้นในทันที ทุกส่วนของร่างกายราวกับเป็น ชิ้นส่วนประกอบ แยกออกจากกันได้ฮุ่นเต้าของเจ้าหมาโง่

ปราณฮุ่นตุนหายไปแล้ว

เมื่อครู่เกียออสเพ็งชิงพลังกลับมาได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เจ้าหมาโง่เงยหน้ามองมาทางเกียออส

เกียออสถอยหลังหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ พุดตะกุกตะกักว่า "เจ้า...เจ้าคิดจะทำอะไร"

เจ้าหมาโง่แสบะปาก แลบลิ้นออกมา

เดินมาหาป่าหามาสี ไม่เห็นหรือว่าป่าหามาใกล้ตายแล้ว!

เกียออสหางตก ยืนลิ่งเลอยู่ตรงนั้น

เจ้าหมาโง่กลับล้มลงทันใด

"นี่ เจ้าจะตายจริงๆ หรือ!" เกียออสขยับเข้าไปใกล้

เจ้าหมาโง่แลปลิ้นหายใจหอบ

"เจ้าเป็นทวารวิญญานของหฺรูเสียนันไมใช่หรือ ขอเพียงนางมาช่วยเจ้าก็ไม่ตายแล้วใช่หรือไม่" เกียออสถามอย่างร้อนใจ "จะว่าไปใครให้เจ้าทำตัวมีเมตตา พอดีเลย...ฉวยโอกาสตอนนี้ฆ่าเจ้าเสียเลย..."

เกียออสแยกเขี้ยวอย่างดุร้าย แต่ประกายในดวงตาของเจ้าหมาโง่จางลงทุกที

"ข้ายังไม่ได้ฆ่าเจ้าเลย ห้ามตาย!" เจ้าหมาโง่เขลาตัวนี้หากตายไปแล้วความแค้นของมันจะล้างได้อย่างไร เจ้าหมาโง่ต้องตายด้วยมือของมันเท่านั้น

เกียออสคายปราณฮุ่นตุนออกมาจากปาก กรอกพลังของตัวเองที่เหลือเหล่านั้นใส่ตัวของเจ้าหมาโง่

ประกายในดวงตาของเจ้าหมาโง่เปล่งแสงขึ้นมาอีกครั้ง

แย้แล้ว! รอนเจเกียออสรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป พลังของนางก็ไม่เหลืออีกแล้ว

"โง่ง!" นางด่าหนึ่งคำ

จบกัน! ไม่มีพลัง แม้แต่โอกาสที่จะกลับเป็นร่างมนุษย์ก็ไม่มีแล้ว อยากรจะได้พลังคืนมาอีกครั้ง ไม่รู้ว่าต้องบำเพ็ญเพียรอีกนานเท่าใด หลายร้อยปี...ไอ้สวรรค์ เมื่อครู่ทำอะไรลงไป! ช่างโง่เขลาเหลือเกิน!

• น้ำมันสกัดเลี้ยงของศาลตานี่ 7

ซึ่งไม่เหยียนยี่นอยู่หลังพุ่มไม้ จอมกู่นอนหมอบอยู่ข้างกายเขา แต่พวกเขาไม่มีใครโผล่หน้าออกไป ล้วนยี่นเสียบอยู่ตรงนั้นมองภาพตรงหน้า

588

เจ้าหมาโง่นอนหายใจหอบอยู่ตรงนั้น แลบลิ้นยาวมาก บนตัวมี
ขนนกสีขาวยักเต็มไปหมด ทำให้มันดูไปแล้วเหมือนเม่นตัวหนึ่ง

เพราะได้รับพลังของเกียออส มันจึงเปลี่ยนสภาพจากอาการใกล้ตาย
เป็นบาดเจ็บสาหัส

เกียออสนี่หัวหน้าและกัมน้ำลงอย่างเสียใจสุดขีด

ไอ้สุวรรณค์มันทำอะไรลงไป เอาพลังสุดท้ายของมันออกมาช่วยชีวิต
เจ้าหมาโง่ตัวหนึ่ง และยังเป็นหมาโง่ที่บังคับขึ้นใจมันอีกด้วย

บ้าจริง!

ยามนี้เองคนคนหนึ่งเดินออกมาจากหลังพุ่มไม้

เกียออสยกหูขึ้นอย่างระวังตัว จนปัญญา ใครให้ในตอนนี้นั้นมันเป็น
เพียงหมาตัวหนึ่ง ทำทางตอนนี่จึงเป็นไปตามสัญชาตญาณอย่างสิ้นเชิง

เจ้าหมาโง่เงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบากกลางครางหงิงๆ แผ่วเบา

คอหอยของมันถูกชนนบกปีกทะเล ทำได้เพียงหายใจพีตฟาดราวกับที่สูบลม
ที่ใกล้พัง

"เจ้าโง่" ซิงโมเหยียนเดินเข้าไปใกล้เจ้าหมาโง่ "เจ้าก็เหมือนเจ้านาย
ของเจ้า โง่เหลือเกิน" เขาย่อตัวลง ดิ่งชนออกมาที่ละเส้น

เจ้าหมาโง่เจ็บจนตัวสั่น แต่ไม่กล้าขัดขึ้น เพราะมันรู้ว่าซิงโมเหยียน
กำลังช่วยมันอยู่

ซิงโมเหยียนอุ้มเจ้าหมาโง่ขึ้นมาและหมุนตัวเดินกลับไป

เกียออกสตกตะลึง เขาไม่เห็นมันหรือ เขาไม่ได้จะจับมันกลับไป
อย่างนั้นหรือ

ซิงโมเหยียนไม่ได้ชะงักตีเท้าและไม่มีที่ท่าจะหันกลับมาเลย

หัวใจของเกียออกสรู้สึกถึงความว่างเปล่าขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ
ไม่มีพลังแล้ว แม้แต่ศัตรูของมันก็ยังมองข้ามการมีตัวตนของมันไป
หรือว่าหลังจากนี้เกียออกสต้องใช้ชีวิตเป็นเพียงหมาตัวหนึ่งเท่านั้นหรือ
หากจะบำเพ็ญเพียรใหม่ สะสมพลังตัวเองยังต้องรออีกนานมาก ก่อนจะ
ถึงวันนั้นเกียออกสควรจะไปที่ไหน

เจ้าหมาโง่อยู่ในอ้อมแขนของซิงโมเหยียนขยับตัว เงยหน้าขึ้น
มองมาทางเกียออกส

ซิงโมเหยียนมองข้ามการขอร้องของเจ้าหมาโง่ "เจ้าโง่ ถูกคนอื่นขาย
แล้วยังจะช่วยเขานับเงินอีก* หรือ"

ในดวงตาเจ้าหมาโง่ฉายแววไม่เห็นด้วย

"ข้าไม่ซ่ามันก็นับว่าปราณีมากแล้ว" ซิงโมเหยียนพูดอย่างเย็นชา

* ถูกคนอื่นขายแล้วยังจะช่วยเขานับเงินอีก หมายถึงโง่และซื่อป้อมาก

"ในบ้านพวกเราแม้จะไม่ขาดอาหาร แต่ก็ไม่เลี้ยงพวกแว้งกัดเจ้านาย"

เจ้าหมาโง่ยังคงคิดจะขัดขึ้น แต่ตอนที่ซิงโมเหี้ยยนกวาดตามองมา
แววดาเย็นเยือกก็ทำให้เจ้าหมาโง่ตกใจต้องอยู่นิ่งไปในทันที
เกียออสมองดูซิงโมเหี้ยยนคู้เจ้าหมาโง่เดินจากไปอย่างเงียบๆ

เมื่อกลับถึงบ้านโบราณ หลังเซียวเทียนยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดิน
เห็นเจ้าหมาโง่มีเลือดท่วมตัวก็รู้สึกตกใจ

"เหตุใดจึงบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ได้...ตายหรือยัง" เขาถามเสียงเบา
ราวกับกลัวว่าจะถูกคนในห้องได้ยินเข้า

"นับว่าเจ้าโง่นี้ดวงแข็ง" ซิงโมเหี้ยยนก็ถูกเลือดย้อมทั้งตัวเช่นกัน
เขาวางเจ้าหมาโง่ลงที่ระเบียงทางเดิน "ต้องรบกวนภรรยาเจ้าอีกแล้ว"

"เรื่องนี้ไม่เป็นไร แต่ว่า..." หลังเซียวเทียนหันหน้ามองไปทางในห้อง
พูดเสียงเบาว่า "ข้าคิดว่าจะให้ดีเจ้าบอกเรื่องนี้ให้เสี่ยวนันรู้ดีกว่า"

ซิงโมเหี้ยยนขมวดคิ้ว เขารู้ว่าด้วยนิสัยของหฺรูเสี่ยวนัน หากเกิดเรื่อง
อะไรกับคนที่เกี่ยวข้องกับนาง นางต้องนั่งไม่ติดแน่นอน

หลังเซียวเทียนเรียกภรรยาของเขาออกมาจากในห้อง ตรวจดูอาการ
บาดเจ็บของเจ้าหมาโง่

ซิงโมเหี้ยยนกลับเข้าห้องไปก็เห็นหฺรูเสี่ยวนันนั่งอยู่บนเตียง นาง
จ้องมองมาที่เขา ในแววดาฉายความตื่นตระหนกอย่างมาก

"ท่านได้รับบาดเจ็บหรือ!"

"ไม่ใช่...นี่เป็นเลือดของเจ้าหมาโง่" ซิงโมเหี้ยยนลั้งเลศกคู้ จึงตัดสินใจ
พูดความจริงออกมา

"มันเป็นอย่างไรบ้าง บาดเจ็บได้อย่างไร ตอนนั้นมันอยู่ที่ใด ข้าจะไปดูสักนิด!" นางพูดพลางจะลงจากเตียง

ชิงโมเหี้ยนกุมขมับอย่างจนใจ "เจ้าเป็นแบบนี้ยังคิดจะไปดูคนอื่นอีกหรือ ดูแลตัวเองกับลูกให้ดีกว่าก่อนจึงจะถูก"

"แต่ข้าอยากรู้ ต่อให้พวกท่านปิดบังข้า แต่เจ้าหมาโง่เป็นทวารวิญญานของข้า ข้าสัมผัสถึงมันได้!"

พอเห็นอีกฝ่ายเชิดหน้าขึ้นอย่างจริงจัง ชิงโมเหี้ยนก็ยอมแพ้ในที่สุด

"เจ้ารอข้าสักครู่ ข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน"

เสื้อผ้าของชิงโมเหี้ยนเต็มไปด้วยเลือดของเจ้าหมาโง่ เขาเดินไปที่ห้องน้ำแล้วก็ถอดเสื้อตัวนอกออกโยนเข้าไปในตะกร้าผ้า ก่อนจะเปิดก๊อกน้ำล้างมือและหน้า ตอนออกมาหูลูเสี้ยวมันยังคงอยู่ในท่าเดิม แต่เขามองออกว่าหากเขาออกมาซ้ำอีกนิด นางต้องร้อนใจจนกระโดดลงจากเตียงเองแน่นอน

"ลูเสี้ยวมัน บางครั้งเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะอดทนบ้าง" ชิงโมเหี้ยนทอดถอนใจ

"แต่ข้าเป็นห่วงนี่นา" หูลูเสี้ยวมันเศร้าใจอย่างมาก "ข้าอยากรู้ว่าเจ้าหมาโง่เป็นอย่างไรบ้าง พวกท่านไม่ยอมบอกข้า"

"ก็ได้ อีกครู่ข้าจะบอกเจ้าเอง" ชิงโมเหี้ยนเดินมาข้างเตียง ยื่นมือไปรวบผ้าห่มมาห่อตัวนางไว้ จากนั้นก็ซ้อนอุ้มนางขึ้นมาพร้อมผ้าห่ม

"ท่านจะทำอะไร" หูลูเสี้ยวมันพูดอย่างตกใจ

"พาเจ้าไปดูเจ้าหมาโง่อย่างไรล่ะ"

"วางข้างล่าง ข้าเดินเองได้..."

"ถ้าเจ้ายังพูดอีกข้าจะวางเจ้ากลับลงบนเตียง" ซิงไม่เหยียนพูดอย่างไม่พอใจ

"อย่า..." หูเสี่ยวนันจึงจำต้องยอมแต่โดยดี

ซิงไม่เหยียนอุ้มนางเดินออกไป

เจ้าหมาโง่ถูกหลังเสียวเทียนย้ายไปที่ห้องด้านข้างแล้ว ชูไปงกำลังวุ่นอยู่กับการทาสีผึ้งหอมที่นางทำขึ้นลงบนบาดแผลของมัน ประสิทธิภาพของสีผึ้งหอมนี้ดีอย่างน่าประหลาด ทาไปไม่นานก็ห้ามเลือดได้แล้ว

หูเสี่ยวนันเร่งซิงไม่เหยียนให้อุ้มนางเข้าไป ผลปรากฏว่าพอเข้าใกล้แล้วกลิ่นเลือดลอยเข้าใส่ ยังไม่ทันที่จะเห็นว่าบาดแผลของเจ้าหมาโง่เป็นอย่างไร นางก็รู้สึกปั่นป่วนท้องขึ้นมาแล้ว

โชคดีที่ซิงไม่เหยียนจับจ้องสีหน้าของนางอยู่ตลอด เห็นอาการแล้วจึงรีบพานางออกไป

หูเสี่ยวนันอยู่ตรงระเบียงทางเดินข้างนอกอาคารเจียนจันฟ้ากลมดินทลาย แม้แต่ผ้าห่มยังเปื้อนอาเจียนไปหมด

"รู้หรือไม่ ข้าอยากตีเจ้าสักตั้งจริงๆ" ซิงไม่เหยียนพูดออกมาทีละคำ

หูเสี่ยวนันทำหน้าเศร้า "ข้าคิดไม่ถึงว่าจะเป็นอย่างนี้" เมื่อก่อนต่อให้เป็นสภาพนองเลือดเพียงใดนางล้วนเคยเห็นมาหมด และไม่เคยมีอาการไม่สบายตัวอะไรเลย

หูเสี่ยวนันมองดูสีหน้าเคร่งเครียดของเขาพอลางขยับเข้าใกล้อย่างรวดเร็ว "หรือไม่... อีกครู่ท่านตีเบาๆ สักนิด"

ชิงโมเหียนนกล้ำเนื้อแก้มกระดูกบๆ

"หรือว่า...มัดไว้ก่อนแล้วค่อยดี" นางลองหยั่งเชิงทดสอบขีดความอดทน
ของเขา "ถ้าท่านไม่พอใจ ก็ให้ท่านทำไปด้วยดีไปด้วยก็ได้..."

ชิงโมเหียนเอามือปิดปากของนางไว้

เลือดในกายของเขาคำรามอย่างไรเสียงดังแล้ว เจ้าตัวเล็กนับวัน
จะยิ่งเอาใหญ่ขึ้นทุกที

หูเสี่ยวหนกกลับมีสีหน้าได้ใจ นางนับว่าได้ครูดีสินะ

ชิงโมเหียนอุ้มนางกลับห้อง ก่อนจะเปลี่ยนผ้าห่มแล้วก็ไปหาอะไร
มาให้นางกินอีกครั้ง

หลังรูดว้ายอยู่พักใหญ่ ท้องฟ้าข้างนอกก็สว่างแล้ว

"ท่านก็เหนื่อยแล้วกระมัง รับประทานอนิสกนิต" พอกินอิมท้องแล้ว
หูเสี่ยวหนกจึงพบว่าชิงโมเหียนมีท่าที่เหนื่อยล้า

ชิงโมเหียนพลิกเปิดผ้าห่ม แล้วขยับเข้าไปข้างกายนางอย่าง
ระมัดระวัง

หูเสี่ยวหนกราวกับตัวหนอนขยับดุ๊กดิ๊กอยู่ในอ้อมกอดของเขา
เอามือโอบเววของเขา แล้วหนุนหัวบนแผ่นอกของเขา

"ตอนนั้นบอกข้าได้แล้วกระมัง...เรื่องเจ้าหมาโง่"

ครั้งนี้ชิงโมเหียนไม่ได้ปิดบัง เขาเล่าเรื่องของเกี่ยออกสคร่าๆ
หนึ่งรอบ

ตอนได้ฟังมาถึงสุดท้ายที่เจ้าหมาโง่ถูกเกี่ยออกสช่วยเหลือชีวิตเอาไว้
หูเสี่ยวหนกก็ตกใจเบิกตาโต

"นี่เรียกว่าทั้งรักกันและทำร้ายกันหรือไม่"

ซึ่งไม่เหยียนถูกนางทำให้หัวเราะ "ในสมองของเจ้าคิดอะไรบ้าง"

"เหตุใดท่านจึงไม่พาเกียออสกลับมาด้วย"

ซึ่งไม่เหยียนมองนางอย่างไม่เข้าใจ "เจ้าคิดว่าข้าควรจะพามันกลับมาด้วยหรือ"

"ใช่แล้ว เพราะสุดท้ายเกียออสยังเลือกที่จะช่วยเจ้ามาไง"

"แต่เกียออสคือศัตรู" ซึ่งไม่เหยียนลูบหัวของหูลูเสียวนัน "คือสุนัขหนึ่งในสี่สุรร้าย ข้าเร้วมันต้องได้รับพลัง เปลี่ยนกลับมาเป็นปีศาจกินคนอีกแน่นอน"

"แต่นั้นเป็นเรื่องหลังจากนี้อีกหลายร้อยปี อย่างน้อยตอนนี้เกียออสก็ยังไม่กลายเป็นปีศาจกินคน และไม่ได้ฆ่าเจ้ามาไง" หูลูเสียวนันคิดว่าตัวเองมีเหตุผลเต็มเปี่ยม "ตอนนี้ข้าไม่มีพลังแล้ว ท่านทิ้งนางไว้ข้างนอกเช่นนั้นน่าสงสารมากนะ"

"เจ้าจะสงสารแม้แต่ศัตรูไม่ได้" ซึ่งไม่เหยียนเอ่ยอย่างปวดหัว เห็นนางยังอยากจะทำต่อไป เขาจึงจุ่มพิตบนหัวของนาง "ข้าเหนื่อยมาก นอนก่อนสักครู่ได้หรือไม่"

หูลูเสียวนันหยุดความคิดที่จะปวดตอลงในทันที นางขยับหัวเข้ามาในอ้อมกอดของเขากครั้ง ไม่ช้าก็นอนหลับไปก่อนเขาเสียแล้ว

"เสียวนันเอ๋ย เจ้าเด็กโง่" ซึ่งไม่เหยียนพูดเสียงเบา ขยับหัวแนบบนมของนาง ลมหายใจค่อยๆ สม่่าเสมอตามนางไป

589

หลังผ่านการพักผ่อนมาหลายวัน ร่างกายของหรรุเสียวนั้นฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว

กลางคืนนอนหลับสนิทมาก ของที่กินลงไปล้วนอาศัยชูไปถงเป็นคนทำทั้งหมด ในอาหารและน้ำแกงชั้นเหล่านั้นมักจะมีเครื่องหอมอะไรแปลกๆ แต่ของเหล่านี้กลับทำให้สีหน้าของนางมีเลือดฝาดขึ้นทุกวัน

"อีกไม่กี่วันเจ้าก็เคลื่อนไหวตามใจชอบได้แล้ว" ซึ่งไม่เหยียนเอาอาหารเข้าเข้ามา มองดูนางกินอาหารอย่างตะกละตะกลามบนเตียง ด้วยความพอใจ

ในปากของหรรุเสียวนั้นยัดอาหารไว้เต็ม สองแก้มตุงขึ้นมา "ข้าอาบน้ำเองได้หรือไม่"

หลายวันมานี้นางเคลื่อนไหวเองไม่ได้เลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการอาบน้ำทำได้เพียงใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นเช็ดตัว นางรู้สึกที่ตัวเองสกปรกมาก

"เรื่องนี้ต้องไปถามแม่นางชู ถ้านางบอกว่าได้ก็ได้อ" ซิงโมเหยียนนั่งบนเก้าอี้ก้มลงมองมือถือ แล้วเงยหน้ามองมาทางนางอยู่บ่อยครั้ง

หูเสี่ยวฉวนในปากกินอาหาร ดวงตากลบจ้องเขาไม่วางตา

วันนี้เขาสวมเสื้อคอจีนสีดำตัวหนึ่ง โคนหมวด ผมเปียกลมมาดๆ เห็นได้ว่าเขานี้เพิ่งอาบน้ำมา ตมดูแล้วมีกลิ่นของครีมาบน้ำ

เทียบกันแล้ว เออ...นางสกปรกกว่าอย่างเห็นได้ชัด ความรู้สึกแบบนี้แย่มาก

หูเสี่ยวฉวนก้มลงกินอาหารคำโต

"ระวังจะสำลัก" ซิงโมเหยียนเตือนสตินาง แท้จริงแล้วสายตาของเขาสังเกตเห็นท่าทางของนางก่อนแล้ว

"ท่านดูอะไรอยู่ จริงจังแบบนี้" นางแอบมองมือถือของเขา

"วันนี้มีปู่อหลุนจะส่งหยกโบราณชุดที่สามขึ้นมา ร้านอู่ซันในตำบลก็เริ่มสลักมนตร์แล้ว แต่ไม่รู้ว่าคุณประสิทธิภาพเป็นอย่างไรบ้าง ยังรอการทดสอบอยู่"

"จะให้ข้าช่วยหรือไม่" นางเงยหน้าขึ้น ดวงตาเปล่งประกาย เรื่องมนตร์นางรู้มากกว่าซิงโมเหยียน ยากนักจะเจอเรื่องที่น่าจะช่วยได้เช่นนี้

ซิงโมเหยียนยกมูมปากยิ้ม "ถ้าเจ้าอยู่นี่ๆ เชื้อฟิงข้าจะใคร่ครวญดู... ถึงตอนนั้นให้เจ้ามาช่วยเหลือ"

ดีเหลือเกิน! ในที่สุดนางก็ไม่ต้องนอนเป็นหนอนข้าวสารอยู่ที่นี้แล้ว การนอนพักฟื้นอยู่บนเตียงทุกวันแท้จริงแล้วเป็นเรื่องน่าเบื่อมาก นางรู้สึกตัวเองแทบจะมีเห็ดงอกออกมาจากตัวอยู่แล้ว

หลังอาหารเช้า ซิงโมเหยียนเก็บอุปกรณ์กินอาหารออกไป

หฐเสี้ยนนั้จ้งมอณาพิกาบณณ้ง หลังจกนั้หนึ่งช่วโมง
ซิงม่เหี้ยนจิงเฝล่หน้ามาอีกคร้ง

"มาเถอะ ซ้ำช่วยใส่เสื้อผ้าให้เจ้า ในที่สุดเด็กดีของพวกเรา ก็เดิน
ออกจกห้องได้แล้ว" ซิงม่เหี้ยนอรามณดีอย่างหาได้ยาก

หฐเสี้ยนนั้ยอมมีอรามณดีไม่เลวเช่นกัน ก็เหมือนกับคนคนหนึ่ง
ที่ถูกข้งอยู่ในกรงมาเป็นเวลานาน ได้รับอิสรภาพในที่สุด

ซิงม่เหี้ยนประคองนางเดินออกจกห้อง เดินบนระเบียงทางเดิน
ไปที่ห้องหนังสืออย่างช้าๆ

เจ้าหมางั้พันผ้าพันแผลไว้เต็มตัวเหมือนกับม่มี
พอหฐเสี้ยนนั้เห็นม่ก็โบกมือทักทายม่ทันที "ไฮ เจ้าสบายดี
หรือม่"

เจ้าหมางั้นั่งตัวแข็งอยู่บนพื้น ปลายหางโบกไปมา
"ม่ันดูเหมือนอรามณดีม่ค่อยดี" หฐเสี้ยนนั้พูดอย่างสงสัย
"คงเป็นอาการตกค้างหลังบาดเจ็บสาหัส" เสียงของม่ปุ้อหลุน
ดังลอยมา

หฐเสี้ยนนั้เงยหน้าขึ้นเห็นม่ปุ้อหลุนกับหลังเขียวเทียนยืนอยู่ตรง
ทางเดี่ยวของระเบียงทางเดิน กำลังส่งยิ้มให้นาง

"รู้สึกอย่างไรบ้าง" หลังเขียวเทียนถาม
"ดีมาก" พอดวงตาของหฐเสี้ยนนั้ประสานกับดวงตาดอกท้อของ
หลังเขียวเทียนแล้ว นางก็รู้สึกตาพร่า แต่จะให้กั้มหน้าหลบสายตา
นางก็รู้สึกเสียมารยาท "หลายวันนี้โชคดีที่มีพี่ซู่"

"ทุกคนล้วนไม่ใช่คนนอก ใครช่วยอะไรได้ก็ช่วย คนที่ทำได้ก็ทำมาก

สักหน่อย" มู่ป้อหลุนพูดต่อ "จะว่าไประยะนี้เจ้าหมาโง่ติดปกติไปบ้างจริงๆ ดูเหมือนเป็นปีศาจผีดิบ"

ทุกคนพากันมองไปทางเจ้าหมาโง่

เจ้าหมาโง่สะบัดหางอีกครั้ง

อืม... น่าสงสัยมากจริงๆ หากเป็นเมื่อก่อน เจ้าหมาโง่จะต้องลิ่งตัว
เรียกร้องความสนใจ กระดิกหางให้ทุกคนเห็นแล้ว

"อาจเป็นเพราะไม่มีหมาตัวเมียให้คลอเคลียแล้ว เลยเหงานไป
เล็กน้อย" มู่ป้อหลุนพูดโพล่งออกมา

ซิงโม่เหยียนเหล่ตามองเขา มู่ป้อหลุนรู้สึกว่ายายตานั่นค่อนข้าง
เย็นชา เขาจึงหัวเราะแหยๆ สองทีแล้วเปลี่ยนเรื่องพูดไป

"หยกโบราณข้าเอามาด้วยแล้ว เสียวนั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องนี้
เจ้ามาดูสักนิดเถอะ"

พอเข้าห้องหนังสือแล้ว ซิงโม่เหยียนก็วางหูเสี่ยวนันลงบนเก้าอี้
จากนั้นหยิบแผ่นหยกออกมาให้นางดู

"นี่เป็นของที่บ้านสกุลมู่ผลิต นี่เป็นของที่ร้านอวี่ซันผลิต" ซิงโม่เหยียน
อธิบายให้นางฟัง "เจ้าคิดว่าอันไหนดีกว่า"

หูเสี่ยวนันดูแผ่นหยกต่อกันหลายแผ่น สุดท้ายยังให้มู่ป้อหลุน
ลองตั้งเป็นค้ายกขนาดเล็กขึ้นมาในลานบ้านไปหลายชิ้น

"ประสิทธิภาพล้วนไม่เลว" หูเสี่ยวนันประเมิน "คิดไม่ถึงว่าฝีมือของ
ร้านอวี่ซันจะไม่ด้อยไปกว่าจอมเวทย์มืออาชีพเหล่านั้นเลย"

"อย่างนั้นก็มอบให้ร้านอวี่ซันไปทำก็แล้วกัน" ซิงโม่เหยียนตัดสินใจ
เรื่องนี้แล้วก็พูดคุยกับมู่ป้อหลุนเรื่องที่จะตั้งค้ายกบนเขา

"ข้าโยกจอมเวทจากทางบ้านมาสิบคน พวกเขาจะช่วยตั้งค่ายกลบนเขา มู่ป้อหลุนพูด "ท่านวางใจได้ ล้วนเป็นคนทีข้าเลือกเอง เป็นคนทีไว้วางใจได้"

ทางสุสานโบราณไม่ใช่ให้ใครคนใดเข้ามาก็ได้ โดยเฉพาะตอนนี้หฺรูเสี่ยวนันตั้งครุฑแล้ว ซิงไม่เหยียนก็ยิ่งหวาดระแวงไปหมด

จอมเวทสิบคนที่สกุลมู่ส่งมากลางคืนพักอยู่ในตัวตำบล กลางวันจึงขึ้นเขาไปตั้งค่ายกล

ตามที่แผนที่ของซิงไม่เหยียนแสดงไว้ ค่ายกลล้อมสุสานโบราณไว้เป็นชั้นๆ มีค่ายกลสิบกว่าค่ายเชื่อมกัน ไม่ว่าจะปีศาจอะไรบุกเข้ามาตัวที่อ่อนแอจะถูกค่ายกลระเบิดเป็นผุยผงทันที ตัวที่แข็งแกร่งหากไม่รีบหนีไปก็จะถูกดึงเข้าไปกลางค่ายใหญ่ตรงกลาง หากเข้าถึงจุดควบคุมค่ายคิดจะหนีก็ยากแล้ว

นานทีอากาศจะดีแบบนี้ หฺรูเสี่ยวนันจึงตามซิงไม่เหยียนไปตรวจดูสภาพการตั้งค่ายกลแต่ละค่ายบนเขา

"ค่ายกลนี้ดูแล้วค่อนข้างคืบตानะ"

"ต้องรู้สึกคืบตาอยู่แล้ว นี่เป็นค่ายกลที่หฺรูอี้ใจหวังเอาไว้" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ

หฺรูเสี่ยวนันเดินเหนื่อยแล้ว งอแงจะให้ซิงไม่เหยียนแบกขึ้นหลัง ทั้งสองคนเดินบ้างหยุดบ้าง จนกระทั่งมาถึงหน้าสุสานโบราณ

"วันหน้าเซียนซางก็ไม่ต้องลำบากอย่างนั้นแล้ว" หฺรูเสี่ยวนันโอบคอของซิงไม่เหยียนพลงแย้มยิ้มราวกับดอกไม้แดดอกหนึ่ง

มู่ป้อหลุนนำคนของเขาทำงานวุ่นอยู่หน้าสุสานโบราณ เห็นพวก

ซิงไม่เหยียนมากก็เดินเข้ามาหา

"เอ๋? เจ้าหมาโง่ก็มาด้วยหรือ" มูป้อหลุนมองไปทางด้านหลังของพวกซิงไม่เหยียน

"ระยะนี้มีน้ันอารมณ์ไม่ค่อยดี ดังนั้นจึงอยากพามันมาเดินเล่น...เอ๋? เจ้าหมาโง่ เจ้าจะไปทีใด" ตอนหฺรูเสี่ยวน้นหันหน้าไปก็พบว่าเจ้าหมาโง่ มุดเข้าไปในพุ่มไม้ละแวกนั้นแล้ว

หฺรูเสี่ยวน้นเรียกอีกหลายที เจ้าหมาโง่เพียงส่งเสียงเห่าสองที เป็นการตอบรับ แต่ไม่ได้วิ่งกลับมาในทันที

"ช่างเถอะ ปล่อยให้มันไป อย่างไรเสียตอนนี้ทุกที่บนเขาล้วนมีค่ายกล ไม่มีอันตรายอะไร" มูป้อหลุนพูดเกลี้ยกล่อมนาง

ทุกคนเดินรอบสุสานโบราณครู่หนึ่ง แล้วดูค่ายกลที่เพิ่งตั้งใหม่หลายจุด ซิงไม่เหยียนจึงพาหฺรูเสี่ยวน้นกลับไป รอจนพวกเขากลับถึงบ้านโบราณจึงพบว่าเจ้าหมาโง่ไม่ได้กลับมาด้วย

"แปลกจริง มันวิ่งไปที่ไหนกัน" หฺรูเสี่ยวน้นพูดพิมพ์

"เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง ถึงตอนอาหารเย็นมันก็กลับมาเอง" ชูไปถงพูดปลอบใจ "ข้าเคียวน้ำแกงกระดูกหมูเอาไว้ เย็นนี้ยังเหลือกระดูกชิ้นใหญ่ ให้มันชิ้นหนึ่งด้วย"

ทว่าเมื่อถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว เจ้าหมาโง่ยังคงไม่โผล่หน้ามา

ชูไปถงวางกระดูกของมันชิ้นนั้นไว้ในถาดอาหาร ช่วงที่กลับไปยกอาหารที่ห้องครัว ถาดอาหารนั้นก็ว่างเปล่าแล้ว

"มันต้องกลับมาแล้วแน่นอน" หฺรูเสี่ยวน้นขยับเข้าไปใกล้ชูไปถง จ้องตรงไปยังถาดอาหารที่ว่างเปล่า "ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียว..."

590

ชิงโมไม่เหยียนกับหลิงเซียวเทียนพูดคุยกันในห้องหนังสือ ทันใดนั้น
ชิงโมไม่เหยียนก็เงยหน้ามองออกไปนอกประตู

หลิงเซียวเทียนก็รู้สึกถึงความผิดปกติเช่นเดียวกัน จึงเอ่ยถามขึ้นว่า
"ได้ยินเสียงอะไรหรือไม่"

"มีคนเปิดประตูใหญ่ของบ้าน"

ในเวลากลางคืนแบบนี้ ประตูบ้านโบราณลงกลอนไว้นานแล้ว
ถึงแม้บนเขาไม่มีทางมีโจรเข้ามาได้ และต่อให้มีพวกปีศาจพวกมันก็
ไม่มีทางเข้าทางประตู

"เป็นไปได้หรือไม่ที่เจ้าหมาโง่กลับมาแล้ว และเสี่ยวหนัไปเปิดประตูให้"
หลิงเซียวเทียนเอ่ย

จากนั้นทั้งสองคนก็ออกมาตรวจดู เห็นประตูหน้าปิดจับไว้

ชิงโมไม่เหยียนขมวดคิ้ว รีบหมุนตัววิ่งไปที่ห้องหลัก ภายในห้องไม่มี

เงาร่างใครอยู่เลย

"เจ้าอย่าเพิ่งร้อนใจ ดูท่าถงถงก็อยู่กับนางด้วย" หลังเชียวเทียน ถือมือถือโบทไปมาอย่างจนใจ "เมื่อครู่ข้าโทรศัพท์ พบว่ามือถือของถงถง ทิ้งไว้ในห้องครัว"

"ช่างเป็นคนที่ทำให้กังวลได้ตลอดจริงๆ" ซึ่งไม่เหยียนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ก่อนจะออกจากบ้านโบราณไปพร้อมหลังเชียวเทียน และปล่อยจอมกู่ ออกมา สะกดรอยตามพวกนางขึ้นไป

"วางใจเถอะ บนเขาตอนนี้ล้วนมีค่ายกล ปิศาจเข้ามาไม่ได้" หลังเชียวเทียนพูดเกลี้ยกล่อมอีกครา

เวลาเดียวกันนั้นหฺรูเสี่ยวหนันกับซู่ไปถงกำลังซ่อนตัวอยู่หลังพงหญ้าเตี้ย แห่งหนึ่ง

ต่อให้ซู่ไปถงจะใจเย็นดูจสายน้ำ ก็ถูกหฺรูเสี่ยวหนันทำเสียจนไม่รู้ว่า จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี พวกนางมุดเข้าไปในพงหญ้า ทำให้ตัวเต็มไปด้วย เศษหญ้าเศษใบไม้ตั้งแต่บนจนถึงล่าง แม้แต่ที่ผมก็มีเช่นกัน

"เจ้าไม่กลัวว่ากลับไปแล้วซึ่งไม่เหยียนจะถลึงตาดูเอาหรือ" ซู่ไปถง ถามเสียงเบา

หฺรูเสี่ยวหนันยู่ปาก "กลัวสิ แต่ข้าเป็นห่วงเจ้าหมางเช่นกัน ระยะนี้ มันผิดปกติเกินไป ที่นี้ต้องมีอะไรแน่นอน ซู่...เจ้ารีบดูตรงนั้นสิ" นาง คล้องคอของซู่ไปถงเอาไว้

ซู่ไปถงอย่างไรก็นับเป็นคนโบราณ ต่อให้ค่อยๆ เคยชินกับชีวิต ในโลกนี้ แต่กับการสัมผัสใกล้ชิดของคนยุคปัจจุบันแบบนี้ยังคงปรับตัว ไม่ค่อยได้นัก

"รีบดูสิ นั่น!" ด้านหูลีเยว่นันไม่รู้ตัวเลย ยังคงโยกคอกของซูไปถอง
พลงเอื่อยอย่างร้อนใจ

ซูไปถองรู้สึกเหมือนตัวเองถูกโยกจนมึนงงไปหมดแล้ว "ลีเยว่นัน
รีบปล่อยมือ"

"อ้อ ขอโทษด้วย" หูลีเยว่นันแลบลิ้น "เจ้าดู ตรงนี้ยังมีเศษกระดูก
ที่กินเหลืออยู่"

ซูไปถองก้มหน้าลงดู "เป็นของที่กินเหลือไว้จริงๆ"

"เจ้ารู้ได้อย่างไร" หูลีเยว่นันถาม

"เพราะเจ้าหมางอยู่ตรงนั้นอย่างไรเล่า" ซูไปถองชี้นิ้วไป

ท่ามืดเกินไป เจ้าหมางเองก็มีขนสีดำ ในตอนนี้นางจึงสังเกตเห็นว่า
ในพงหญ้ามีเงาร่างหนึ่งขดตัวอยู่

"เหตุใดมันจึงไม่กลับบ้าน ต้องมานอนที่นี้ให้ได้" หูลีเยว่นันไม่เข้าใจ
มากยิ่งขึ้น

"เจ้าดูตรงนั้นสิ" ซูไปถองชี้ไปอีกทางหนึ่ง

หมาขาวตัวหนึ่งคอดก นิ่งอย่างเปื้อน่ายอยู่ใต้แสงจันทร์

"เป็นเกียออส!" หูลีเยว่นันส่งเสียงพูดอย่างตกใจ "เจ้าหมางตัวดี
กล้ามาสร้างรังรังกนอกบ้านหรือ..."

ซูไปถองแทบจะกลั้นไม่อยู่ เกือบจะส่งเสียงหัวเราะออกมาแล้ว

หลังจากความตื่นเต้นตกใจ หูลีเยว่นันก็เศร้าใจขึ้นมาทันที
"ซึ่งไม่เหยียนไม่ยอมรับเกียออสไว้ เพราะก่อนหน้านี้เกียออสทำร้ายเขา
ซ้ำซ้ำใจความโกรธแค้นของเขาได้ เพราะตอนนั้นเขาก็โกรธมากเช่นกัน
อยากจะทำเกียออสด้วยมือตัวเองเลย...แต่ตอนนี้เกียออสได้ชดใช้กับ

เรื่องนี้แล้ว และยังช่วยชีวิตเจ้าหมางไว้อีกด้วย..."

"เรื่องนี้เจ้าไปปรึกษาชิงโมเหียนก่อนดีกว่า" ชูไปถองแตะไหล่ของ หูเสี้ยวหนักอย่างจนใจ "ตึกเกินไปแล้ว ถ้าพวกเรายังไม่กลับไปเกรงว่า พวกเขาคงจะรู้เรื่องเข้า"

หูเสี้ยวหนักจำเป็นต้องพยักหน้า พวกนางสองคนมุดไปมุดมาในพงหญ้า กว่าจะมุดออกมาได้ไม่ถนัดนัก

"ไม่ต้องรอให้กลับไป ตอนนี้พวกเรารู้เรื่องแล้ว" หลังเขียวเทียน ยืนอยู่บนทางเล็กที่มีแสงจันทร์สาดส่อง ใบหน้าสีน้ำผึ้งมีรอยยิ้มอ่อนโยน คนที่ตรงกันข้ามกับเขาโดยสิ้นเชิงก็คือชิงโมเหียนที่ยืนอยู่ข้างหลัง เขานั่นเอง

เอ่อ... น่ากลัวชะมัด... หูเสี้ยวหนักขยับหลบไปข้างหลังชูไปถองเล็กน้อย หลังเขียวเทียนมองสำรวจพวกนางสองคน ร่างของทั้งสองเต็มไปด้วย เศษหญ้าเศษใบไม้ เหมือนกับเด็กป่าที่ไร้บ้านอย่างไรอย่างนั้น

"ชิงโมเหียน เสี้ยวหนักจะพารรยาของข้าเสียคนแล้ว" หลังเขียวเทียน กล่าว

ชิงโมเหียนแม้ริมฝีปากแน่นไม่ได้พูดต่อ

ชูไปถองก็รู้สึกขัดใจเช่นกัน เดิมทีนางเป็นห่วงว่าหูเสี้ยวหนักออกมา เพียงลำพังอาจจะก่อเรื่องอะไรขึ้นมา ดังนั้นจึงรับปากออกมาด้วย คิดไม่ถึงว่าหูเสี้ยวหนักกลับพานางมามุดพงหญ้าเช่นนี้

หลังเขียวเทียนดึงตัวรรยาของเขาเดินจากไปก่อน เขาเดินไปพลาง บ่นไปพลางว่า "ดูผมของเจ้าสิ เสื้อผ้าของเจ้า...มีเศษหญ้าปักพราราวกับขนเม่นแล้ว...รอยเปื้อนอีก ไม่รู้ว่าใช้น้ำล้างออกได้หรือไม่..."

ไม่ได้การ เหมือนจะล้างมือออก รอกลับไปแล้วซ้ำจะช่วยล้างให้เจ้า..."

หฐเสียวนันแอบกัดลื้นตัวเอง ดูไม่ออกเลยจริงๆ ว่าหลังเชียวเทียน ก็มีช่วงที่เจ้าเล่ห์กั๊กลอกแบบนี้เช่นกัน เห็นได้ชัดว่าคิดจะหาเศษหาเลย กับซู่ไปถง

"ดูอะไร ยังไม่มานี่อีก" เสียงของซิงโมเหยียนดั่งขึ้นขัดความคิด ของนาง

หฐเสียวนันเผยรอยยิ้มเก๋อเชิน "ซ้ำจะกล้าไปได้อย่างไร ถ้าท่าน โกรธแล้วซ้ำรีบหนีไปดีกว่า จะได้ไม่ถูกตี"

ซิงโมเหยียนในดวงตาฉายความตกใจ นี่เป็นครั้งแรกที่นางกล้า ขัดคำสั่งเขาต่อหน้า

"ยังกล้าหนีอีกหรือ ตั้งครรรค์แล้วมีความกล้ามากขึ้นนะ"

"ใช่แล้ว เพราะตอนนี้ความกล้าของซ้ำใหญ่เป็นสองเท่า" นางยื่นนิ้วชี้ กับนิ้วกลาง ทำเป็นรูปตัว 'V'

ซิงโมเหยียนถูกนางทำให้โกรธจนพอใจ ก่อนจะเดินเข้าไปหานางเอง "เจ้าใจร้ายพอจะทิ้งซ้ำพาลูกหนีไปหรือ"

หฐเสียวนันเหมือนตั้งใจคิดสักครู่ ดวงตาก็ยกโค้งขึ้นทันที "ใจร้าย ไม่พอ"

ซิงโมเหยียนยกมูมปากยิ้ม

แท้จริงแล้วระหว่างทางที่เขาดำเนินมาคิดว่าพอเจอนางแล้วจะสั่งสอน นางดีๆ สักหน่อย แต่เมื่อเห็นใบหน้าที่มีรอยยิ้มสดใสแล้ว เขาก็รู้สึก ว่าตัวเองไม่ได้โกรธอย่างนั้นแล้ว

"แบบนี้จึงจะถูก เอาแต่โกรธจะแก้เร็วได้นะ" นางยื่นมือไปกุมหน้า

ของเขาไว้ แล้วพรมจูบไปทั่วใบหน้า

เศษหญ้าที่ปักอยู่บนผมของนางแทงใบหน้าซึ่งไม่เหยียนจนเจ็บ เขาพยายามหลบ แต่ยังคงถูกนางเอาเศษหญ้าแทงไปทั่วใบหน้าเขา

"เจ้าคิดว่าพูดจาบ้ายเบี่ยงก็หมดเรื่องแล้วหรือ เมื่อครู่พวกเจ้า มุดเข้าไปทำอะไรในพงหญ้า" ซิงโมเหยียนหรีตาเอ่ยถาม

หฺรูเสี่ยวันรู้ว่าปิดบังไม่ได้ จึงจำต้องพูดออกมาตามตรง

"เกียออสยังอยู่บนเขาหรือ" ซิงโมเหยียนได้ฟังหฺรูเสี่ยวันเล่าคร่าวๆ จบก็ค่อนข้างประหลาดใจ เดิมที่เขาคิดว่าเกียออสต้องหลบหนีไปแล้วแน่นอน บนเขาทุกที่ล้วนมีค่ายกล เกียออสเป็นปีศาจต่อให้ไม่มีพลังแล้ว แต่ค่ายกลเหล่านั้นกลับทำให้เกียออสรู้สึกไม่สบายตัว ลองถามดูก็ได้ว่า ใครกล้าเอาชีวิตมาเสี่ยง อยู่ในสถานที่ที่ทำให้ไม่สบายตัวได้ตลอดเวลา แบบนี้ทุกวัน

"ข้าคิดว่าเจ้ามาโง่คงจะเป็นห่วงเกียออสกระมัง มันยังขโมยกระดูกของตัวเองออกไปเลย ท่านไม่ยอมรับเกียออสไว้...เจ้ามาโง่ก็ จำต้องสร้างรังรักไว้นอกบ้านนะสิ"

รักรังนอกบ้าน...ซิงโมเหยียนยกมือกุมหน้าผาก เจ้าตัวเล็กคนนี้
ในสมองคิดอะไรอยู่บ้าง

เขายื่นมือไปโอบเอวของนาง "ไป พวกเรากลับกันก่อน"

"เอ? แล้วพวกเจ้ามาโง่..."

"ถ้าพวกมันอยากจะอยู่ข้างนอกก็ปล่อยพวกมันไปเถอะ ถ้าเจ้า เป็นห่วงก็เปิดประตูไว้ให้พวกมัน" ซิงโมเหยียนสีหน้าเรียบเฉยพานาง เดินไปทางบ้านโบราณที่อยู่บนไหล่เขา

หุสเสียวนั่นตกตะลึงไปครู่ใหญ่ กว่าจจะรู้ญัยคำพูดของอีกฝ่าย
"ท่าน...ท่านตกลงแล้วหรือ!"

เพราะเขาไม่ได้บอกว่าจะไล่เกียออสไป นั่นก็คือตกลงแล้ว

"แต่ถ้าคิดจะให้เกียออสอยู่ในบ้านโบราณล่ะก็ข้ามีเงื่อนไขหนึ่งข้อ"
ชิงโมเหี่ยยนพูดอย่างเคร่งเครียด "เจ้าต้องเก็บมันเป็นทหารวิญญาณ
ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้ข้าจะให้คนโยนมันลงเขาไป"

เพิ่งสิ้นเสียงพูดของชิงโมเหี่ยยน ก็เห็นเจ้าหมาโง่มุดออกมาจาก
ในพงหญ้าทันที มองดูพวกเขาด้วยดวงตาเปล่งประกายมีความสุขปลาง
สายหางไปมา

ข้างหลังตัวมัน มีหมาขาวเกียออสเดินคอตตามออกมา

ชิงโมเหี่ยยนเหลือบมองพวกมันแวบหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไรอีก ก่อนจะ
พาหุสเสียวนั่นกลับไปที่บ้านโบราณ

ตอนมาถึงประตูใหญ่ หุสเสียวนั่นอดใจไม่ไหวแอบหันไปมองแวบหนึ่ง
ก็เห็นเพียงเจ้าหมาโง่กับเกียออสเดินตามกันมา

591

ทางสุสานโบราณจัดวางค้ายกลเสร็จแล้ว การวางฝังตำบลงก็มี
พัฒนาการตามไปด้วยเช่นกัน

ถึงแม้จะไม่หนาแน่นเหมือนบนภูเขา แต่ก็มีการกำหนดตำแหน่ง
ชัดเจน

ไม่ว่าปีศาจอะไรจะโผล่เข้ามาในตำบลงจากมุมใดล้วนสะกิดให้ค้ายกล
ทำงาน

"ระยะนี้ปีศาจที่กล้าเข้ามาในตำบลงลดลงอย่างเห็นได้ชัด" มู่ป้อหลุน
ส่งคนไปแอบจับตาดูที่ตำบลงอยู่หลายวัน เขาตีฆาตกรรมหนึ่งอีกแล้วก็
โยนเอกสารฉบับหนึ่งให้ซิงโมเหยียน "รู้หรือไม่ ตอนที่เข้าไปทำเรื่อง
ขอเปิดสำนักงานจอมเวท พวกคนของเทียนตั้งซีเยวี่ตกใจจนลูกตา
แทบหลุดออกมาแล้ว"

ซิงโมเหยียนหยิบเอกสารขึ้นมาอย่างช้าๆ นั่นคือหนังสือยื่นคำร้อง

ขอเปิดสำนักงานจอมเวท

"ท่านกรอกเอกสารนี้ให้เสร็จ พู้งนี้ข้าจะไปที่สมาคมเทียนตั้งซีเยวี่อีกครั้ง" มู่ป้อหลุนพูด

"ตอนไปที่นั่นต้องระวังตัวด้วย" ซิงโม่เหยียนหยิบปากกาหมึกซึมด้ามหนึ่งออกมา มู่ป้อหลุนแอบจ้องไปที่มือของเขา จนกระทั่งเขากรอกเอกสารเสร็จ จึงได้ผ่อนลมหายใจยาว "ซิงโม่เหยียน สวรรค์ไม่ยุติธรรมเลย"

"ทำไมหรือ" ซิงโม่เหยียนเหมือนไม่เข้าใจ

"ท่านก็นับเป็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง" มู่ป้อหลุนไม่พอใจ "เหตุใดแม้แต่อักษรสมัยปัจจุบันยังเขียนได้ดีเพียงนี้"

ซิงโม่เหยียนเอียงหัวเล็กน้อย เหมือนกำลังครุ่นคิดอย่างจริงจัง "อืม...นี่เป็นพรสวรรค์ อิจฉาไปก็ไม่ได้มา"

มู่ป้อหลุนแทบจะกระอักเลือดออกมา หน้าของรองตุลาการใหญ่จริงๆ แม้แต่คำชมตัวเองก็สามารถทำให้คนโกรธจนแทบตายได้สองคน

เสียงหัวเราะดังลอยมาจากกลางลานบ้าน

มู่ป้อหลุนหันมองไปทางหน้าต่าง เห็นหรุเสี่ยวนันกำลังช่วยชูไปถองเปลี่ยนยาให้เจ้าหมาโง่

บาดแผลบนตัวเจ้าหมาโง่หายดีแล้ว แต่บริเวณที่แผลหายแล้วกลับไม่มีขนงอกขึ้นมา กลายเป็นหย่อมตรงนั้นตรงนี้ น่าเกลียดเหลือเกิน

หรุเสี่ยวนันหัวเราะร่วน เจ้าหมาโง่ดูเหมือนจะโกรธ ขดตัวอยู่ในที่นอนไม่ยอมออกมา สุดท้ายเป็นหรุเสี่ยวนันที่เอ่ยปากขอโทษ มันจึงขยับออกมาด้วยสีหน้าน้อยใจ

มู่ป้อหลุนเห็นหมาขาวเกียออกสที่นั่งอยู่ไม่ไกล "ท่านคิดจะรับเลี้ยง

เกียออส์ไว้จริงหรือ"

ซิงไม่เหยียนเล็กคิ้วขึ้น "คำสั่งคุณนาย ไม่กล้าไม่ทำตาม"

อูย! เชื้อท่านตายละ มู่ป้อหลุนใช้ฟันขบขอบถ้วยชา

ในตอนนี่เองเสียงมือถือบนโต๊ะก็ดังขึ้น มู่ป้อหลุนตกใจ เพราะนั่น
เป็นมือถือของหฺรูเสี่ยวนััน

ซิงไม่เหยียนหยิบมือถือขึ้นมากดรับสายโดยไม่ต้องดู

"นี่...แบบนี้ไม่ดีกระมัง" มู่ป้อหลุนเอ่ยเสียงเบา

ซิงไม่เหยียนกวาดตามองมู่ป้อหลุนด้วยสีหน้าเรียบเฉย ท่าทาง
เหมือนจะบอกว่า 'มันถูกต้องดีแล้ว'

"หฺรูเสี่ยวนััน ตอนนี่เธอพอใจแล้วสินะ" ในโทรศัพท์มีเสียงแหลมเล็ก
ของหญิงสาวดังขึ้น เป็นเสียงปนสะอื้น "ถ้ารู้ว่าจะมีวันนี้แต่แรก ตอนนั้น
ฉันควรจะให้พี่ชายฉันฆ่าเธอให้ตายในชาวนั้น... เธอจะได้ไม่ออกมาทำร้าย
คน... หฺรูเสี่ยวนััน ฉันจะไม่ปล่อยเธอไว้นะ เธอได้ยินไหม..."

เสียงของผู้หญิงแหลมมาก แม้แต่มู่ป้อหลุนยังได้ยินอย่างชัดเจน

มู่ป้อหลุนขมวดคิ้วแน่น ต่ำแรงแบบนี้ นี่ใครกัน เขามองไปทาง

ซิงไม่เหยียนอย่างสงสัย

ซิงไม่เหยียนยกริมฝีปากยิ้มเล็กน้อย "เสี่ยวนัันนั่งอาบแดดอยู่ที่
ลานบ้าน เธอไม่ได้ยินหรอก"

เสียงในมือถือเงียบลงทันที

ซิงไม่เหยียนรอรอย่างอดทนอยู่หลายวินาที พอเห็นว่าทางนั้นไม่มี
เสียงอะไรแล้ว ดังนั้นจึงตัดสายทิ้งไป

"นี่ใครกัน ร้องเหมือนนกกู่เซอเลย" มู่ป้อหลุนพูดขึ้น

จึงไม่เหยียนกดดูเบอร์ริทอร์คัพที่แสดงบนหน้าจอ บนนั้นปรากฏชื่อว่า 'หฺรูฮูวี่ซี'

"ดูเหมือนจะเป็นลูกสาวอาสาของนาง" จึงไม่เหยียนพูดซ้ำๆ ทางบ้านอาสาของหฺรูเสี่ยวนั้นไม่มีใครออกมาท้อเรื่องนานแล้ว มู่ป้อหลุนส่งเสียงร้องขึ้นมาทันใด "อ้อ ข้าจำได้แล้ว มีเรื่องหนึ่งที่ข้า คิดจะบอกท่านตั้งแต่เมื่อวาน แต่ตอนนั้นลืมไป"

"เรื่องอะไร"

"หฺรูหฺรูฮูยตายแล้ว"

จึงไม่เหยียนหัวเราะเย็นซาหนึ่งที

หฺรูหฺรูฮูยเป็นลูกชายคนโตของอาสาหฺรูเสี่ยวนั้น เขาถูกจอมกู่แหวง เรื่องตายเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น

"ข้าได้ข่าวมาเมื่อคืน" มู่ป้อหลุนย้อนคิด "ลือกันว่าตอนตายร่างกาย ดำคล้ำ ไม่เหลือรูปร่างคนเลย... หลังคาร์วู้ข้าฝนยังตกทั้งคืน* วันที่ท่านกับ เสี่ยววันนั้นแต่งงานกัน อาสามของเสี่ยวนั้นมาหาเรื่อง ผลของคดีนั้นตัดสิน ลงมาแล้ว"

มู่ป้อหลุนยิ้มเหยียด "หฺรูเหวินฉินอาสาของนางถูกตัดสินโทษ จำคุกสามปี ตัวคนเข้าคุกไปแล้ว"

หฺรูเหวินฉินสาดน้ำกรตใส่คนในงานแต่งงาน นี่เป็นเรื่องที่มีทุกคน เป็นพยาน คิดจะบิดเบือนก็ทำไม่ได้

"คดีตัดสินแล้ว หฺรูเหวินฉินคิดจะประกันตัวออกมาต้องจ่ายเงิน ก้อนใหญ่ กอปรกับก่อนหน้าี้เพื่อช่วยหฺรูหฺรูฮูย พวกเขาไปกู้ยืมเงิน

* หลังคาร์วู้ข้าฝนยังตกทั้งคืน หมายถึงเกิดเรื่องเดือดร้อนขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

นอกระบบมาไม่น้อย ตอนนี่แม่แต่บ้านก็จำนองไปแล้ว คู่หมั้นของหรุวี่ซึก็ขอเลิก...ไม่แปลกที่หรุวี่ซึจะอับอายจนกลายเป็นโกธ เกรงว่าคงพาลโกธมาถึงเสี้ยนวันด้วย"

ซึงมิเหยียนแค้นเสียงสภเถียนซา ไม่พูดตอบรับหรือปฏิเสธ กับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างหรุวี่ซึ เขาไม่เห็นอยู่ในสายตาทะลอก

ในตอนนี่เองมือถือของหรุวี่ซึวันก็ตั้งขึ้นอีกครั้ง ซึงมิเหยียนมองดูพบว่ายังคงเป็นคนเมื่อคู่

มู่ป้อหลุนแบ่ปาก "ดูท่าจะยังไม่คิดยอมแพ้"

ซึงมิเหยียนหันมองผ่านหน้าต่างไปทางหรุวี่ซึวันที่อยู่ในลานด้านนอก มู่ป้อหลุนปิดประตูห้องหนังสืออย่างเบามือ

"ฮัลโหล" ซึงมิเหยียนกดรับสาย

ครั้งนี้เสียงของหรุวี่ซึส่งลงมากอย่างเห็นได้ชัด "ขอโทษนะ...

คุณเป็นใคร"

"คุณคิดว่าผมเป็นใครล่ะ" ซึงมิเหยียนย้อนถาม

หรุวี่ซึนิ่งเงียบไปชั่วครู่ "ฉันขอให้หรุวี่ซึวันมารับโทรศัพท์ที่"

"เธอไม่ว่าง" ซึงมิเหยียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"เธอทำอะไรอยู่"

"เมื่อครู่ผมบอกคุณไปแล้ว เธอนั่งอาบแดดอยู่"

มู่ป้อหลุนทนไม่ไหวแอบหัวเราะ

หากซึงมิเหยียนเย่อหยิ่งขึ้นมากก็มีวิธีการพูดที่ทำให้คนโกรธจนตายได้เลย

"ฉันไม่สน...ฉัน...ต้องการให้เธอมารับโทรศัพท์!" สุดท้ายหรุวี่ซึ

ก็หมดความอดทน เธอตะคอกว่า "ต้องการให้เธอมาพูดกับฉัน! ฉันรู้ว่าทุกอย่างเธอเป็นคนทำ เป็นเธอที่ทำให้พี่ชายของฉันตาย แล้วยังทำให้พ่อฉันต้องติดคุกอีกด้วย... ฮือๆ... ทำไมจิตใจของหนูเสียวันนั้นจึงร้ายกาจแบบนี้ ไม่เห็นแก่ความเป็นญาติเลยสักนิด เธอเป็นคนเนรคุณ... วันหน้าฉันจะมีชีวิตอยู่อย่างไร..."

เธอร้องไห้อย่างน่าเวทนาผ่านโทรศัพท์

ทางด้านซิงไม่เหยียนกลับตีมือซาอย่างสบายอารมณ์ อดทนรอจนเธอร้องไห้จนพอแล้วจึงค่อยๆ เอ่ยปากพูด "ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่ ถ้าไม่มีผมวางสายล่ะ"

"เดี๋ยวก่อน!" หนูอวี่ซีร้อนใจ รีบพูดพลางสะอื้นว่า "เมื่อครู่คุณไม่ได้ยินที่ฉันพูดหรือ ฉันรู้ว่าเรื่องเหล่านี้เธอเป็นคนทำ อย่าคิดว่าเธอหลบซ่อนแล้วจะหมดเรื่อง ฉันจะประกาศเรื่องนี้ให้ทุกคนรู้!"

ซิงไม่เหยียนแสร้งมูมปากเอ่ย "แล้วแต่คุณ"

"นี่..." ยังไม่ทันรอให้หนูอวี่ซีพูดคำด้านหลังจบ ซิงไม่เหยียนก็ตัดสายโทรศัพท์แล้ว

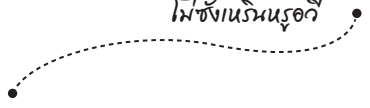
หนูอวี่ซีทรุดตัวลงนั่งข้างทางร้องไห้โฮ ตอนนี่เธอไม่มีบ้านให้กลับแล้วจริงๆ เข้าวันนี้เธอเพิ่งตื่นนอนก็มีคนกลุ่มหนึ่งบุกเข้ามาในบ้านไล่เธอออกจากบ้าน เธอยังไม่ทันได้หยิบเสื้อผ้ามารับเปลี่ยนเลยสักชิ้น ประตูก็กถูกตีแตกกระดาษปิดตายเสียแล้ว

หนูอวี่ซีมองไปโดยรอบอย่างมึนงง เธอไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะทำอย่างไรดี

ในตอนนี้เองรถยนต์คันหนึ่งก็มาจอดตรงหน้าของเธอ

"เธอคือ... หนูอวี่ซีหรือ"

ไม่เชิงนรินทร์อ้อ

• น้ำมันสัต์วี่เงิงของตาคตันลี 7

หน้าต่างรถเลื่อนลง มีใบหน้าอวบอ้วนยืมแยมไผ่ล่อออกมาจากข้างใน
"คุณคือ...คุณหง!" หรือวีซีจ๋าเขาได้ในทันที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/38JhzxZ>